XENOS

CONTACT ÎNTRE CIVILIZAȚI

Liviu Radu
Aurel Cărășel
Daniel Haiduc
Diana Alzner
Ioana Vișan
George Lază
Mircea Liviu Gog
Ștefana Czelle
Cristian-Miha Teodoresc

Antologie de povestiri SF coordonată d
Antuza Genescu

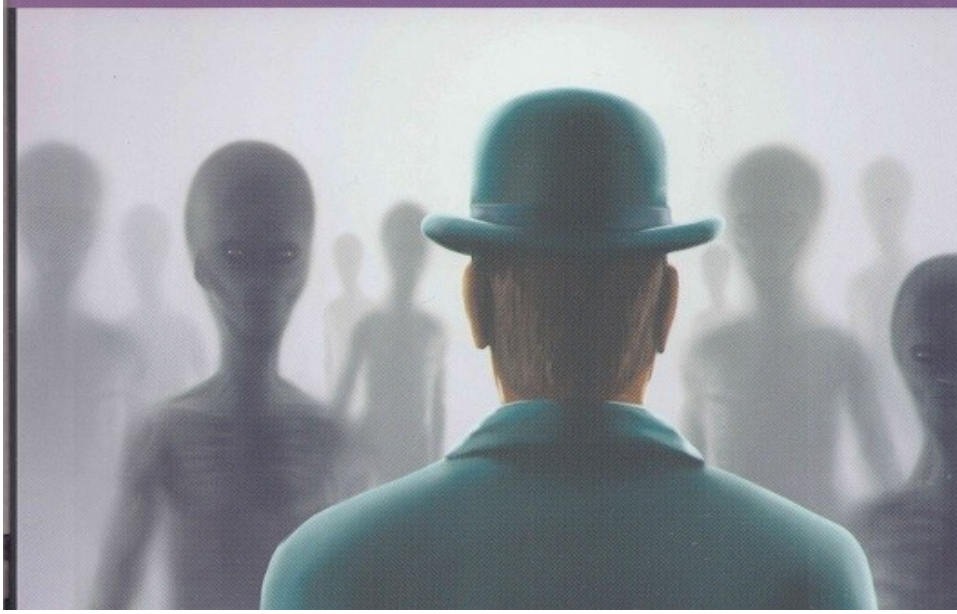

ANTUZA GENESCU
XENOS: CONTACT ÎNTRE CIVILIZAŢII

Liviu Radu George Lazăr
Aurel Cărăşel Mircea Liviu Gog
Daniei Haiduc Ştefana Czeller
Diana Alzner Cristian-Mihail Teodorescu
Ioana Vişan

„Întotdeauna m-am considerat un extraterestru prins în capcana unui trup de om. Cu toţii ne-am simţit aşa câteodată. Pentru mine, e o stare permanentă şi încă nu sunt sigur dacă Pământul e o pedeapsă sau o recompensă”.

Douglas Coupland

Cuvântul antologatorului

Pentru cei convinşi că universul adăposteşte numeroase forme de viaţă, pe lângă cele de pe planeta noastră, şi că vom intra în legătură cu ele cât de curând, o antologie de povestiri despre contactul pământenilor cu alte civilizaţii este cel mai nimerit cadou. Pesimiştii şi-au primit porţia de cărţi şi filme despre sfârşitul lumii, care tot vine de câţiva ani încoace, de când s-a schimbat mileniul. Acum e rândul optimiştilor să-şi încarce bateriile cu variante despre cum va arăta omenirea după primele întâlniri cu extratereştrii, deşi nu le garantează nimeni că sosirea lor nu va însemna, de fapt, sfârşitul nostru. Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy îşi face datoria să atragă atenţia asupra acestui lucru, prezentându-vă, în cea de-a cincea sa antologie, scenarii puse la punct de cei mai în măsură să-şi imagineze primul contact cu extratereştrii: scriitorii SF.

„Scenariile” din acest volum nu sunt ordonate la

întâmplare, ci după principiul alternanţei stilurilor şi a stărilor pe care le transmit la lectură. Cele din urmă le disting în aceeaşi măsură în care le apropie descrierea voalată a formelor de viaţă nepământene. Motivul redării precaute a prezenţei lor printre noi ar putea fi teama îndreptăţită a autorilor de a nu friza ridicolul, închipuind creaturi cu numeroase membre şi membrane, organe suspecte şi „chestii" viu colorate. Ei preferă atunci să le sugereze – nu trebuie să le cunoaştem încă înfăţişarea, n-a sosit clipa potrivită, mai întâi trebuie să ne obişnuim cu ideea că există, pentru că lasă printre noi urme pe care nici măcar omul cu mintea cea mai ascuţită şi cu mâinile cele mai dibace n-ar fi reuşit să le imagineze.

Unii autori preferă şi, implicit, susţin ideea că, până la proba contrarie, fiinţa extraterestră este o entitate a cărei componentă fizică a fost atenuată până aproape de dispariţie de cea mental-spirituală, distrugătoare, aflată încă în evoluţie spre desăvârşire (O *insulă la marginea lumii).* Extraterestrul se infiltrează printre noi ca stare, în vise (*Iar visezi femei?*), în senzaţii de *déjà vu,* în clipe de viziuni tulburătoare provocate de excese dionisiace (*Luna sângerie)* sau de consumul unor fructe/licori de origine vegetală cu proprietăţi halucinogene (*Adevărul despre expediţia Starky, John & John).* Apelează la trucul invizibilităţii, preferând să-l credem o iluzie, după ce ne-am resemnat cu ideea că suntem victima unor năluciri eterne (*Migraţia).* Extratereştrii mai îndrăzneţi sau mai nerăbdători preferă să se dezvăluie fiinţelor umane cu înclinaţie spre ştiinţă, care nu se mulţumesc, nici ele, cu genul de intervenţie discretă, ci forţează contactul direct. O demonstrează rhumbii „scăldaţi în energie pură" (Î*ntâlnire cu rhumbii)* şi filoxeroemotera dintr-o *Secvenţă de zbor,* proze în care balanţa nu înclină neapărat în favoarea oamenilor. Clipa când roata se întoarce şi oamenii află *Cum să prinzi un extraterestru viu şi nevătămat* nu

întârzie, dar e plină de surprize, pentru că ceea ce ai prins e, de fapt, un pseudoextraterestru şi, după ce-ţi trece euforia, nu ştii dacă să rămâi mofluz sau să te bucuri.

Tentaţia de a discuta detaliat despre cele nouă povestiri din antologie e mare. Ca punct de pornire pentru o viitoare analiză a lor, se poate sublinia distincţia dintre vocile auctoriale feminine şi cele masculine. Diferenţierea poate merge însă mai departe, mai ales în ceea ce le priveşte pe primele, în cazul lor fiind vorba şi de registre de scriitură foarte diferite între ele, şi de moduri deloc asemănătoare de a trata tema relaţiilor cu posibilii noştri vecini din cosmos, invadatori sau invadaţi. Avem *ştiinţă pură* în povestirea Ioanei Vişan, care priveşte umanul cu obiectivitate rece, considerându-l material de lucru pentru biologi sau medici (tereştri sau extratereştri, deopotrivă!), fără a apela, decât pe distanţe foarte scurte, la zona spirituală a relaţiilor interumane pe care le vede, oricum, temporare – eventuale punţi spre desăvârşirea profesională. În faţa pericolului extraterestru iminent, *femininul pur* exploatat de Diana Alzner se scindează. Jumătăţile vorbesc şi se poartă cât se poate de credibil, însă nu te poţi detaşa de senzaţia că ele, personajele „active" ale povestirii, sunt alternativele unei singure entităţi feminine. Scindarea se produce pentru echilibrul final, când evadarea-salvarea unei jumătăţi în spiritual va compensa dispariţia celeilalte în moarte. O *metaforă pură*, întinsă exact cât trebuie, găsim în textul alert al Ştefanei Czeller, mai degrabă „rostit" de protagonistul tipic pentru spaţiul rural românesc, populat cu oameni veseli şi gospodari, rătăciţi, când şi când, în lumea sucului zăpăcitor de prună.

Urmărind, după cum el însuşi mărturiseşte, distanţarea faţă de propriile personaje prin apelarea constantă la perfectul compus, Mircea Liviu Goga se delimitează voit şi de maniera de exprimare a celorlalţi

autori. Din povestirea lui răzbate intenţia personajului (dar şi a autorului!) de a depăşi limita cunoaşterii perceptibile, accesând, chiar prin mijloace periculoase, spaţii şi fiinţe lămuritoare de negre mistere.

Aurel Cărăşel creează un personaj principal excelent, într-un spaţiu geografic nenumit, dar abundent în indicii ale autohtonului. Profesorul Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, este prototipul intelectualului provincial mărunt, victima traiului meschin în care se complace şi de care nu-l va scăpa nici visul sau speranţa că există extratereştri. Opusul său este personajul „de capitală" al lui Cristian Teodorescu, Ipotenuză – omul spaţiului bidual, care-şi îmbracă viaţa în hainele ştiinţei. În zona ştiinţei se plasează şi Daniel Haiduc, cu un scenariu excelent pentru un film de acţiune, cu eroi tineri, deştepţi şi, foarte important, credibili chiar şi într-un viitor în care pământenii au cedat rhumbilor, dintr-o generozitate nejustificată, o bucată din Luna lor. „Manualul" de prins extratereştri al lui George Lazăr, poate cel mai „patriot" şi mai optimist dintre autorii prezenţi în antologia de faţă, are tot ce-i trebuie pentru a deveni, şi el, un scenariu românesc de tip *E.T. The extra-Terrestrial.*

Cu totul altă viziune asupra legăturii cu formele de viaţă nepământene are Liviu Radu. Harul său de povestitor cucereşte încă o dată prin dezvăluirile despre expediţia Starky. Într-o naraţiune energică, presărată cu dialoguri pline de vervă, Liviu Radu nu numai că spune adevărul despre această expediţie, ci şi ironizează „noul soi de cenzură" care ucide libertatea exprimării: corectitudinea politică.

Un plus de originalitate ar fi adus antologiei câteva proze despre prime contacte între rase extraterestre, cu sau fără implicarea pământenilor. Poate că unele se scriu chiar în clipa asta şi-şi vor găsi locul în alte culegeri ale noastre. Acum însă vă aşteaptă cele mai frumoase

povestiri româneşti despre fiinţe nepământene din ultimii cincisprezece ani. Citiţi-le şi răspândiţi-le. Nu se ştie niciodată când vor cădea în mâinile extratereştrilor.

Adevărul Despre Expediţia Starky

Liviu Radu

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultăţii de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi al Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic,* la Editura Dacia. A publicat în revistele *Jurnalul SF, Anticipaţia, Nautilus, Almanahul Anticipaţia,* dar şi în volume colective: *Atelierkult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte ţărmuri* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) şi *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanţa 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câş* (2008), *După-amiază cu bere şi zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012), *La galop prin piramidă* (2013), *Golem, golem* (2014).

Acest document nu reprezintă o relatare completă, amănunţită şi lipsită de orice îndoială, ci doar o descriere subiectivă a evenimentelor la care am fost martor. Autorităţile competente care anchetează cele întâmplate mi-au cerut să aştern pe hârtie gânduri, opinii, simţăminte, impresii... tot ce-mi amintesc, tot ce-mi trece prin minte în legătură cu expediţia la care am participat, indiferent dacă văd sau nu vreo legătură între aceste gânduri şi evenimentele în sine.

La început, am fost foarte mirat, pentru că

răspunsesem la nenumărate interogatorii şi pusesem la îndemâna anchetatorilor documente, jurnalele membrilor expediţiei, fotografii şi înregistrări audio şi video. Dar mi s-a explicat că mărturia mea va fi analizată de specialişti capabili să descopere elemente importante ascunse în textul pe care îl voi scrie, informaţii pe care le reţinuse doar subconştientul meu – adică nu trebuia să pun nicio frână amintirilor, ci să le redau exact aşa cum apar ele în mintea mea. De aceea, respectivele amintiri vor fi destul de haotice şi nu vor respecta întru totul desfăşurarea cronologică a evenimentelor.

În plus, din motive legate de respectarea confidenţialităţii, am schimbat numele personajelor. După cum v-aţi dat singuri seama, n-a existat nicio expediţie Starky, aşa cum n-a existat niciun ziarist celebru numit Marvin Jefferson Starky. Numele acestuia a fost ales în mod arbitrar şi nu are nicio legătură cu originea etnică sau religioasă a personajului. Cu toate că n-am putut să evităm localizarea întâmplărilor în Republica Democratică Congo (fostă Zair), nu voi pune la dispoziţia cititorilor niciun element care să ajute la o localizare mai precisă. În aceeaşi logică se înscrie şi folosirea de pseudonime pentru toate persoanele care vor apărea în relatarea mea.

Înainte de-a începe, vreau să mai amintesc că publicul larg crede că adevăratul Starky a murit într-un incident armat din Siria. Aşa au anunţat autorităţile şi nimeni nu a avut vreun motiv să pună anunţul respectiv sub semnul întrebării.

Prietenul meu nu spunea nimănui unde călătorea, atunci când era în urmărirea unui subiect de senzaţie, şi, în afară de echipa care îl însoţea, nimeni nu ştia că se dusese în Africa, nu în Orientul Apropiat.

Acestea fiind zise, să începem să discutăm despre expediţia în sine.

Într-un mod ciudat, orice expediţie terminată tragic

devine – odată cu trecerea timpului – înconjurată de o aureolă eroică. Indivizi care şi-au căutat moartea, în sensul cel mai real al cuvântului, şi care au târât după ei oameni nevinovaţi, care avuseseră încredere în capacităţile organizatorice ale conducătorilor lor, devin un soi de eroi demni de a fi invidiaţi, meniţi de o soartă nemiloasă şi injustă unui sfârşit prematur, plănuit în mod special ca să le răpească gloria binemeritată. Orice expediţie, cu excepţia expediţiei Starky. Lui Marvin şi colegilor lui le-a fost refuzat statutul de eroi tragici. Poate pentru că nu-l meritau, poate pentru că s-a dorit să nu se afle anumite amănunte, care ar fi provocat prea multă vâlvă…

Sau poate pentru că nimeni – nici măcar eu, care am fost martor la toate cele petrecute – nu poate să garanteze că ştie cu adevărat ce s-a întâmplat. După cum am explicat în nenumărate rânduri membrilor comisiei de anchetă, nu pot să spun decât ceea ce am văzut şi, eventual, să explic ceea ce cred eu că s-a întâmplat. Dar ce s-a întâmplat cu adevărat… acesta este un adevăr la care n-am ajuns, în ciuda faptului că m-am străduit şi mă străduiesc încă să mă strecor prin ceţurile îndoielilor.

De fapt, lucrurile au început prin a fi încurcate şi neclare, iar explicaţiile pe care le căpătăm de la autorităţile locale şi de la diferite organizaţii umanitare păreau incomplete, tendenţioase şi lăsau impresia că încearcă să ascundă anumite lucruri. Ca atare, atât Marvin, cât şi noi, ceilalţi, ne prefăceam că acceptăm explicaţiile care ni se dădeau, dar, în sinea noastră, ne străduiam (poate dintr-o nevoie absurdă de contrazicere a explicaţiilor prea simple şi prea evidente, bazate pe o împărţire simplistă a lumii în două tabere, una bună şi una rea) să găsim justificări pentru faptele ce ne erau prezentate drept condamnabile şi să descoperim partea de vinovăţie a celor ce părea a fi doar victime. Îndelungata noastră experienţă în ceea ce privea reportajele de război,

conflictele militare din diferitele părţi ale lumii la care asistaserăm, toate ne convinseseră că nu existau niciodată nevinovaţi şi că, întotdeauna, între victime şi călăi exista o diferenţă foarte redusă – în sensul că victima putea foarte bine să fi ajuns călău sau invers, iar situaţia în care se afla era datorată mai degrabă întâmplării, decât unei înclinaţii genetice sau educaţionale de a săvârşi acte de cruzime sau de a le suporta în mod pasiv. Adică fiecare îşi merită soarta şi nu trebuie niciodată să compătimeşti pe cineva, nici să-l condamni, pentru că soarta oamenilor e interschimbabilă, iar cel ce-i demn de ură sau de dispreţ astăzi poate să fi fost – sau să devină – demn de milă mâine.

Nouă ne era clar că acel conflict, manifestat deja prin intermediul a două războaie ce implicaseră şi o parte dintre vecinii statului Congo, îşi avea originea în graniţele trasate de puterile coloniale care ocupaseră teritorii fără să ţină seama de structura etnică a populaţiilor şi de legăturile tradiţionale dintre acestea. Astfel, după cucerirea independenţei (care fusese făcută fără a se ţine seama de interesele populaţiilor băştinaşe), unele triburi ajunseseră să fie împărţite între diferite ţări, iar conflictele locale deveniseră transfrontaliere.

Ca atare, nu credeam că doar una dintre tabere are dreptate. Cel puţin eu eram convins că, măcar la început, rolul de victimă şi de călău fusese jucat pe rând de diferite etnii şi că niciuna dintre ele nu era cu adevărat nevinovată.

De aceea, nu aveam încredere în poveştile de groază care ni se spuneau şi în relatările despre tot felul de atrocităţi. Sigur, ne aflam într-o zonă de război, nu se putea să nu existe crime şi abuzuri, ca peste tot. Dar presupuneam că relatările erau exagerate, că fiecare tabără încerca să-şi prezinte adversarii ca fiind un grup de asasini fără scrupule, cu care nu se poate discuta şi cu care e bine să nu ai de-a face (dacă ţii la prestigiul tău), şi că organizaţiile umanitare încercau să sensibilizeze opinia

publică, pentru a obţine cât mai multe fonduri guvernamentale şi donaţii particulare, scoţând în evidenţă condiţiile periculoase în care îşi făceau datoria.

Însă atunci când am ajuns în zona în care avuseseră loc luptele şi am vizitat câteva spitale, mi-am dat seama că mă înşelasem.

Existau victime nevinovate, care păcătuiseră doar prin faptul că existau.

Am vizitat spitale în care erau internate victimele violurilor. Nu, nu fuseseră internate pentru că fuseseră abuzate sexual. Un asemenea abuz era nimica toată în acel imperiu al atrocităţilor în care nimeriserăm.

Femeile acelea erau, de fapt, nişte fetiţe de zece – doisprezece ani.

Fuseseră violate, apoi li se vârâse în vagin un recipient de plastic (de genul celor folosite pentru apă plată, de exemplu), iar recipientul fusese aprins. Focul topise plasticul, care se amestecase în pântecul fetei cu măruntaiele ei, provocându-i răni înfiorătoare şi împiedicând-o să mai aibă vreodată copii. Adică în afară de faptul că torturaseră un membru al etniei inamice, soldaţii avuseseră grijă să reducă posibilitatea de înmulţire a duşmanilor.

O chestie înfiorătoare.

Însă lucrul cel mai înfiorător erau copilele acelea care nu ştiau prea bine ce li se întâmplă, doar că sufereau mai mult decât îşi imaginau că se poate suferi. Am văzut multe, dar vă asigur că nu există nimic mai groaznic decât suferinţa copiilor.

Am făcut o serie de fotografii – unele tulburătoare –, fiind conştient că n-o să le public niciodată şi că aveau să se adauge dosarului intitulat de ce urăsc omenirea, o colecţie de imagini pe care nu avea să mi le accepte nicio revistă care nu doreşte să se sinucidă urgent, din punct de vedere comercial. Pentru că, discutam eu cu Marvin,

oamenii nu sunt numai ticăloşi, ci şi ipocriţi. N-ar accepta în ruptul capului că făpturile ce pretind a fi „forma superioară a vieţii şi inteligenţei” pot să se comporte mai rău decât animalele. Şi nu numai că se comportă astfel, dar nici nu fac nimic pentru a se schimba, pentru a evolua cât de cât.

— Diferenţa dintre asirieni şi oamenii moderni constă numai în tehnologie, spunea nervos Marvin, împroşcând cu salivă în toate părţile (unul dintre defectele sale pe care le descopereai rapid, spre deosebire de altele, ce necesitau ceva timp şi efort pentru a fi scoase la iveală). Din punct de vedere moral, nu există nicio deosebire între ei. Doar că unii îşi omorau duşmanii într-un mod ineficient, bucată cu bucată, lovindu-i cu săbii şi suliţe sau jupuindu-i de vii, în timp ce alţii dau cu bombe în ei şi ucid mii de persoane deodată. De aceea, fiind nişte criminali, oamenii nu văd nimic condamnabil în atrocităţile săvârşite de semenii lor. Dar, de pe urma trecerii timpului şi a apariţiei a ceea ce se numeşte civilizaţie, s-au ales cu o spoială de morală, care se manifestă prin ipocrizie: le plac omorurile, urmăresc cu plăcere filme, spectacole şi ştiri care tratează acest subiect de larg interes, dar se prefac că nu-s de acord cu ele. De-aia n-o să găsim nicio revistă care să fie interesată de un reportaj care să arate lumii întregi ce atrocităţi se săvârşesc în Congo, fără să intervină nimeni ca să le oprească. Autorităţile sunt incapabile să pună capăt crimelor – poate nici nu doresc cu adevărat să le pună capăt iar marile puteri preferă să-şi vadă de treburile lor. De preferinţă, de cele bănoase.

— Poate că, dacă o să ştim cum să ne prezentăm marfa… am mormăit eu, nu prea convins.

— Dragă Whitespear (să zicem că aşa mă numesc, nu mi-a trecut prin minte un pseudonim mai grozav), din punctul de vedere al corectitudinii politice – căci ştii tu că forma supremă de ipocrizie este corectitudinea politică –

nu putem să prezentăm subiectul într-un mod interesant. Ar fi fost cu totul altceva dacă în povestea asta ar fi fost implicaţi nişte albi. Aşa cum am putut să prezentăm în linişte atrocităţile din Iugoslavia. Dar aşa – ce vor crede cititorii? Că locuitorii Africii sunt nişte criminali sadici, nişte violatori şi nişte torţionari. Sau că aşa încercăm să-i prezentăm noi. Adică, până la urmă, vinovaţi nu vor fi autorii atrocităţilor, ci noi, cei care le dezvăluim opiniei publice. Mai mult: ştim că toate taberele implicate în conflict sunt alcătuite din indivizi care se declară creştini. Nu ştiu prea bine în ce măsură soldaţii implicaţi în războaiele astea cunosc ceva despre morala creştină, dar numai creştineşte nu se poartă cu duşmanii lor. Ăsta e un lucru pe care nu-l putem ascunde. Şi asta înseamnă că reportajele noastre vor înfuria spiritele: liberalii vor acuza Biserica de atrocităţi (deşi Biserica n-are nicio vină), credincioşii ne vor acuza că încercăm să denigrăm creştinismul... Adică vom avea împotriva noastră comunitatea de culoare, liberalii, conservatorii, societatea civilă, homosexualii, probabil şi pe musulmani...

— Adică, am conchis eu, am pierdut vremea de pomană, avem un subiect extraordinar, dar pe care lumea nu vrea să-l cunoască.

— Exact, m-a aprobat Marvin.

— Şi atunci, ce-avem de făcut?

— Habar nu am. Eu zic să mai stăm pe aici vreo două zile, poate descoperim un subiect care să placă patronilor din presă... Dacă nu, o să ne întoarcem acasă şi o să ne vedem de treburile obişnuite.

Am pierdut restul zilei vizitând un spital condus de doctorul Lacoste, un elveţian tânăr, obosit şi care credea încă în bunătatea oamenilor, am fotografiat copile distruse fizic şi moral, dar care continuau să zâmbească angelic... iar seara ne-am strâns cu toţii (eram şase inşi: Marvin, eu, Stuart, cameramanul, Maury, sunetistul, Jérôme şi Jean-

Paul, cei doi ghizi localnici) şi ne-am îmbătat ca porcii. Venise şi doctorul, însă ne avertizase că n-o să stea prea mult, pentru că a doua zi aştepta un transport alcătuit din supravieţuitori salvaţi dintr-un soi de lagăr de exterminare.

— Nici nu ştiu la ce să mă aştept, mărturisise el. Probabil o să am parte de grozăvii pe care nu mi le-aş fi imaginat, pentru că am descoperit, dragi prieteni, că, măcar în privinţa atrocităţilor, n-am pic de imaginaţie. Cel puţin în comparaţie cu ce-au putut să-şi imagineze indivizii ăştia…

Deci ne-am strâns şi am băut. A băut şi doctorul, dar cu moderaţie.

— Cel mai mare duşman al presei libere este corectitudinea politică! începu să strige Marvin, pe la miezul nopţii.

Stropi de salivă săreau în toate părţile, iar la lumina lanternei păreau nişte fluturi bizari de noapte, care pluteau în jurul lui. Bineînţeles, Marvin era pilit zdravăn, ca noi, ceilalţi (cu excepţia doctorului, care ajunsese doar într-o fază de euforie blândă, în care iubea pe toată lumea).

— Ai dreptate, i-am ţinut eu isonul. Nu mai poţi să scrii nimic, nu mai poţi să ai o părere, că imediat îţi sar în cap tot felul de indivizi, prea proşti ca să înţeleagă ceva din ce-ai spus. Şi, fiindcă sunt prea proşti, presupun că în vorbele alea pe care nu le pricep se ascund lucruri periculoase, adică tocmai bune de criticat şi de condamnat.

— Sunteţi proşti amândoi! declară cu superioritate Stuart. Nu pricepeţi nimic. Chestia cu corectitudinea politică e un nou soi de cenzură. O cenzură care este aplicată la început făţiş, prin intervenţiile grupărilor de activişti tâmpiţi, însă bine manipulaţi, dar care, treptat, se va transforma în autocenzură. Adică nimeni nu va mai îndrăzni să spună anumite lucruri, de teamă că va fi

condamnat de restul societăţii. Care societate este atât de conformistă şi de uşor de ţinut sub control, încât va reacţiona întotdeauna aşa cum se aşteaptă de la ea. Oamenii sunt, prin firea lor, conformişti şi laşi. Iar prin educaţie sunt dresaţi să se supună şefilor. Cu cât o societate pare mai democratică, cu atât este mai dictatorială, de fapt. Pentru că dictatura şi-a schimbat forma, s-a transformat într-o falsă democraţie, în care oamenii de rând votează mereu şi-şi spun părerea oriunde şi oricând, fără să-şi dea seama că, de fapt, opţiunile lor sunt dirijate de alţii, că democraţia s-a transformat într-o chestie formală. E democraţia oilor care pasc şi se lasă mulse şi tunse, mulţumind ciobanului şi câinilor pentru grija pe care o manifestă faţă de ele.

— Ce interesant! exclamă doctorul Lacoste, zâmbind angelic. Chestia cu cenzura o înţeleg. Asta îşi doresc politicienii de când lumea. Dar de ce trebuie să se manifeste prin intermediul corectitudinii politice? se minună el.

— Tu, doctore, chiar eşti prost! îl zdrobi cu dispreţul său Stuart. Nu pricepi nimic! Păi, cum să îndobitoceşti populaţia, cum s-o faci să gândească la unison, dacă nu începând cu idei ce par bune, în regulă, chiar folositoare? Să nu persecuţi minorităţile de toate felurile – religioase, etnice, sexuale – e o idee frumoasă, nu-i aşa? Nu se poate să nu fii de acord cu ea. Chiar dacă unii nu-s convinşi de adevărul acestei idei – sau cel puţin nu în totalitatea ei –, nu li se pare corect s-o contrazică. Şi, până să-ţi dai seama, ne-am trezit că libertatea de exprimare nu mai există. Sau, cel puţin, nu mai există în totalitate.

— Voi, băieţi, nu prea cunoaşteţi viaţa adevărată, zâmbi amar Lacoste, brusc întristat. Şi vă jucaţi cu cuvintele. Nu mai sunteţi atenţi la nuanţe. După cum văd eu lucrurile, nu-i nimic rău să gândeşti corect, adică să nu persecuţi pe nimeni. Pe voi vă deranjează, de fapt, nu

corectitudinea politică, ci ceea ce fac anumite grupuri care folosesc o falsă corectitudine politică, aplicând-o pentru a manipula masele.

Am tăcut cu toţii, surprinşi cumva de ideile medicului, nişte idei simple, dar care păreau juste.

Abia după câteva minute, Marvin a prins glas şi a început să vorbească – de data asta, cu glas calm.

— Doctore, ai dreptate. Numai că lucrurile au luat-o razna. Nu ştiu cum să-ţi explic ce anume mă deranjează, pentru că anumite lucruri mă deranjează foarte tare. Adică nu mai există libertate de exprimare. Nu mai poţi să spui nimic, dacă nu vâri şi nişte chestii despre corectitudinea politică, chiar dacă acestea n-au legătură cu problema pe care o prezinţi. Sau, mai bine zis, trebuie să le introduci mai ales dacă n-au legătură cu problema respectivă. Un artist, un scriitor, de exemplu, trebuie să introducă un personaj homosexual şi nişte reprezentanţi ai unor etnii mai bârfite – şi ăştia trebuie să fie eroii pozitivi, că altfel nu se poate. Cum să-ţi explic, doctore, e ca şi cum…

— Am priceput, îl întrerupse doctorul. E ca pe vremea lui Stalin, când peste tot trebuia să apară, măcar în treacăt, o referire la marele conducător.

— Exact, zâmbi uşurat Marvin. Ai înţeles. Toată lumea se chinuie să-şi exprime ataşamentul faţă de corectitudinea politică! Ultima găselniţă a fost extinderea relaţiilor interrasiale la relaţii interspecii!

Lacoste se uită neîncrezător la reporter şi întrebă.

— Adică s-a legalizat bestialitatea? Că parcă aşa îi zice când ţi-o tragi cu animalele…

— Într-o oarecare măsură, s-a făcut şi asta, rânji Marvin. Nu, mă refeream la faptul că apar cât mai multe filme şi cărţi în care sunt descrise ca fiind posibile, şi chiar recomandabile, relaţiile sexuale cu vampiri, vârcolaci şi alte făpturi de felul ăsta… Adică personajele negative din trecut devin pozitive doar pentru că se poate sugera, prin

intermediul lor, respectarea corectitudinii politice!

— Asta-i o prostie, mormăi Maury, care tăcuse până atunci şi se mulţumise să soarbă din când în când din sticla lui cu vin. Una e să n-ai nimic împotrivă ca fiica ta să se culce cu un negru (care, întâmplător, poate să fie un tip frumos şi inteligent), şi alta e să-ţi aduci în pat un crocodil sau altă lighioană care o să te halească imediat. Şi, în general, am remarcat şi eu tendinţa de-a prezenta în mod pozitiv criminali, gangsteri, mafioţi şi tot felul de ţicniţi, de nu mai ştie nimeni cine-i bun şi cine-i rău. Iar asta duce, inevitabil, la lipsa de discernământ, la incapacitatea de-a deosebi binele de rău.

Bineînţeles, au urmat vreo zece minute de tărăboi, în care toţi ceilalţi se întreceau în a-i da dreptate.

Apoi, într-un moment de tăcere – se părea că vorbitorii obosiseră după atâta ţipat şi se opriseră pentru o clipă, să mai strângă puteri – se auzi glasul lui Jérôme, care, până atunci, se străduise din răsputeri să se facă auzit, dar nu reuşise.

— Eu cred că vă înşelaţi.

Chestia asta ne făcu pe toţi să-l privim miraţi, iar Marvin, care era, şi de data asta, ca întotdeauna, cel care conducea discuţiile, se uită la bărbatul de culoare ce nu ieşise în evidenţă prin nimic până atunci şi-i spuse, încercând să fie cât mai amabil (adică răspândind cât mai puţini stropi de salivă).

— În ce fel ne înşelăm, drăgălaşule?

— Păi, voi presupuneţi că toate lucrurile pe care le-aţi observat – şi nu pot să spun decât că observaţiile voastre sunt corecte – au fost făcute pentru a impune respectarea corectitudinii politice. Remarc că niciunul dintre voi nu s-a gândit că, de fapt, corectitudinea politică a fost un instrument prin intermediul căruia s-a urmărit propagarea unei alte idei, una care n-are nicio legătură cu corectitudinea politică.

Ideea lui era interesantă, sau ni se părea interesantă, pentru că nu înţelegeam ce vrea să spună. Adică eu nu înţelegeam. Se părea că nici ceilalţi nu înţelegeau, pentru că Stuart s-a uitat urât la Jérôme şi i-a zis.

— Eu sunt cam greu de cap la ora asta. N-ai vrea să-mi explici mai pe larg ce-ai vrut să zici?

Se părea că negrul atâta aştepta, pentru că începu imediat să turuie.

— Să presupunem că în lumea asta există cu adevărat vampiri, vârcolaci şi alte făpturi de felul ăsta. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă ar ieşi la iveală? întrebă el – o întrebare retorică, pentru că nu aşteptă niciun răspuns din partea noastră, ci-şi răspunse singur: Ar fi ucişi imediat, fără pic de milă! Pentru că oamenii sunt convinşi că le sunt duşmani. Dar dacă, printr-o propagandă abilă, s-ar vârî în mintea oamenilor părerea că, de fapt, sunt doar nişte făpturi *altfel,* nepericuloase, cu care te poţi înţelege, atunci ar fi acceptate în societate. Probabil că, la început, vor fi marginalizate, dar, cu timpul, făpturile acelea ar reuşi să capete statutul de membri cu drepturi depline ai lumii oamenilor. Deci primul pas, şi cel mai greu, este ca oamenii să accepte că în societatea lor pot şi trebuie să existe şi membri… oarecum diferiţi. La început diferiţi prin culoare sau religie, apoi diferiţi prin gusturi sexuale… şi, în cele din urmă, diferiţi ca mod de existenţă.

Jérôme îşi termină pledoaria, apoi aşteptă o clipă reacţia noastră. Care nu veni, aşa că întrebă, dornic să ştie ce impresie făcuse.

— Ei? Ce ziceţi?

M-am uitat în jur. Ceilalţi păreau impresionaţi, dar nu convinşi. Adică Jérôme le dovedise că nu era un simplu interpret, că era inteligent şi avea idei, dar ideile lui păreau cam bizare…

În cele din urmă, Maury spuse:

— Da, e o idee interesantă, n-am ce zice, dar pe mine

n-o să mă convingă nimeni că există vampiri. Sau vârcolaci. Dacă vrem să extragem din discursul lui Jérôme ceva folositor, atunci, după părerea mea, avem de-a face cu un complot al extratereştrilor. Da, Jérôme a remarcat în mod corect că opinia publică e manipulată în mod inteligent, pentru a fi dispusă să accepte existenţa unor făpturi diferite de oameni şi să le accepte.

— Subscriu la ideea că şansele de-a avea de-a face cu extratereştri sunt mult mai mari decât cele de-a avea de-a face cu vampirii, interveni Stuart, cu o expresie de mascul alfa. Însă nu pricep de ce extratereştrii n-ar ieşi la iveală direct, fără o pregătire indirectă şi preliminară a opiniei publice. Oamenii sunt mai dispuşi să-i accepte pe extratereştri decât pe vampiri. Aşa că revenim la ideea mea iniţială, aceea că toată povestea asta cu corectitudinea politică e o formă de cenzură.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, îl contrazise Maury. Eu rămân la părerea că-i un complot al extratereştrilor. Poate că arată altfel decât oamenii, oricum au ei nişte motive, de nu apar aşa, hodoronc-tronc, în faţa noastră.

— Vorbiţi prostii, răcni Marvin, enervat. Ce vampiri? Ce extratereştri? Care extratereştri? Nu există niciun fel de extratereştri! Toţi tâmpiţii îşi imaginează cum se vor întâlni oamenii cu extratereştrii şi ce bine o să fie pentru noi! În primul rând, şansele ca extratereştrii să semene cu noi, să fie făpturi alcătuite din carbon şi apă, sunt infime! În al doilea rând, noi, oamenii, transmitem ca idioţii semnale radio în univers. Cu ce scop? Să le recepţioneze cineva şi să ne răspundă? Păi, aşa ceva e posibil doar dacă seamănă cu noi şi ştiu să recepţioneze semnale trimise prin intermediul undelor electromagnetice. Dar dacă sunt altfel, dacă n-au idee de undele electromagnetice? Cum să le recepţioneze? Poate că ei au de-a face cu alte forme ale materiei decât cele pe care le cunoaştem noi. Aşa că

emitem semnale pe care nu le va recepţiona nimeni, pentru că aceia care ar putea să recepţioneze semnalele alea afurisite nu au organe care să le permită să le recepţioneze!

Şi, cuprins de furie, izbi cu pumnul în masă atât de puternic, încât sticlele săriră în sus şi se răsturnară. Fiecare se grăbi să-şi recupereze recipientul înainte de-a se goli complet, aşa că, timp de câteva minute, se auziră doar zăngănit de sticle, bombăniturі şi înjurăturile dezamăgite ale celor care se mişcaseră prea încet.

Apoi, după ce din ladă fură scoase alte sticle, după ce sticlele noi fură destupate şi toată lumea reuşi să-şi umezească gâtlejul, se auzi o voce timidă:

— Aş putea să spun şi eu ceva?

Ne-am întors capetele spre locul din care venise glasul şi l-am văzut pe Jean Paul, care se uita la noi plin de speranţă. Probabil că tânjea de multă vreme să-şi dea şi el cu părerea, dar nu avusese curaj să se bage în vorbă. De fapt, vorbea întotdeauna foarte puţin şi-l lăsa întotdeauna pe Jérôme să iasă în faţă. Aşa că Marvin îl invită să cuvinteze, dornic să afle ce idei îşi făcuseră culcuş în ţeasta ghidului.

— Spune, dragule. Abia aşteptăm să te ascultăm.

Şi se aşeză cât mai comod, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un discurs lung. Însă Jean Paul îi contrazise aşteptările, pentru că îşi termină iute expozeul:

— Am citit şi eu cărţi SF, am văzut şi filme. Mai întotdeauna, extratereştrii sunt prezentaţi ca fiind buni. Însă, chiar dacă sunt buni, ei trebuie să fie mult mai dezvoltaţi decât noi. Din punct de vedere tehnic şi ştiinţific, voiam să spun. Adică diferenţa dintre ei şi noi ar fi mult mai mare decât era cea dintre europeni şi pieile roşii atunci când Columb a descoperit America. Deci posibilitatea ca ei să ne înţeleagă problemele este foarte mică. Adică or să încerce să ne impună modul lor de a

vedea lucrurile – cum au făcut europenii în Africa sau în Asia, de exemplu. Numai că ei fiind mult mai avansaţi, noi n-o să avem niciun cuvânt de spus, iar dacă lor o să li se pară că-i mai rentabil să ne lichideze, o să le fie uşor s-o facă.

Probabil că Jean Paul discutase şi altă dată subiectul respectiv cu Jérôme, pentru că acesta se grăbi să-l întrerupă pe colegul său.

— De fapt, există mari şanse ca ei să stea la pândă, să supravegheze întregul univers şi să caute vreun semn de viaţă care să le arate că undeva există o planetă colonizabilă. Adică noi le transmitem un semnal, la care n-o să primim niciun răspuns, pentru că ei nu doresc să aflăm de existenţa lor decât atunci când va fi prea târziu, atunci când o să ne pomenim cu ei pe cap. Cam aşa cum fac vânătorii de balene, care ascultă sunetele mării, ca să identifice cântul cetaceelor şi să ştie unde se află acestea.

— Adică, concluzionă Marvin, gânditor, extratereştrii or să ne facă rău prin simplul fapt că sunt mult mai avansaţi decât noi. Însă există şi mai multe şanse să ne facă rău, pentru că sunt atât de diferiţi de noi, încât nu ne pot înţelege. Poate nici măcar nu-şi vor da seama că dispunem de inteligenţă. Şi, fiind atât de diferiţi, nici noi n-o să-i înţelegem, nici noi n-o să ne dăm seama că avem de-a face cu o formă de viaţă inteligentă…

— Adică, râse Maury, o să trecem unii pe lângă alţii fără să ne observăm, pentru că o să ne mişcăm în planuri diferite ale existenţei.

— Da, mormăi Lacoste. O să remarcăm doar că asupra noastră or să se abată nişte catastrofe inexplicabile, care or să distrugă lumea pe care o cunoaştem noi… Foarte interesant şi, după părerea mea, omenirea chiar ar merita o asemenea soartă.

Evident, am fost cu toţii de acord, pentru că ajunseserăm într-o formă sentimental-catastrofică a beţiei.

Însă doctorul nu se potoli şi puse o întrebare foarte grea.

— Sunt perfect de acord că extratereştrii ne vor răul, sunt de acord şi cu faptul că nu-i putem înţelege şi că nici ei nu ne pot înţelege… dar poate cineva să-mi explice ce legătură au extratereştrii ăştia cu corectitudinea politică de care discutam?

Am încercat să găsesc răspunsul la întrebarea doctorului. N-am reuşit să-l găsesc, iar atitudinea lui mi s-a părut mişelească. Să pui o asemenea întrebare unor oameni care se simţeau bine şi să le strici cheful!

M-am simţit brusc obosit şi băutura mi s-a părut, deodată, lipsită de gust.

— Mă duc să mă culc, spuse doctorul şi se ridică. Mâine dimineaţă trebuie să fiu odihnit.

Ca la un semnal, ne-am ridicat cu toţii şi ne-am îndreptat, fără să scoatem un cuvânt, către hamacurile noastre.

Am adormit imediat şi am visat nişte aiureli fără nicio noimă. Fugeam printr-o ceaţă deasă, fără să ştiu încotro mă îndreptam, urmărit de nişte vampiri solizi şi musculoşi, care arătau ca nişte culturişti ce participau la campionatul mondial. Indivizii râdeau şi-şi arătau colţii, strigându-mi: „Ce te grăbeşti aşa? O să te prindem şi-o să ţi-o tragem, pentru că numai dacă ai relaţii homosexuale eşti corect politic!”

M-am trezit buimac, şocat de vis, pentru că nu mă sinchisisem niciodată de homosexuali. În lumea artelor sunt o grămadă, sunt mulţi şi printre fotografii talentaţi, şi nu-i considerasem niciodată o ameninţare, adică nu avusesem niciun motiv să-mi fie frică de ei. Probabil că discuţiile tâmpite din timpul beţiei mă făcuseră să am asemenea vise…

Poate că relatarea pălăvrăgelilor din timpul beţiei vi se pare inutilă şi fără nicio legătură cu soarta expediţiei. Aveţi perfectă dreptate, de aceea nu v-am amintit de

aceste discuţii în cursul interogatoriilor precedente. Însă mi-aţi cerut ca, de data asta, să povestesc tot ce-mi amintesc, indiferent dacă are sau nu legătură cu sfârşitul tragic al colegilor mei.

S-au trezit şi ceilalţi, la fel de mahmuri ca şi mine. Ne-am grăbit să ne îndopăm cu cafea, sucuri şi omletă, în speranţa că o să ne simţim mai bine. După un timp, când efectul mâncării ne-a făcut să vedem lumea mai colorată şi mai veselă, Marvin întrebă, atât de morocănos, încât nu mai răspândea stropi de scuipat în jur.

— Şi acum ce facem?

— Ne îmbătăm din nou, propuse cu entuziasm Stuart.

— Nu, îi refuză propunerea Marvin. O să ne îmbătăm după ce-o să facem un reportaj.

— Despre ce? se grăbiră să întrebe toţi ceilalţi.

— Nu ştiu. Să-l întrebăm pe Lacoste ce-i interesant prin jur. Poate ne dă vreo idee…

— Păi, Lacoste zicea că astăzi o să fie ocupat… mormăi Maury.

— Exact. Tocmai de aceea, Jérôme şi Jean Paul vor sta la pândă lângă uşa spitalului şi, când îl vor vedea pe doctor, îl vor întreba, indiferent cât de ocupat este, ce crede că ar putea să ne atragă atenţia în zona învecinată. Şi, după ce vor obţine această informaţie preţioasă, o vor completa cu alte informaţii, legate de modul în care putem să ajungem în locul recomandat de Lacoste, dacă e periculos şi alte lucruri utile. Iar noi, ceilalţi, ne vom pregăti bagajele, ca să putem pleca de îndată ce-o să ştim încotro o să ne îndreptăm. S-a înţeles? Atunci, la treabă, ne îndemnă el, după răspunsul nostru afirmativ.

Peste vreo oră, furgoneta noastră hurducăia pe un drum destul de bine întreţinut. Spitalul lui Lacoste se găsea departe de zona de conflict, aşa că autorităţile nu consideraseră necesar să ne repartizeze o escortă înarmată. Oricum, Marvin obţinuse nişte arme de calitate

de la consilierul militar al ambasadei, precum şi o ladă cu muniţii. Luaserăm cu noi provizii pentru două săptămâni, în ciuda faptului că nu intenţionam să rămânem în preajma doctorului Pier Vandengraamis (să zicem că aşa îl cheamă) decât vreo trei zile. Şi o ladă cu tărie, plus trei lăzi cu vin, că intenţionam să facem chefuri în pustietăţi. Vandengraamis, un flamand căpăţânos, care nu vorbea franţuzeşte din principiu, deşi cunoştea perfect limba lui Molière, dar accepta să discute în engleză, căuta plante cu efecte terapeutice. Şi se zvonea că descoperise nişte chestii foarte interesante.

Unii spuneau că, de fapt, el personal nu găsise nimic, ci un vraci local îi destăinuise nişte secrete. Nu se ştie ce-i dăduse în schimb doctorul flamand. Aura aceea de mister îl atrăsese pe Marvin, fără a mai pomeni că un articol despre un leac miraculos putea să însemne un succes garantat (plus nişte sponsorizări serioase din partea unor companii farmaceutice interesate de ceva reclamă).

Aşa că ne-am îndreptat spre sediul lui Vandengraamis, un bungalow din plăci de tablă ondulată, înconjurat de tot soiul de magazii. Într-una dintre ele, doctorul improvizase un laborator.

Flamandul era un individ retras, care nu accepta prea uşor oaspeţi. Locuia singur, băştinaşii care-i găteau, îi făceau curat şi-l ajutau să caute plante şi să le prelucreze în laboratorul lui veneau în fiecare zi pe la jumătatea dimineţii, îşi făceau treaba în tăcere şi plecau pe la jumătatea după-amiezii, întorcându-se în satul lor, ferindu-se să rămână peste noapte în preajma lui Vandengraamis. Doctorul nu se temea de singurătate, iar de localnici se temea şi mai puţin, pentru că aceştia, indiferent de etnia din care făceau parte, indiferent dacă erau civili sau militari, guvernamentali sau răzvrătiţi, manifestau faţă de el un soi de respect îngrozit, de parcă ar fi avut de-a face cu o făptură înzestrată cu puteri magice.

Am aflat toate acestea în satul din apropierea bungalow-ului – dacă o distanţă de şase, şapte kilometri însemna „apropiere” – unde ne opriserăm să ne dezmorţim un pic.

Marvin ascultă spusele sătenilor strânşi în jurul nostru – deveniseră vorbăreţi după ce trăseseră câte o duşcă dintr-o sticlă pe care Marvin decisese s-o sacrifice pentru binele obştesc – şi-l luă deoparte pe Jean Paul. Discutară un timp în şoaptă. Oricât am fost de atent, n-am priceput decât atât.

— … trebuie să ne străduim un pic… nu se poate să n-aibă o slăbiciune… nu, nu vreau decât să fie cooperant…

Apoi Marvin le mulţumi sătenilor, după care ne-am urcat cu toţii în tărăboanţă, cu excepţia lui Jean Paul, care rămăsese în sat, ca să aibă grijă de aprovizionare şi, presupun, să-i tragă de limbă pe localnici.

În ciuda drumului de pământ, dar, după cum am spus, bine întreţinut, n-am avut nevoie decât de vreo zece minute ca să ajungem la reşedinţa flamandului.

Bungalow-ul se afla la marginea unei păduri rare, în care se găseau mai degrabă ierburi şi tufărişuri decât copaci, adică ceea ce îi trebuia doctorului pentru cercetările sale. Am oprit maşina în faţa clădirii principale şi am coborât. De îndată, din casă ieşi o femeie solidă, între două vârste, îmbrăcată în veşminte albe, care-i scoteau în evidenţă figura inteligentă, dar neagră şi lucitoare ca păcura. Se uită la noi, ne numără, la început, în gând, apoi cu voce tare, şi mormăi mai degrabă surprinsă decât nemulţumită.

— Doctorul a spus că o să fiţi şase. Văd că sunteţi numai cinci. Să se fi înşelat şi să mă fi pus să muncesc degeaba?

— Nu s-a înşelat, se grăbi s-o liniştească Marvin. Suntem şase, dar al şaselea are nişte treburi în sat şi o să apară ceva mai târziu. Dar când te-a anunţat doctorul că o

să primească astăzi şase musafiri?

— Aseară, când mă pregăteam să plec. Mi-a spus că astăzi să vin mai devreme, că o să am mai multă treabă decât de obicei, şi mi-a explicat de ce. Deocamdată, v-am pregătit un loc în care să dormiţi şi unul în care să vă depozitaţi lucrurile.

Ne arătă unde să ducem furgoneta, ca să ne fie mai uşor s-o descărcăm, ne conduse într-o încăpere curată, proaspăt zugrăvită, în care se găseau şase hamacuri şi pologurile necesare din pânză subţire, care să ne apere în timpul somnului de ţânţari şi alte lighioane, apoi ne informă:

— Vă aştept peste zece minute în faţa bungalow-ului. Domnul doctor vrea să vă cunoască şi, cu această ocazie, vă invită la o gustare.

Ne-am grăbit să ne desfacem bagajele şi să ne schimbăm în haine ceva mai prezentabile decât cele murdărite de praf şi de transpiraţie, discutând între noi despre spusele menajerei. Gazda noastră nu avea cum să ştie că urma să sosim în dimineaţa aceea, pentru că la ora la care susţinea femeia că fusese anunţată că va trebui să pregătească găzduire pentru şase musafiri, noi nu hotărâserăm că vom părăsi spitalul lui Lacoste, deci cu atât mai puţin că ne vom îndrepta către bungalow-ul flamandului. Eram convinşi că totul face parte dintr-un spectacol regizat cu grijă. La urma urmei, nu era nicio dificultate ca un localnic să fi fugit cu o bicicletă până la bungalow în timp ce noi stăteam la taclale cu băştinaşii şi să-l fi anunţat pe Vandengraamis de sosirea noastră; iar individul profitase de ocazie ca să încerce să ne impresioneze. Am decis să nu intrăm în jocul lui şi să ignorăm atât spusele femeii, cât şi orice altă declaraţie a doctorului care ni s-ar fi părut bizară şi menită să ne manipuleze.

După ce au trecut minutele prevăzute, ne-am dus

cuminţi în faţa bungalow-ului, iar muierea cea neagră ne-a condus înăuntru, ca pe un cârd de copii.

În bungalow, într-o verandă imensă, închisă cu pereţi din tifon, fusese întinsă o masă lungă, plină cu veselă elegantă, de calitate. Se vedea că flamandul era o gazdă primitoare sau, poate, simţea nevoia să se bucure de compania rarilor europeni care se nimereau prin zonă.

Doctorul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul blond bine rărit, tras la faţă şi cu o expresie bizară, de om obosit, dar care nu prea are legătură cu lumea noastră.

Însă ne-a primit cu exuberanţă, dovedindu-se a fi cu adevărat o gazdă primitoare şi un om spiritual, care ştia să întreţină o atmosferă plăcută la masă. Mărturisesc că am fost impresionat. De obicei, oamenii care trăiesc singuri prin pustietăţi devin morocănoşi şi prea puţin sociabili, adică se obişnuiesc atât de mult cu singurătatea, încât aceasta devine o a doua natură, la care nu mai pot renunţa.

Meniul era alcătuit din produse locale, însă gătite după reţete franţuzeşti. Adică doctorul îşi ţinea în frâu ura faţă de valoni, când era vorba de mâncare. Oricum, bucătăreasa lui Vandengraamis îşi cunoştea meseria, fusese instruită de un adevărat cunoscător şi, evident, avea şi ea doza necesară de talent. Vinurile fuseseră alese cu grijă, pe potriva bucatelor, aşa că ne-am simţit cu toţii foarte bine, iar când am ajuns la desert – cremă de ciocolată cu fructe tropicale, stropită cu un vin licoros – ne cuprinsese o veselie plăcută şi lipsită de griji.

După ce am terminat de mâncat, flamandul ne spuse, cu aceeaşi voce amabilă de până atunci, că intenţiona să ne ofere, în final, o specialitate locală.

— După părerea mea, nu-i o chestie ieşită din comun, însă reacţiile celor care au mâncat din ea sunt foarte diferite, ne avertiză el. Unii cred că-i lucrul cel mai

minunat pe care l-au gustat vreodată, altora li s-a părut o chestie insipidă şi nedemnă de renumele pe care-l are. Vă ofer acest al doilea desert mai mult ca să vă satisfaceţi curiozitatea şi să puteţi spune, după ce-o să vă întoarceţi acasă, că aţi încercat şi chestia asta. E un fruct foarte rar, care se numeşte cotril.

Nu auzisem niciodată de un asemenea fruct şi, după mutrele colegilor mei, se părea că nici ei nu auziseră de el. Da, am reţinut bine denumirea, i-a spus cotril. Bine, o fi cum spuneţi dumneavoastră, sunt convins că v-aţi informat şi că nu există un asemenea fruct, numai că eu l-am văzut şi l-am gustat.

Vă spun imediat cum arată, pentru că l-am privit cu atenţie înainte de a-l gusta.

Menajera cea neagră, singura care servise la masă, indiferent câte alte persoane trudiseră în bucătărie, aduse un bol de sticlă, de dimensiunile unui castron, plin cu nişte fructe de-un verde pal, uscate, cu o pieliţă zbârcită. Arătau ca un soi de stafide mai mari sau ca nişte prune uscate. Am luat unul, l-am pipăit şi l-am mirosit. Avea o aromă plăcută, de lichior de violete, care părea nepotrivită înfăţişării sale. Îndemnat de mirosul plăcut, am vârât fructul în gură şi l-am mestecat. Gustul nu avea nicio legătură cu aroma îmbătătoare. Pentru că fructul acela nu avea niciun gust. Parcă mestecam o bucată de hârtie. M-am abţinut cu greu să nu-l scuip pe farfurie. L-am înghiţit cu dificultate şi am băut de îndată un pahar cu apă minerală, ca să-mi clătesc gura.

Spre uimirea mea, reacţiile celorlalţi au fost diferite – diferite între ele, diferite de a mea.

Marvin părea încântat, îşi mijise ochii şi se delecta pe deplin. După ce termină fructul de cotril, mai luă unul şi-l mestecă încet, tot cu ochii întredeschişi, ca şi cum ar fi fost în transă; apoi mai luă încă unul, şi încă unul… Stuart şi Maury mestecaseră încet, savurând cine ştie ce gust –

plăcut, după toate aparenţele – şi se mai serviseră o dată, apoi se opriseră. Jérôme şi Jean Paul muşcaseră neîncrezători din fruct şi se părea că le plăcuse gustul lui, pentru că se grăbiseră să-l termine şi să ia altul din bol.

Flamandul ne privea zâmbind. Îşi pusese în farfuria din faţa sa vreo cinci, şase fructe de cotril şi le ronţăia încet, uitându-se la noi. Am avut impresia că ne urmărea atent, ca şi cum ar fi vrut să vadă efectul poamelor asupra noastră. Mi-a trecut prin cap că roadele cotrilului conţineau un drog, un halucinogen, şi mi-am propus să fiu prudent, să-mi supraveghez colegii şi, eventual, să le sar în ajutor, dacă va fi nevoie (având în vedere că eu fusesem singurul care mâncasem unul singur, efectul drogului trebuia să fie mai redus în cazul meu).

Doctorul făcu semn menajerei. Aceasta aduse lichioruri, coniac şi cafele şi strânse tot ce mai era pe masă, cu excepţia bolului cu fructe uscate.

Am băut şi am pălăvrăgit, pentru că atmosfera de seninătate lipsită de griji se păstrase, întreţinută cu grijă de gazda noastră, care ne povestea de zor anecdote din timpul studenţiei. Mă lăsasem purtat de veselia celorlalţi, pentru că nu voiam să le stric cheful şi pentru că nu eram convins că aveam motive să fiu suspicios.

Însă, pe măsură ce trecea timpul, am început să mă întreb dacă nu cumva bănuielile mele fuseseră justificate. Cu toate că mesenii se purtau normal – glumeau, sorbeau din băuturi, râdeau auzind poveştile flamandului –, atmosfera se schimbase discret. Sau, mai degrabă, eu o vedeam uşor schimbată. Cel dintâi care mi s-a părut a fi altfel decât de obicei a fost Vandengraamis, pentru că spunea glume fără încetare, şi eram cu ochii aţintiţi asupra lui. După un timp, am avut impresia că în jurul părului său blond se adunase un soi de aură slabă, cu licăriri violete, ce-i plutea deasupra creştetului. Aura aceea pornea de undeva, din interiorul capului său şi se extindea, pulsând

lent, către tavanul încăperii. Nu era ceva distinct, ci mai degrabă o bănuială de impresie, o iluzie a simţurilor… sau un fenomen care nu putea fi văzut oricând şi de oricine.

Am fost şocat văzând licăririle acelea bizare, apoi mi-am adus aminte că flamandul avea un anumit renume printre băştinaşi şi că ne propuseserăm, de la început, să nu ne lăsăm impresionaţi de trucurile lui. Am zâmbit dispreţuitor şi m-am întors către Marvin, care se afla în dreapta mea.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene: în jurul ţestei colegului meu se strânsese o vâlvătaie portocalie care se agita de zor, de parcă i-ar fi luat foc scăfârlia!

Am reuşit să-mi stăpânesc ţipătul ce mi se ridicase din gâtlej şi i-am privit pe cei din jurul mesei. Toţi aveau o aură în jurul capului. Colegii mei, Stuart şi Maury, erau înconjuraţi de pete verzui, slabe, nemişcate, aproape invizibile. Cei doi ghizi, Jérôme şi Jean Paul, beneficiau de luminozităţi roşcate, care se vălureau abia sesizabil.

Ca şi cum intensitatea şi culoarea aurei depindeau, cumva, de cantitatea de fructe de cotril mâncate. Însă ideea asta era o prostie! Dacă aura depindea de cantitatea de fructe ingerate, atunci apariţia ei era un fenomen real, adică un lucru imposibil. Singura explicaţie era că fusesem drogat, fie prin intermediul fructelor uscate, fie prin intermediul unor alimente sau băuturi servite în timpul mesei. Nu-mi era clar de ce aurele se deosebeau între ele, aşa că am decis să urmăresc cu atenţie tot ce se întâmplă.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că nimeni, în afară de mine, nu vedea luminile ciudate din jurul capetelor mesenilor.

A doua ciudăţenie a fost că cei din jurul mesei nu păreau afectaţi în vreun fel de apariţia aurei. Comportamentul nu li se schimbase, rămăseseră la fel de veseli şi de bine dispuşi ca până atunci. Asta m-a făcut să bănuiesc că, de fapt, eu eram singurul drogat, din moment

ce numai eu aveam vedenii. M-am întrebat dacă nu cumva fructul uscat de cotril era un antidrog, menit să înlăture efectele vreunui halucinogen ce ne fusese administrat, fără ştirea noastră, la începutul mesei. Iar eu, care mâncasem o singură poamă, suportam încă efectul acelui drog iniţial…

Mi-am turnat o porţie zdravănă de coniac şi, în timp ce sorbeam o înghiţitură, am remarcat că aurele comesenilor se împleteau cumva, ca şi când între aceştia ar fi avut loc un soi de comunicare fără cuvinte.

De fapt, aura gazdei se întindea către celelalte, de parcă ar fi vrut să se contopească, pe rând, cu fiecare dintre ele. Lumina violetă se prelungi către cei din jurul său – Stuart şi Maury –, le pipăi uşor sclipirile verzui şi se retrase iute, ca şi cum n-ar fi avut parte de primirea aşteptată, pe urmă se scurse către mine şi fugi repede înapoi, ca şi când ar fi nimerit într-un mediu ostil… Se lipi un timp de luminozităţile roşcate ale celor doi ghizi, parcă hrănindu-se din energia acestora… Zăbovi acolo doar un timp şi se retrase încet, ca dezamăgită… apoi se întinse, cam fără chef, către Marvin… şi luminozitatea violet se izbi de lumina portocalie din jurul ţestei prietenului şi colegului meu, într-o izbucnire de scântei invizibile celor din jur. Cele două aure se combinară într-una singură, de-un galben orbitor, iar cei doi părură a se transforma într-o entitate unică, bizară şi de neînţeles.

Atmosfera din jurul mesei se modificase într-un mod substanţial: dacă până atunci reprezentaserăm un grup unit, care urmărea cu atenţie glumele gazdei sau ale oricărui comesean care credea că are de spus ceva demn de interes, de data asta, în jurul mesei existau mai multe grupuri care se ignorau reciproc şi discutau subiecte pe care ceilalţi nu le băgau în seamă. Adică Stuart şi Maury discutau despre un proiect pe care intenţionau să-l pună în aplicare după ce aveau să se întoarcă acasă; Jérôme şi Jean Paul (care vorbiseră întotdeauna între ei în franceză,

cât timp fusese vreun străin de faţă) pălăvrăgeau de zor într-un dialect complet străin, din care nu înţelegeam o boabă; eu mă mulţumeam să-i urmăresc pe ceilalţi, fără să scot un cuvânt; iar Marvin şi doctorul Vandengraamis se priveau fără să spună nimic, în timp ce aurele lor se contopeau tot mai deplin. Se priveau şi zâmbeau ca şi cum ar fi împărţit între ei comori de cunoştinţe care-i făceau să fie foarte apropiaţi, mai apropiaţi decât doi fraţi de sânge.

Apoi, treptat, aurele îşi pierdură intensitatea, deveniră din ce în ce mai puţin vizibile, până când dispărură cu desăvârşire. În acelaşi timp, atitudinea celor din jurul mesei se modifica şi ea. Am remarcat, fără să-mi dau seama de momentul exact în care se petrecuse schimbarea, că ghizii noştri începuseră să discute din nou în franceză. Îşi povesteau amintiri din copilărie, pomeneau de anumite superstiţii răspândite în zona din care proveneau şi dovedeau, cumva, că în subconştientul lor credeau încă în existenţa reală a acelor făpturi bizare care le populaseră copilăria. Stuart şi Maury îşi continuaseră conversaţia în legătură cu planurile lor de viitor, dar pe un ton ceva mai puţin pătimaş; deveniseră mai calmi şi mai lucizi. Marvin şi flamandul discutau, de data asta, prin intermediul cuvintelor, dar ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că, până atunci, schimbul lor de idei avusese loc fără intermediul vorbelor. Am tras cu urechea la conversaţia lor, pentru că nu se fereau de ceilalţi, ca şi cum n-ar fi avut nimic de ascuns.

— Fructele astea nu conţin nicio substanţă halucinogenă. Le-am analizat cu grijă şi am descoperit că acţionează asupra unor zone bizare din creierul uman, zone a căror funcţie exactă n-a descoperit-o nimeni până acum. Vraciul cu care colaborez – fii sigur că n-o să-i destăinuiesc numele, nici locul în care poate fi găsit – e convins că substanţa din fructele de cotril deschide o poartă, un acces către o altă lume. Părerea mea diferă

considerabil de a lui. Sunt convins că nu există nimic mistic, nimic ocult în fructele acelea, deci nu deschid niciun portal către alte lumi…

— Şi atunci? îl întrebă Marvin nerăbdător. Atunci lumea pe care mi-ai arătat-o… e o simplă iluzie? O vedenie provocată de substanţa al cărei efect nu-l cunoşti pe deplin?

— Nu, existenţa ei nu poate fi pusă la îndoială, îl linişti Vandengraamis. Eu cred că fructul de cotril ascute anumite simţuri pe care oamenii le au, dar nu ştiu să le folosească, ba, mai mult, nici nu-s conştienţi că le deţin. Fructul de care vorbim amplifică acele simţuri atât de mult, încât ne permite să vedem o realitate care a fost întotdeauna în faţa noastră, dar pe care am ignorat-o.

— Adică, spuse calm Marvin, ne permite să zărim o lume aflată în alt plan al realităţii, unul la care simţurile noastre nu au acces în mod obişnuit.

— Exact.

— Atunci de ce n-am văzut nimic din cele despre care mi-ai povestit? De ce am aflat de ele doar din relatarea ta? Ai spus că, dintre cei prezenţi, eu sunt singurul care am reacţionat pe deplin şi am simţit în totalitate efectul fructului. Ai spus că substanţa aceea funcţionează ca un amplificator al simţurilor. De ce n-am văzut nimic deosebit?

Flamandul îl privi încântat şi spuse, ca un părinte mândru de întrebările copilului său.

— Pentru că realitatea despre care ţi-am povestit nu se suprapune în totalitate realităţii noastre. Cele două realităţi, din planuri diferite, se intersectează uneori, nu întotdeauna. Ca să vezi ceea ce te interesează trebuie să te duci într-un loc în care cele două lumi se întretaie. Să te duci în locul despre care ţi-am povestit.

Între timp, toţi cei din jurul mesei abandonaseră convorbirile şi ascultau cu atenţie discuţia celor doi. După

mutrele lor mirate, se vedea că nu pricepeau mare lucru. Însă nu cereau lămuriri, probabil pentru că erau convinşi că li se va explica totul.

— Să mă duc? întrebă mirat Marvin. Nu vom merge împreună?

— Chiar dacă ştiu multe, mai multe decât un om obişnuit, spuse doctorul cu o falsă modestie, nu le ştiu chiar pe toate. Ca urmare, mi-am făcut planuri care nu ţineau seama de posibilitatea apariţiei voastre. Mâine în zori trebuie să mă întâlnesc cu prietenul meu, vraciul, care intenţionează să-mi destăinuiască alte secrete ale sale. Aşa că voi pleca încă de astăzi, ca să fiu la locul de întâlnire înainte de răsăritul soarelui. Am dat instrucţiuni să fiţi găzduiţi cum se cuvine, în lipsa mea, şi să vi se pună la dispoziţie tot ce vă trebuie. Adică puteţi să vă vedeţi de treburi, ca şi cum aş fi prezent. Cât despre locul pe care trebuie să-l vizitaţi, ţi-am explicat foarte clar cum ajungeţi acolo. Mă scuzaţi, dar chiar trebuie să plec. Nu ne luăm rămas-bun, pentru că ne vom revedea curând. Nu voi lipsi mai mult de două sau trei zile. Vă rog să rămâneţi pe locurile dumneavoastră, să beţi un coniac, două, înainte de culcare... iar mâine, când vă veţi duce să vedeţi ceea ce vreţi să vedeţi, să vă amintiţi de mine.

Şi doctorul se ridică şi goli bolul cu fructe uscate într-o cutie de carton, pe care i-o întinse lui Marvin.

— Veţi avea nevoie de fructele de cotril dacă veţi dori să vedeţi cealaltă realitate!

Apoi ne salută dând uşor din cap şi ieşi. Aproape imediat se auzi motorul maşinii, care fusese pornit, şi am înţeles că şoferul îl aşteptase, gata să plece oricând la drum.

Eram atât de zăpăciţi de sumedenia de evenimente bizare la care asistaserăm în ziua aceea, încât am golit sticla de coniac fără să ne dăm seama. Aşa că, atunci când ne-am decis să ne ridicăm de pe scaune, eram trotilaţi cu

toţii. Am reuşit să ajungem în încăperea care fusese transformată în dormitor, pentru uzul nostru personal, şi, nu ştiu prea bine cum, am reuşit să ne căţărăm cu toţii în hamacuri şi să adormim imediat.

Când ne-am trezit, la îndemnurile menajerei – care răcnea că o să se răcească micul dejun dacă o să mai dormim mult –, aveam capul cât o baniţă şi mă mişcam cu multă greutate. Mi se părea că universul era deformat, dilatat într-un mod bizar, neuniform… şi nu prea mai semăna cu lumea pe care o cunoşteam.

Nu, nu cred că alcoolul a jucat vreun rol în cele ce au urmat. La urma urmei, eram băutori cu antrenament. Dar, dacă spuneţi că e posibil ca doctorul să fi dizolvat cine ştie ce drog în coniac… sau, mai degrabă, că efectul nenorocitelor ălora de fructe uscate fusese amplificat de alcool… tot ce se poate… oricum, cu toţii eram într-o stare groaznică, adică aveam parte de o mahmureală mai cruntă decât oricând.

Am reuşit să coborâm din hamacuri, ne-am spălat mai mult din cauză că menajera cea cu gură mare ne supraveghea ca pe nişte copii răzgâiaţi şi nu ne lăsa de capul nostru nicio clipă, ne-am îmbrăcat şi ne-am dus în încăperea unde chefuiserăm cu o seară înainte. Cafea, omletă, crenvurşti calzi, cartofi prăjiţi, unt, miere, gem… am mâncat, la început ca să scăpăm de tărăboiul negresei, apoi pentru că era o mâncare tare gustoasă… Oricum, abia aşteptam să terminăm şi să plecăm, pentru că ne era limpede că numai aşa puteam scăpa de muştruluială.

În clipa în care menajera a spus cuvintele magice: „Să vă fie de bine, aţi fost nişte copii cuminţi şi ascultători. Nu-i aşa că acum vă simţiţi mult mai bine?”, ne-am ridicat cu toţii în aceeaşi clipă, de parcă ne antrenaserăm îndelung să acţionăm la unison, şi am tulit-o afară, ne-am înghesuit în furgonetă şi l-am îndemnat pe Marvin să ne ducă unde voia el, numai să scăpăm de scorpie.

Marvin nu stătu pe gânduri şi demară în trombă, dornic şi el să scape de meliţa cucoanei. O luă în direcţie opusă celei din care veniserăm cu o zi înainte şi merse pe drum un timp, apoi coti pe un drumeag sau mai degrabă o cărăruie ce se strecura printre copaci. De data asta înainta cu viteză redusă, pentru că, drumul fiind îngust şi năpădit de frunziş, şoferul nu vedea mare lucru şi se putea trezi oricând cu un copac în faţă.

În cele din urmă, maşina ajunse într-o poiană largă, cu vegetaţie scundă, adică plină cu iarbă şi doar ici, colo, câte un tufiş. Soarele lumina din plin, într-un contrast impresionant cu semiîntunericul junglei prin care călătoriserăm până atunci.

Marvin opri motorul, coborî din vehicul, privi atent în jur şi mormăi.

— Da, aici e!

Se întinse, luă din maşină cutia de carton în care pusese doctorul Vandengraamis fructele uscate de cotril, o deschise, îşi vârî în gură patru, cinci dintre acestea, apoi ne invită să servim. Jérôme şi Jean Paul luară câte două bucăţi, eu şi ceilalţi colegi ai mei ne-am mulţumit cu câte un singur fruct. Am mestecat încet, stând în bătaia soarelui şi aşteptând… nici eu nu ştiu prea bine ce – probabil ca fructele să-şi facă efectul.

După vreo zece minute, am văzut din nou aurele în jurul capetelor. După cum mă aşteptam, cea a lui Marvin era cea mai vizibilă şi mai strălucitoare dintre toate. Cei doi ghizi aveau şi ei nişte luminozităţi demne de interes deasupra capetelor, iar Stuart şi Maury, doar licăriri abia vizibile. Deci până în momentul acela nu se întâmplase nimic deosebit.

M-am uitat în jur. Poiana părea neschimbată, iar florile şi bălăriile care creşteau pe acolo erau banale, nu-mi atrăgeau atenţia cu nimic. Da, mă străduiesc să-mi amintesc fiecare amănunt şi vă repet că n-am văzut nimic

care să-mi pară ieşit din comun. Plictisit, m-am aşezat lângă un copăcel şi am încercat să aţipesc.

Stuart şi Maury se plimbau prin luminişul acela, încercând să găsească vreo imagine, vreun peisaj, vreo gânganie, ceva ce merita filmat… Din bombăneala lor am înţeles că nu descoperiseră nimic. În cele din urmă, se aşezară şi ei lângă un copăcel, iar Stuart, mai practic decât toţi, scoase din buzunar o sticlă, trase o duşcă, apoi întinse recipientul lui Maury.

— Whitespear, nu vrei şi tu?

— Ba da, dar mi-e prea lene să mă scol de aici…

— Atunci aşteaptă până o să ne ridicăm noi – dacă până atunci o să mai rămână ceva pe fundul sticlei…

Am râs cu toţii, iar eu, dacă tot mă trezisem, m-am uitat să văd ce făceau Marvin şi cei doi ghizi.

Marvin privea ceva, nu-mi dădeam seama ce anume, şi părea extrem de captivat de ceea ce vedea. Jérôme şi Jean Paul se plimbau fără nicio grijă, pălăvrăgind între ei.

— Trebuie neapărat să vedeţi asta! strigă Marvin, fără să se adreseze în mod special cuiva.

Stuart şi Maury se ridicară de pe iarbă – nu-şi amintiră că făgăduiseră să-mi dea şi mie o duşcă atunci când aveau să se scoale de pe jos – şi se grăbiră să se ducă lângă el. Însă, oricât se grăbiră, nu reuşiră să ajungă lângă el înaintea celor doi ghizi localnici.

— Ia te uită! exclamă Jérôme. Dacă stai aşa… şi te uiţi aşa… vezi…

— Ceva minunat! îl completă Marvin. Ceva minunat şi incredibil! Ceva ce nu seamănă cu nimic pământesc, ceva ce nu seamănă cu nimic din lumea noastră!

— Da, da, mormăi şi Jean Paul. Chestia asta nu-i pământească… întrebarea e: sunteţi siguri că nu-i periculoasă?

— He, he! râse Marvin. Cum să fie periculoasă? E prea frumoasă ca să nu fie ceva bun!

În timp ce aceştia comentau înfăţişarea a ceva ce vedeau – sau aveau impresia că văd, pentru că modul în care vorbeau, entuziasmul nejustificat de dovezi palpabile şi atitudinea lor bizară demonstrau mai degrabă că erau sub influenţa unui halucinogen, decât a unui spectacol uimitor –, Stuart şi Maury, aflaţi în imediata lor apropiere, păreau nedumeriţi şi, cumva, speriaţi. Arătau ca şi cum nu-şi dădeau seama dacă erau obiectul unei glume proaste sau dacă asistau la tragedia pierderii minţilor unor colegi împreună cu care munciseră din greu până de curând. Încercaseră la început să vadă ce priveau cu atât de mult entuziasm ceilalţi, apoi, treptat, se retrăseseră de lângă ei fără să pară că fug, dar asigurându-se că există o oarecare distanţă între ei şi ceilalţi trei.

Eu nu răspunsesem chemării lui Marvin. Înfăţişarea acestuia nu-mi inspira niciun pic de încredere. Prietenul nostru se schimbase, se transformase subtil, dar evident: faţa lui căpătase o culoare bizară, un soi de roşu-violet, ochii i se bulbucaseră şi buzele i se umflaseră, de parcă şi-ar fi injectat botox. Şi cei doi ghizi arătau cumva altfel decât de obicei… nu, nu-mi dau seama ce anume era schimbat la ei… parcă pielea lor căpătase o nuanţă verzuie şi albul ochilor era mai alb decât de obicei… e posibil aşa ceva? ca albul să fie mai alb ca de obicei? Nu fac pe nebunul, domnule, mi-aţi cerut să vă spun tot ce-mi trece prin minte şi asta fac! Dacă nu vă convine, nu vă mai zic nimic!

Nu, din câte îmi aduc aminte, Maury şi Stuart nu păreau schimbaţi. Adică arătau speriaţi şi îngrijoraţi – cine n-ar fi fost, în locul lor? – dar altfel arătau ca de obicei.

Între timp, Marvin şi cei doi ghizi continuau să vorbească. Discuţia lor se transformase în trei monologuri simultane, în care nimeni nu asculta pe nimeni. Bineînţeles că n-am putut să urmăresc toate cele trei discursuri, pentru că eram atent la tot ce se întâmpla, nu numai la

pălăvrăgeala lor lipsită de logică.

— Este evident că avem de-a face cu un tip de civilizaţie care n-are asemănare cu ceea ce există pe Pământ, spunea Marvin. Şi nu-i de mirare, pentru că însăşi viaţa care stă la baza unei asemenea civilizaţii funcţionează pe baza altor principii decât cele din lumea noastră…

— Nu-mi e clar dacă avem de-a face cu ceva real sau cu nişte imagini, medita cu voce tare Jérôme. Ceea ce vedem pare, în acelaşi timp, lipsit de relief şi înzestrat cu mai multe dimensiuni decât cele pe care le cunoaştem…

— Mie nu-mi place chestia asta, bombănea Jean Paul. Mi se pare malefică. Am impresia că ştie că o privim şi ne pregăteşte o surpriză neplăcută…

Cam asta vorbeau – mă rog, nu chiar cuvânt cu cuvânt, dar, în mare, ăsta era înţelesul spuselor lor.

Nu vedeam nimic care să îndreptăţească bâiguielile lor incoerente. Da, mărturisesc cinstit că, în momentul acela, am fost convins că asist la efectele unui drog bizar şi că singura soluţie era să aştept să treacă respectivele efecte. Mă ridicasem de pe pământ, dar continuasem să stau lângă copăcel, la o distanţă sigură de cei trei, care aiurau de zor.

Marvin continua să descrie, plin de entuziasm, peisajul incredibil pe care-l vedea doar el, pentru că, din câte îmi dădeam seama, ceilalţi doi nu vedeau chiar aceleaşi lucruri.

Poate pentru că doza de drog pe care o îngurgitaseră fusese mult mai mică. Oricum, Marvin era încântat de ceea ce vedea, Jérôme se mulţumea să fie bănuitor, în timp ce Jean Paul părea speriat. Într-un fel, reacţiile lor mă convinseseră că era vorba de un drog. Pentru că, de-ar fi fost ceva real, ar fi avut cu toţii aceleaşi reacţii, ar fi văzut acelaşi lucru, nu-i aşa?

Apoi lucrurile se schimbară brusc. Jean Paul începu

să ţipe strident.

— V-am spus că sunt răi! Am avut dreptate! Profită de prezenţa noastră ca să pătrundă în lumea noastră! Deschid un portal între universuri! Ajutaţi-mă! Trebuie să-i oprim!

Mă aşteptam ca restul să-şi vadă liniştiţi de aiurelile lor. Dar, spre surprinderea mea, Marvin şi Jérôme se speriară şi ei şi începură să ţipe, ca nişte fetiţe care au văzut un şobolan. Apoi Marvin reuşi să se stăpânească şi strigă către noi, ceilalţi.

— Veniţi să ne ajutaţi! E în joc soarta întregii omeniri!

Eu am rămas lângă copăcelul meu. Nu pentru că soarta omenirii m-ar fi lăsat indiferent, ci pentru că istericalele colegilor noştri mă îngroziseră. Însă Stuart şi Maury se grăbiră să le sară în ajutor şi abia când ajunseră lângă ei îşi dădură seama că nu ştiau cum puteau să-i ajute.

Între timp, Jean Paul fusese cuprins de panică şi răcnea.

— Vin peste noi! Or să ne distrugă! Or să ne cucerească! Trebuie să-i oprim!

În acelaşi timp, izbea cu picioarele tufişurile şi smocurile de iarbă de la picioarele lui, ca şi cum în felul ăsta ar fi reuşit să le vină de hac duşmanilor invizibili şi malefici.

Într-un fel, spectacolul era caraghios şi reuşeam cu greu să-mi stăpânesc râsul, mai ales că Jérôme îl imita de zor. Aveam impresia că asist la un soi de dans tribal bizar şi sălbatic.

— Ajutaţi-ne! le strigă Marvin, începând şi el să calce bălăriile în picioare.

Stuart ridică din umeri, făcu o mutră care părea că spune „nu-i bine să te pui cu nebunii” şi începu şi el să turtească tufărişurile. Maury izbucni în râs, mai trase o

duşcă din sticla pe care o ţinea în mână şi se apucă să-i imite pe ceilalţi.

Apoi, deodată, Stuart scoase un strigăt îndurerat. Ceilalţi se opriră şi se strânseră în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marvin.

— M-a muşcat ceva de picior!

Jean Paul se aplecă, îi privi cu atenţie gamba şi îi arătă lui Marvin o pată dreptunghiulară, colorată în violet.

— Pe-acolo au pătruns.

Marvin privi atent în jur şi se calmă brusc.

— Au închis portalul. Probabil consumul de energie a fost prea mare… Să ne grăbim să-l ducem pe Stuart la un doctor, pentru că nu ştim ce efect va avea contactul cu cealaltă lume asupra trupului său…

— Bafta noastră, bombăni Maury. Am venit în vizită la un doctor şi, tocmai când avem nevoie de serviciile lui, lipseşte. Unde găsim altul prin pustietatea asta?

— Să ne întoarcem în satul prin care am trecut atunci când am venit la Vandengraamis, propuse Jérôme. Sătenii trebuie să ştie unde putem găsi un medic…

Ni s-a părut tuturor o idee bună, aşa că ne-am urcat în furgonetă, Marvin s-a aşezat la volan şi ne-am întors pe drum. Am gonit apoi de zor, iar prietenul nostru accelera când auzea gemetele lui Stuart, care se simţea din ce în ce mai rău. Când am ajuns în sat, Marvin opri în faţa prăvăliei săteşti, unde pierdeau vremea o grămadă de indivizi. Sări din maşină şi-i întrebă pe localnici unde se găsea cel mai apropiat medic.

Unul dintre indivizi, un tip între două vârste, cu o mutră de persoană plină de propria-i importanţă, îşi exprimă dorinţa să vadă bolnavul, pentru a-şi da seama care dintre doctorii din vecinătate era mai potrivit. Mi s-a părut o cerere rezonabilă, aşa că am deschis uşa furgonetei şi l-am lăsat să-l vadă pe Stuart.

Prietenul nostru gemea slab. Avea pielea cenuşie şi-şi

ridicase piciorul rănit pe banchetă. Gamba i se umflase considerabil şi pata vineţie, care alcătuise iniţial un mic dreptunghi cu laturile de un centimetru pe doi, se extinsese pe tot piciorul, urcând către şold. Mai mult: gamba pulsa, ca şi cum în interiorul ei se afla ceva ce dorea să iasă afară!

Negrul se trase înapoi, îngrozit, se întoarse către consătenii săi şi şuieră un singur cuvânt.

— Catutu!

În clipa următoare, din clădirile învecinate apărură o mulţime de indivizi înarmaţi cu Kalaşnikovuri (după cum era de aşteptat într-o zonă măcinată de războaie civile) şi lansatoare de rachete.

— Plecaţi şi nu vă mai întoarceţi, ne povăţui individul. Pentru că, de vă vedem din nou, o să vă împuşcăm fără niciun avertisment!

— Voiam doar să ne spuneţi unde putem găsi un medic, gemu Marvin, iar localnicul arătă spre un indicator pe care scria un nume de localitate şi distanţa – 50 km.

Marvin dădu din cap, se urcă iarăşi la volan. Am plecat imediat. După cum am mai spus, drumul era bine întreţinut, aşa că acceleră fără nicio grijă. Cum nu exista niciun fel de trafic în mijlocul junglei, Marvin nu era prea atent la şosea, pentru că nu avea de ce. În plus, Stuart, care văzuse reacţia localnicilor şi-şi dăduse seama că păţise ceva grav, intrase în panică şi se văicărea de zor, implorându-ne să-l salvăm.

Jérôme se gândi să-i potolească durerile cu ajutorul alcoolului, dar băutura îl făcu pe Stuart să suporte cu şi mai multă greutate situaţia în care se găsea.

Piciorul i se umfla tot mai mult, iar chestia care se afla în interiorul lui se agita din ce în ce mai puternic, dornică să scape din închisoarea cărnii prietenului nostru.

În cele din urmă, Stuart se ridică de pe banchetă şi încercă să pună mâna pe volan. Nu-mi dau seama ce

urmărea, presupun că o luase razna din cauza durerilor, a febrei şi a spaimei. Ca urmare, ne-am repezit cu toţii să-l ţinem, să-l obligăm să stea potolit… Stuart căpătase, din cauza disperării, o putere inimaginabilă, şi ne arunca în toate părţile… oricum, în balamucul ăla, Marvin pierdu controlul maşinii, iar vehiculul se izbi zdravăn de un copac de pe marginea drumului.

Ne-am pierdut cunoştinţa şi, când ne-am revenit, am descoperit că maşina era de nefolosit, că Stuart murise şi că noi, ceilalţi, scăpaserăm doar cu nişte răni uşoare.

Nu, nu-mi dau seama dacă traumatismele suferite au agravat starea mintală a membrilor grupului nostru. E posibil, dar nu pot să spun cu certitudine dacă e aşa sau nu.

Chestia cea mai nasoală era că rana de la piciorul lui Stuart plesnise, iar ceea ce se ascundea sub pielea lui ne-a îngrozit. Carnea fusese mâncată de un soi de vânzoleală bizară, ce părea imaterială (sau alcătuită dintr-o formă a materiei pe care n-o cunoşteam). Jean Paul începu să ţipe.

— V-am spus că sunt răi şi că vor să ne ucidă!

Însă Marvin se răţoi la el şi-l făcu să tacă. Apoi ne puse la treabă. Am strâns tot ce era de mâncare şi de băut în furgonetă, am umplut un bidon cu benzină, iar Marvin scoase dintr-o ascunzătoare un revolver şi o cutie cu cartuşe, după care stropi maşina cu benzină şi-i dădu foc.

Am stat în apropiere până când focul consumă şi ultima bucăţică din trupul prietenului nostru, apoi am pornit pe jos către localitatea cea mai apropiată.

Nu mi-e clar ce s-a întâmplat în continuare. În mintea mea, tot ce urmează e un coşmar, fără nicio legătură cu lumea reală. Marvin a încercat să ne salveze, ne-a obligat să mergem fără oprire şi a împărţit cu grijă apa şi mâncarea, astfel încât fiecare să-şi primească porţia.

Îmi amintesc, ca prin ceaţă, că Maury a fost următorul care s-a îmbolnăvit. L-am cărat cu toţii, pe rând,

până când şi-a pierdut minţile din cauza durerii, iar Marvin l-a împuşcat, l-a stropit cu benzină şi i-a dat foc.

Se pare că au urmat Jérôme şi Jean Paul, nu ştiu în ce ordine, pentru că, la un moment dat, m-am trezit din coşmar şi mergeam (sau, mai bine zis, mă târam) pe şosea, alături de Marvin.

Marvin arăta îngrozitor. Era cenuşiu la faţă şi se dezbrăcase până la brâu. Pieptul i se umflase atât de mult, încât hainele nu-l mai cuprindeau. Pe piele îi apăruseră un soi de furuncule imense, violete, care pulsau din răsputeri, ca şi cum conţinutul lor voia să se reverse asupra lumii.

— Văd că ţi-ai revenit, şopti el cu glas răguşit. Sper să scapi cu viaţă. Măcar tu… Aşază-te lângă copacul ăla şi odihneşte-te câteva minute înainte să pleci mai departe. Uită-te bine, se vede oraşul în care trebuie să ajungi.

Şi aşa era, în depărtare se zărea o aşezare minusculă, care putea fi numită oraş doar cu multă bunăvoinţă. M-am rezemat de trunchiul copacului şi am vrut să închid ochii. Am simţit miros de benzină şi i-am deschis de îndată.

Marvin stătea în mijlocul drumului şi-şi turna în cap benzina care mai rămăsese în bidon.

Apoi bombăni ceva, aprinse benzina şi, în timp ce flăcările îi cuprindeau trupul, îşi trase un glonţ în cap.

Trupul lui se prăbuşi pe şosea şi arse. N-am stat să văd ce s-a întâmplat după aceea, m-am ridicat şi am fugit către oraş, dornic să întâlnesc oameni, oameni sănătoşi la trup şi la minte. Şi am găsit asemenea oameni, care m-au îngrijit până m-aţi preluat voi.

Cam asta-i tot ce pot să vă povestesc.

Ar mai fi ceva… Am avut impresia că, înainte de a-şi trage un glonţ în cap, Marvin a zis: „Fir-aţi ai dracului cu corectitudinea voastră politică cu tot!” Dar nu sunt convins…

Migraţia

Aurel Cărăşel

Aurel Cărăşel s-a născut în 1959, la Craiova. A absolvit Facultatea de Filologie din Craiova şi Facultatea de Jurnalistică şi Ştiinţele Comunicării din Bucureşti. Este profesor, ziarist şi scriitor. A condus cenaclurile Henri Coandă din Craiova, Atlantis-Club din Cernavodă, precum şi Asociaţia Creatorilor de SF din Craiova. Este unul dintre fondatorii Academiei de Vară Atlantykron. Redactor la mai multe publicaţii SF, a condus, timp de trei ani, şi revista *Anticipaţia.* Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (Recif, 1995), *Războinicii curcubeului* (Aius, 1996), *Mic dicţionar de autori SF* (Vlad & Vlad, 1996), *La capătul spaţiului* (Nemira, 1997), *Mitologii selenare* (Genessa, 2005), *Lumile de la capătul curcubeului. O istorie tematică a literaturii SF* (Genessa, 2006), *Dumnezeule de dincolo de burta Universului* (Nemira, 2011).

„De-acum, băieţii vor trebui să aştepte afară, hotărî el. Aveţi grijă, în pozele astea, faceţi nişte figuri cinstite şi nobile, de mari oameni de ştiinţă. Şi poate că ar trebui să arătaţi şi puţin tâmpiţi. Sunteţi nişte mari oameni de ştiinţă, dar sunteţi şi oameni de rând, da?”

M. Clifton, F. Riley, *Maşina eternităţii*

Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, se împiedică de o umflătură a asfaltului, căzu în patru labe şi-şi pierdu pantoful drept.

— Să-i ia dracu’! înjură cu glas tare, în timp ce se ridica.

Ţopăi către încălţarea stingheră şi, după ce o recuperă, repetă pe acelaşi ton insulta fără ţintă. Niciunul dintre rarii trecători ai nopţii de mai nu ar fi putut să precizeze cine erau fericiţii destinatari ai injuriei. Pentru că Ghirlandaio, profesor de desen la unul dintre cele mai

anoste licee din oraş, nu obişnuia niciodată să prelungească pomelnicul afuriseniilor – după prima frază, atenţia i se muta automat în altă parte, considerând necazul intrat definitiv în categoria celor nerezolvabile.

Dacă vreunul dintre ei ar fi avut însă curiozitatea să-l întrebe, în acea seară, ar fi căpătat, spre marea sa surprindere, un răspuns foarte precis, Ghirlandaio fiind foarte pornit împotriva edililor urbei. Din cauza lor, pierduse în acea dimineaţă bursa pentru un curs de trei luni la Florenţa, în domeniul picturii murale, şi tot din pricina lor fusese acum gata-gata să-şi frângă gâtul pe străduţa dosnică pe care se îndrepta către casă.

Dar trecătorii nu se dovediră deloc curioşi, grăbindu-se să se îndepărteze de posibilul beţiv ajuns la ananghie. Ghirlandaio îşi îndreptă spinarea, cu oarece efort, îşi aranjă cravata la gât şi porni şovăielnic în direcţia blocului. Nu, nu era beat, ci numai uşor afumat.

Uşor afumat, repetă şi se sprijini preţ de câteva clipe de trunchiul gros al unui plop, aşteptând ca pământul de sub tălpi să-şi încheie mişcarea de tangaj. El nu era un beţiv, asta trebuie să fie evident, şi dacă porcul acela de primar nu i-ar fi manipulat pe… He-he-he, Florenţa, Care vasăzică… patria lui Ghirlandaio, patronul său spiritual, şi a lui Leonardo da Vinci…

Zâmbi cu gura până la urechi, dădu drumul catargului şi-şi continuă calea către dunetă. Îşi împreună palmele cu zgomot: idealul îl constituia întotdeauna linia dreaptă. Aici, pe mare? rânji şi se grăbi să se sprijine de un alt catarg. Îşi strâmbă gâtul şi privi de-a lungul coloanei de lemn către inima neagră a nopţii. Velele foşneau aidoma unor frunze bătute de vânt.

Se desprinse şi alunecă precaut printre valuri. O vână ieşită curios în lemnul neted al punţii îl agăţă, făcându-l să cadă din nou şi, abia după ce asfaltul îi juli bărbia, realiză că se găsea tot în urbea natală, la cheremul

nemernicului de primar şi-al consilierilor acestuia.

— Să-i ia dracu' pe toţi! zbieră cât îl ţinură plămânii şi, imediat, la câteva ferestre din preajmă se aprinseră luminile.

Îşi înghiţi saliva amară şi încercă să se ridice. Muşchii refuzară însă să-l ajute şi, după o îndelungată ezitare, Emanuel Ionescu îşi lăsă fruntea pe braţul drept şi adormi imediat.

Îl trezi o limbă caldă, care-l spăla pe obraz: un câine vagabond îl amuşina, dând alene din coadă.

Se ridică în picioare, clătinându-se, fără să realizeze prea bine cum ajunsese în acel loc. Goni javra cu o lovitură de picior, apoi se strădui să-şi pună gândurile în ordine.

Fusese chemat la primărie pentru a i se comunica rezultatul concursului pentru bursa de la Florenţa, după care intrase cu Stelian Tănăsescu la Stârcul negru, apoi… Cineva, nu-şi mai aducea aminte cine, îl invitase într-un apartament, la o partidă de pocher.

Când ajunse în acest punct cu investigaţia, începu să se examineze cu atenţie: îi lipseau haina, ceasul, inelul şi, bineînţeles, portofelul. Portofelul în care stăteau, în teanc, dolarii adunaţi cu trudă pentru „perioada italiană".

— Porcul de primar! se înfurie şi scuipă cu obidă.

Doamna roşcovană, în taior verde-praz, se opri alături, se şterse pe faţă cu o batistă brodată şi, fără niciun avertisment, îi trânti sacoşa în cap. Se clătină, gata-gata să ia din nou asfaltul în braţe.

Ca să evite orice alte posibile conflicte, se strecură pe lângă un gard viu, până ce descoperi la scara unui bloc o bancă lungă, cu spătar. Se aşeză şi încercă să continue cercetările. După aproape o oră de meditaţii sumbre, răstimp în care fu privit cu mare suspiciune de locatarii care plecau la serviciu, ajunse la concluzia că în ziua ce tocmai începuse avea ore la clasele mici şi nici nu se punea problema să se prezinte în halul acela la catedră. Cel mai

bun lucru ar fi fost să se ducă direct acasă, să-i telefoneze directorului pentru a-i comunica starea de incapacitate în care se găsea, să facă un duş şi – Doamne-Dumnezeule! – să tragă un pui de somn.

Nu era, desigur, o decizie fenomenal de înţeleaptă, însă situaţia se putea prezenta şi mai rău. Da, da, cu mult mai rău, se încurajă, în timp ce se ridică de pe bancă şi părăsi zona, în spatele unui grup de copii care se îndreptau spre grădiniţă, sub supravegherea unei mămici.

Câinele se aşezase cu botul pe labe exact pe locul unde-şi petrecuse el somnul de noapte. Vru să treacă, fără să-l ia în seamă, însă privirea îi rămase agăţată de umflătura crescută sub pielea neagră a asfaltului.

— Porcăria de care m-am împiedicat, mormăi şi-i trase un şut.

Parcă i-ar fi căzut o menghină pe laba piciorului. O durere ascuţită îl fulgeră până în creier, făcându-l să geamă prelung. Pantoful zbură ca o piatră din praştie, aterizând exact în mijlocul străzii. Un automobil trecu indolent peste el şi, până să-şi revină din surpriză, patrupedul flocos se repezi, dând vioi din coadă, îl înşfăcă şi o zbughi printre tufişurile de pe celălalt trotuar.

Nu putea să meargă numai într-un pantof, aşa că strivi alte câteva înjurături printre dinţi, se descălţă şi de celălalt, îl azvârli furios după animalul tembel, apoi îşi scoase şi şosetele, vârându-le în buzunar. La urma urmei, era democraţie, fiecare putea să umble cum îl tăia capul.

Examină furios bucata de asfalt vinovată de toate necazurile ce se abătuseră asupra sa. Abia acum realiză că nu era deloc vorba despre o rădăcină a plopilor, crescută pe dedesubt, aşa cum crezuse la început, deoarece ridicătura părăsea trotuarul, traversa strada, trecea chiar şi dincolo de trotuarul vecin şi se pierdea într-un rond de flori ofilite. În spatele său, ducea exact către scara blocului şi Ghirlandaio observă, cu uluire, cum însăşi fundaţia

clădirii era mulată pe deasupra ei.

Se strâmbă şi ridică din umeri: nu era treaba sa. Pe el îl aşteptau duşul, patul cu cearşaf mototolit şi storurile neridicate de două zile. Făcu semne disperate din mână şi opri taxiul care tocmai reducea viteza, pentru a coti la stânga. Văzându-l desculţ, şoferul îi ceru, prevăzător, o parte din onorariu înainte. Dar Ghirlandaio nu avea chef de glume răsuflate – înjură atât de elocvent de mamă, încât, până la destinaţie, celălalt nu mai avu curaj să scoată o vorbă.

Problema cu telefonul o rezolvă cât ai bate din palme. Se întâmplă ca directorul să fie chemat la inspectorat cu o diagramă, aşa că îi comunică secretarei vestea cea tristă şi se grăbi să închidă, mai înainte ca femeia, luată prin surprindere, să aibă timp să riposteze în vreun fel. Mai dificil s-a dovedit a fi cu duşul: apa caldă se opri exact în clipa în care terminase să se săpunească. Iar cea rece nu mai curgea de două zile, de când un dobitoc de la parter o închisese din robinetul general, ca să-şi schimbe instalaţia de la bucătărie.

Se şterse cum putu cu prosopul aspru, îmbrăcă pijamaua şi se strecură aproape adormit în aşternutul mirosind a acru. Odihna se dovedi însă şi ea o chestiune relativă – telefonul îl smulse din apa somnului de trei ori, un dobitoc insistând să-l determine să creadă că este Oficiul Judeţean de Pensii; iar vecinul de sub el îi rânji fioros în cadrul uşii, comunicându-i, printre înjurături, că i-a inundat apartamentul cu apă clocotită. Se repezi în baie şi, după ce se arse bine pe mâini, reuşi să închidă blestematul de robinet.

Ceasul arăta deja ora 15.20 şi nu mai avea niciun rost să încerce să doarmă. Căută zadarnic prin bufetul pustiu o ultimă înghiţitură de alcool. Nişa adăpostea câteva sticle goale şi un pahar Berzelius, cu gura ciobită. Când închise uşile batante, dădu cu ochii de fotografia Ninei şi a lui

Andrei. Femeia îi zâmbea de pe o stâncă acoperită cu verdeaţă. I se năzări că-şi râde de el şi întoarse rama cu faţa în jos.

Dacă se hotăra, putea să prindă cursurile de după-amiază, la clasele mari. Măcar putea să încerce… îşi spuse, scărpinându-se pe burtă. Începu să se îmbrace grăbit, împiedicându-se mereu în aşternutul căzut pe covor. Nina avusese dreptate, era un ratat. Un ratat şi un beţivan. Îl părăsise după prima bătaie conjugală. Iar pe Andrei ajunsese să-l cunoască mai mult de prin poze – bunicii îl crescuseră departe de ei şi de neînţelegerile lor. Înainte de-a ieşi, făcu doi paşi până la raft şi aşeză rama în poziţie normală.

La şcoală nimeni nu părea să-i fi remarcat absenţa. Ricci, colegul de muzică, îi comunică minunea: directorul încă nu se înapoiase de la inspectorat, iar adjunctul său se afla la spital, pe punctul de a deveni tată.

— Îţi imaginezi? Pinocchio, tată! râgâise el dispreţuitor la adresa atât de controversatului caracter viril al adjunctului. Decât să se îngrămădească la spital, mai bine ar face coadă la notariat pentru a pregăti actele de înfiere.

Se abţinu de la orice comentariu. Îl cunoştea pe Ricci drept cal breaz şi nu dorea ca tocmai acum să se pună rău cu vreunul dintre şefi. Cele două ore de curs trecură repede. Verifică temele şi vorbi un sfert de oră cu pereţii despre efectul de perspectivă şi despre jocul de lumini şi umbre în conturarea prim-planurilor unui tablou. Elevii se bătură, ca de obicei, se înţepară, chicotiră şi desenară pe furiş tot felul de chestii obscene.

Se întoarse în cancelarie fără niciun chef. Acasă nu voia să se întoarcă – mirosul de acru şi de fum de tutun îmbibat în pereţi îi frământa măruntaiele ca o gheară de oţel, iar pentru crâşmă nu avea niciun ban. Poate doar dacă se împrumuta la cineva.

Îl aşteptă, răbdător, pe Ricci, dar acesta îi spuse franc, de la primele cuvinte, că nu-i dă niciun ban.

— Tu nu mai ai nevastă, ce-ţi pasă! Pe mine mă află tot cartierul, dacă rătăcesc cumva vreo sută de lei... Asta e!

Asta era...

Pe coridor, îl ajunse din urmă un elev dintr-a zecea, ultima clasă la care avusese lecţie.

— Vă rog să nu vă supăraţi, zâmbi strâmb acesta, când se opri şi-l măsură nedumerit din cap până-n picioare. Aş dori, dacă aveţi timp... ăăă... şi răbdare să vă aruncaţi o privire peste nişte desene... ăăă... cum să vă spun? Mai deosebite.

Nu ştiu dacă ţine de specialitatea dumneavoastră, dar nu cunosc pe nimeni altcineva, în măsură să... ăăă... să le priceapă.

Îi întinse o mapă din plastic în care odihneau cinci-şase coli de desen. Nu avea nicio tragere de inimă să facă pe comisia examinatoare, aşa că dădu din cap plictisit şi-i spuse să-l caute a doua zi, pentru a-i comunica impresiile. Băgă mapa în geanta sa de vinilin şi se îndreptă, indecis, spre ieşire.

De o sticlă de rom nu avea bani, dar găsi ceva mărunţiş pentru un bilet de film şi intră în primul cinematograf pe care-l întâlni în drum. Rula un film SF englezesc, ceva despre o călătorie spre centrul Pământului, realizată cu un fel de maşină-sfredel. În stânga sa, doi adolescenţi îşi făceau declaraţii în şoaptă, iar pe rândul din spate cineva mânca floricele dintr-o pungă de plastic, care fâşâia strident. Nu înţelese mare lucru din acţiune, dar fu plăcut impresionat de reproducerile monştrilor preistorici, mai ales de crâncena încăierare dintre un *Tyrannosaurus rex* şi un diplodoc cu armură de os. Îşi propuse, pentru atunci când va avea câteva momente libere, să întreprindă un studiu asupra

vieţuitoarelor reptiliene ale cuaternarului.

În garsonieră ajunse târziu, n-ar fi putut să spună cu precizie ora, oricum după încheierea serialului obişnuit pentru mijlocul săptămânii. Rătăcise îndelung pe străzi, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri. În afară de oboseală, nu reuşise însă mare lucru: contestarea rezultatelor concursului nu i-ar fi adus altceva decât noi necazuri, întrucât primarul urbei era văr cu vicepreşedintele Uniunii Artiştilor Plastici, iar comisia de verificare a contestaţiilor era numită de acesta.

Reuşi să facă un duş şi, după ce puse apă în ibric pentru un ceai, desfăcu mapa cu desenele puştiului. Erau şase planşe, cu totul – trei în tuş, una în cărbune şi două pictate cu o vopsea argintie, uşor fosforescentă. Urmăreau două teme. Planşele în vopsea argintie reprezentau, de fapt, unul şi acelaşi lucru: o uriaşă gheară, cu trei degete în faţă şi unul opus, imagine văzută de sus şi de la sol. Celelalte înfăţişau un brontozaur uriaş, din patru perspective diferite, strivind sub talpă un bloc cu patru etaje.

Se scărpină îndelung în claia de păr negru şi întinse colile pe pat. Nu înţelegea… Nu înţelegea scopul pentru care i le dăduse elevul. Părea a fi vorba despre un studiu ingenios de reconstituire, pornindu-se de la o urmă preistorică. Adevărat că puştiul îi vorbise despre ceva mai special. Mai special…

În mapă, descoperi şi o bucată de hârtie, smulsă dintr-un caiet de matematică, pe care aceeaşi mână (sau poate alta?) scrisese grăbit câteva rânduri: 1) Văzută la miezul nopţii de pe blocul vecin. 2) Văzută de la fereastra lui Gigi. 3), 4) şi 5) Perspective topometrice, metoda Dylan Vancetti. Jos de tot, în colţ, semnătura: Visconti George Alexandru.

Reveni în chichineaţa ce-i ţinea loc de bucătărie şi de cămară, pentru că-i mirosea a ars. Apa se evaporase

complet din ibric, iar frunzuliţele de ceai verde se transformaseră în tăciune. Stinse aragazul cu un oftat şi aruncă vasul de aramă peste grămada de vase nespălate din chiuvetă. Ce bine că nu mai trebuia să aştepte, cu inima cât un purice, sosirea Ninei de la serviciu! Nu-i mai păsa, cum zicea Ricci. La dracu', urma să dea în bâlbâială sau să se îmbolnăvească de cancer: de două ori într-o singură zi se gândise la Nina! Şi încă într-o zi în care toate-i merseseră prost.

Decizia de a-i telefona băiatului o luă abia după ce se încheiase Jurnalul de noapte. Îi răspunse o voce de femeie, care nu păru deloc surprinsă şi îl trecu, fără întrebări suplimentare, pe cel căutat la aparat. Puştiul nu arătă nici el surprins, de parcă s-ar fi aşteptat să fie sunat. Ghirlandaio se întrebă dacă făcuse bine căutându-l, însă oricum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Aţi făcut bine că aţi telefonat, domnule profesor, îi ghici el gândurile. În noaptea asta se vede extraordinar de clar. Să vă aştept în staţie?

— Ce se vede clar? bâigui el, surprins.

— Urma, bineînţeles. În cele mai multe nopţi rămâne invizibilă. De ieri, însă, luceşte de parcă ar fi fost unsă cu fosfor. Vă aştept? Puteţi să luaţi firu'… 129…

— Aşteaptă, încuviinţă, aproape fără să se gândească la ceea ce spune.

Se îmbrăcă în câteva minute, ca la armată. Ajunse în staţia de lângă cimitir, exact la timp ca să prindă un troleu în retragere şi, până la punctul terminus, nu se gândi decât la desenele bizare care-i ardeau degetele, din spatele copertelor de plastic.

Visconti îl aştepta, tremurând uşor, rezemat de trunchiul unui plop. Era îmbrăcat în cămaşă cu mânecă scurtă şi în pantaloni de trening. Ghirlandaio recunoscu imediat zona în care-şi petrecuse, cu faţa în jos, pe asfaltul cald, o mare parte din noaptea trecută.

— La naiba! bombăni. Mi-e scris să ajung aici numai noaptea…

— Aţi spus ceva?

— Mă întrebam cum de-ţi dau voie părinţii să umbli atât de târziu noaptea pe stradă.

— Pentru că ştiau că trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră, zâmbi băiatul. Şi, apoi, sunt obişnuiţi cu aventurile mele nocturne. De aproape un an, de când am hotărât să luăm în serios problema urmelor amprentate în sol, eu şi Gheiceni, ştiţi, băiatul dintr-a XII-a B, colindăm foarte mult, adunând probe. Ne pregătim să susţinem o lucrare ştiinţifică despre reîntoarcerea reptilelor uriaşe pe Terra. În iulie, are loc sesiunea de comunicări a elevilor de liceu, faza naţională.

Dădu din cap în semn că ştia. De fapt, ca să fie sincer, îşi mărturisi că nu-şi amintea despre niciuna din acţiunile extracurriculare din programul afişat sub geam, în cancelarie.

Visconti locuia la etajul al patrulea al blocului lângă care se trezise în dimineaţa precedentă. Îi întâmpină mama acestuia, o femeie măruntă şi destul de ştearsă, îmbrăcată într-un capot decolorat. Se scuză, stânjenit, pentru deranj, dar femeia păru să nu-i ia în seamă cuvintele, îi făcu doar loc să intre, după care dispăru într-o încăpere alăturată. Din hol, elevul îi făcu semn să intre în bucătărie.

— Aici este atelierul meu de lucru, se mândri el, arătând din priviri încăperea pe ai cărei pereţi atârnau tot felul de filme fotografice puse la uscat, fotografii mari, prinse în piuneze, planşe trase în tuş după ele, un aparat fotografic pe trepied, seturi de lentile şi de filtre, acoperite cu o peliculă transparentă de plastic…

De la fereastră, se vedea, incredibil şi uluitor, urma. Adică un contur fosforescent, o dungă subţire, tremurătoare, făcând înconjurul rondurilor de flori,

lăţindu-se nepăsătoare peste stradă şi dispărând sub fundaţia unui bloc-turn.

Băiatul îi arătă o fotografie făcută de pe acoperişul clădirii învecinate. Semăna foarte bine cu desenul trimis spre examinare. Doar că imaginea fotografică nu înfăţişa urma în întregime, ci numai un segment reprezentativ din ea, restul fiind reconstituit conform modelului avansat de antropologul Vanceti. Auzise domnul profesor de Vanceti?

Nu auzise, dar ce importanţă avea? Trebuia să vadă cu ochii lui pentru a se convinge. Îi spuse asta, iar băiatul ridică din umeri. Nu era nevoie decât să urce pe acoperişul blocului vecin. Şi chiar urcară, după ce se chinuiră mai multe minute să desfacă sârma ruginită cu care administratorul legase capacul de la ieşirea pe bloc, după ce locatarii de la ultimul etaj îi telefonaseră să-i spună că nişte draci de copii îşi fac de joacă noaptea pe acoperiş.

De sus, urma devenea evidentă pentru ochiul oricui. În mod clar, ceva cu adevărat uriaş îşi lăsase toată greutatea corpului pe o suprafaţă de aproape 1.000 mp, determinând suprafaţa apăsată să se scufunde faţă de restul solului cu vreo 50 – 60 de centimetri. URMA licărea vag, de parcă ar fi fost dată cu vopsea fosforescentă.

Îl întrebă pe Visconti de câtă vreme ştia despre existenţa urmei.

— Cred că dintotdeauna, ridică celălalt din umeri. Toată lumea o cunoaşte, dar nu i-a acordat niciodată mai multă atenţie decât copacilor de pe marginea străzii. M-am interesat: când s-a construit cartierul, se afla deja aici, aţi văzut că unele clădiri o acoperă cu totul.

Ghirlandaio ridică fruntea şi privi cerul: era o noapte adâncă şi senină, cu stele sclipind tainic şi un vânt parfumat de primăvară înveselind văzduhul. Trase adânc aer în piept şi se gândi că toate pierderile se recompensau undeva, cândva. De ce avea impresia că văzuse un film cu titlul acesta?

O urmă de dinozaur?

Şi de ce nu? Părea evident că o făptură uriaşă îşi purtase, nu cu foarte mulţi ani în urmă, paşii pe acest sol, lăsând în el semnul trecerii sale prin lume. Ghirlandaio mai privi o dată, visător, către pământ, apoi oftă. Viaţa părea să aibă şi aspecte interesante.

Se despărţiră lângă scara blocului, după ce-i promise băiatului că se va interesa, prin cunoştinţele pe care le avea la Institutul de Paleontologie, despre posibilitatea ca o asemenea descoperire să fie acceptată şi studiată.

— Oricum, vreau să am certitudinea că nu vă veţi ocupa de realizarea materialului şi că nu veţi discuta cu nimeni altcineva, până ce nu veţi căpăta undă verde de la mine. Oamenii sunt, în general, foarte increduli şi oricând gata să-i ia în râs pe cei care sunt de bună-credinţă. Tu şi prietenul tău ar fi bine să ţineţi cont de acest lucru, în regulă?

Visconti promise să aştepte, răbdător, semnul său. Ghirlandaio îl rugă să-i lase, pentru o vreme, desenele pe care le primise pentru examinare. Avea nevoie de o probă veridică pentru a-i convinge pe cei cărora urma să li se adreseze.

Ajunse acasă către ora două a dimineţii, după ce tăiase oraşul pe lăţime, neputând să-şi permită luxul unui taximetru. Îşi făcu o cafea slabă, aprinse ultima ţigară din pachetul uitat pe masă şi risipi iar desenele pe pat.

Un dinozaur uriaş…

Acum, când se detaşase fizic de datele problemei, ipoteza i se părea hazlie. Dinozaurii dispăruseră în urmă cu peste 65 de milioane de ani. Aşa stătea scris în orice carte de zoologie. Îşi aminti de imaginile cu saurieni din filmul de la cinematograf. Se strâmbă, ca şi cum nu s-ar fi deşteptat din priza scenariului. Un dinozaur uriaş…

Auzise la televizor, la Teleenciclopedia, şi mai citise şi pe la rubrica de „Curiozităţi” din presă despre enclave

terestre uitate de curgerea timpului, rămase prin jungla ecuatorială din Congo, prin văgăunile podişului Mato-Grosso ori prin adâncimile nebănuite ale oceanelor. Monstrul Nessie, parcă... Nicăieri, însă, nu întâlnise ideea unei supradimensionări a speciilor supravieţuitoare din cuaternar sau Mezozoic. Şi, mai ales, nu fusese vorba despre niciun caz de evadare din enclavă şi de hoinăreală prin inima marilor oraşe.

O reptilă de cel puţin trei-patru sute de metri înălţime, judecând după dimensiunile labei imprimate în sol. Ghirlandaio se scărpină în creştet şi se abţinu să râdă. Poate numai dacă era invizibilă. Sau poate numai dacă ar fi străbătut oraşul din câţiva paşi.

Era o idee. Sorbi grăbit restul de cafea, trecu la masă, luă o foaie de hârtie şi scrise pe ea o serie de cifre, le adună, le înmulţi, şterse, înjură, şterse din nou, reveni şi, în cele din urmă, rescrise totul pe o hârtie. Dacă era aşa cum judeca el, ar fi trebuit să mai găsească cel puţin patru-cinci urme asemănătoare în perimetrul oraşului. Nu-i rămânea decât să caute a doua zi.

A doua zi!

Clătină din cap cu îndoială. Şi şcoala? Dă-o dracului de şcoală! se trezi el, brusc. Îşi va scoate un certificat medical şi gata. Se culcă fericit că-şi recăpătase tonusul obişnuit.

A doua zi, se trezi odată cu soarele. Deschise larg geamurile, făcu duş, se bărbieri, bău un ceai tare şi plecă direct la policlinică. Rezolvă repede: nu trebui să aştepte la rând, pentru că nu mai avea pe nimeni înaintea sa. Doctorului i se plânse de o migrenă puternică, combinată cu o durere seacă de măsele. Bătrânul, îmbrăcat într-un halat cam şifonat, îl examină plictisit, îi palpă ceafa şi amigdalele, se lăsă convins de pungile groase de sub ochi şi mâzgăli câteva cuvinte pe o scutire.

Sună apoi la liceu şi-l chemă pe Ricci până la poartă.

— Sunt bolnav, înţelegi? Şi nu puteam să vin personal să aduc scutirea la secretariat. O duci tu, de-asta s-au inventat prietenii, nu?

— A dracului boală! făcu Ricci, mirosindu-i lavanda îndeaproape. Cum e, blondă sau brunetă? După, îmi povesteşti negreşit.

Drumul următor îl făcu în cartierul lui Visconti, dar nu pentru a examina URMA, ci pentru a porni în cercetare, pe direcţia indicată de lungimea labei.

Până la prânz, ajunse aproape de marginea sudică a oraşului, fără a reuşi să depisteze ceva. Nicăieri, nicio denivelare a solului, nicio groapă mai acătării de care să-şi agaţe speranţele.

— E o tâmpenie, declară într-un târziu, străduindu-se să se acomodeze cu căldura care invadase oraşul la ora prânzului. Dar este cea mai frumoasă tâmpenie care mi s-a întâmplat în ultimele trei luni.

Se opri în dreptul unei tonete cu sucuri şi bău cu lăcomie conţinutul leşios şi călduţ al unei sticle. Hotărî că nu trebuia să abandoneze, chiar dacă, în acest caz, insistenţa începea să semene a ţicneală. Era adevărat că avea o cunoştinţă la Institutul de Paleontologie, nu-l minţise pe Visconti. Sună de la un telefon public şi-l rugă pe asistent să-i acorde o întrevedere în după-amiaza ce se pregătea de somn.

— E vorba de ceva grav? Vocea celuilalt părea grăbită. Avem o comunicare la Sala Rondă, n-ai putea să-mi spui la telefon?

Încercă, dar, în mod cert, nu reuşi mare lucru.

— Eşti cam aiurit, ca să folosesc nişte termeni decenţi, îl repezi celălalt. Saurieni de peste 500 de metri lungime? Şi tocmai în oraşul nostru prăpădit? Impresia mea este că nu te-ai dezmeticit prea bine din visul de azi-noapte. Data viitoare, te rog să vii la mine cu un femur sau cu o mandibulă, ca să putem încheia un proces-verbal de

expertiză, absolut legal.

— Un proces-verbal care să constate ce? nu pricepu Ghirlandaio.

— Sminteala pe care mi-o prezinţi de cinci minute la telefon.

Şi închise, fără a-i lăsa timp să mai adauge ceva.

În vreme ce se îndrepta cu paşi şovăitori către casă, îşi aminti, întâmplător, de *prietenosul Fred,* porecla cu care în urmă cu mulţi, foarte mulţi ani, îl alintau pe bătrânul profesor toţi foştii săi elevi. Din câte îşi amintea el, Fred Vasilescu nu-l refuzase niciodată pe vreunul dintre cei care i se adresaseră pentru soluţionarea vreunei probleme. Iar specialitatea în care-şi dăduse doctoratul, la Viena, biologia, era un domeniu destul de apropiat de ceea ce îl interesa pe el în acele clipe.

Casa profesorului se găsea la periferie, dar pentru Ghirlandaio nu constituia o dificultate faptul că trebuia să traverseze în diagonală oraşul: pe drum, avea prilejul să examineze zona pentru a depista eventualele urme.

Prietenosul Fred se afla chiar în curte, cu o greblă în mână, printre butaşii de trandafiri, aplecat deasupra bobocilor roşii şi galbeni. Nu se schimbase cu nimic, constată Emanuel Ionescu, redevenit pentru câteva clipe elevul de altă dată. Dascălul îşi aminti tot despre el după primele cuvinte schimbate, chiar şi locul în bancă şi cine-i fusese coleg în ultimul an. În ciuda vârstei înaintate, rămăsese vioi şi vorbăreţ. Ghirlandaio îl complimentă şi bătrânul izbucni într-un râs molipsitor, îndreptându-şi cocoaşa.

— Sigur că da, domnule Ionescu, numai asta mi-a mai rămas şi pot spune că profit din plin de ea – locvacitatea. Vine o vârstă când, dacă nu mai poţi să faci, măcar spui ce-ai vrea să faci, pentru a trăi cu impresia că mai eşti util cu ceva. Şi uite-aşa se naşte vorba lungă. Constat că ai rămas acelaşi băiat elegant care-mi aducea stiloul să trec

absenţele, fără ca eu să-i cer asta în mod special. Îţi aminteşti de Angelescu? Aveaţi amândoi un talent deosebit la desen. La o oră, v-am prins făcându-i portretul caricatural lui Mircea cel Bătrân…

Mircea cel Bătrân fusese, pe vremuri, porecla directorului-adjunct, profesor de istorie. Ghirlandaio râse şi dădu din cap, în semn că îşi amintea. Îi povesti, pe scurt, ce curs urmaşe viaţa lui de până atunci. Când termină, bătrânul îşi frecă bărbia ţepoasă cu dosul palmei, rezemă coada greblei de un perete şi îl invită cu un gest larg către o bancă situată în fundul curţii, la umbra unui nuc bătrân.

— Dragul meu, cu cafea sau alcool nu te servesc, pentru că eu însumi, neobişnuit să consum aşa ceva, nu le ţin în casă nici pentru alţii. Oaspeţi, aşa ca dumneata. Să trecem deci, cu decenţă, peste astfel de politeţuri. Spune-mi ce vânt te aduce pe la mine, pentru că, doar aşa, numai ca să-ţi vezi fostul dascăl, nu prea-mi vine să cred că ai bătut drumul.

Discuţia avută anterior, la telefon, cu asistentul îl făcuse mai precaut, aşa că se hotărî să nu mai atace frontal problema. Îi povesti că se afla în corespondenţă cu un englez pasionat de paleobiologie, care-i expusese o foarte ciudată teorie personală referitoare la evoluţia speciilor. Nu intenţiona să i-o prezinte acum, poate cu o altă ocazie, dacă va mai fi interesat de ea, voia numai să afle câteva răspunsuri la întrebările inerente ridicate de amintita teorie. Despre ce factor anume, spre exemplu, era implicat în gigantismul unor specii de animale. Dinozaurii, de pildă…

Prietenosul Fred îşi frecă din nou bărbia cu podul palmei şi elevul Emanuel Ionescu îşi reaminti de ticul care, pe vremuri, le dădea de ştire că urmează o prelegere interesantă.

Despre foarte mulţi factori, îi explică rar: anumite elemente şi microelemente, ca magneziul, titanul, iridiul,

potasiul, dar şi alte concentraţii minerale, carbonatul de calciu, de exemplu, anumiţi factori climaterici şi de presiune, pigmeii, să zicem, pigmeii şi vikingii… Mulţi, foarte mulţi, dar niciunul nu părea cu adevărat vinovat de gigantismul exagerat al balenelor, caşaloţilor şi saurienilor.

— Saurienii te interesează, nu? Bătrânul zâmbi maliţios. În cazul lor, cineva sugerase o scădere bruscă a factorului gravitaţional, dintr-o cauză neidentificată, dar posibilă în anumite împrejurări cosmice. O scădere pentru câteva sute de milioane de ani. Îţi aminteşti de imensele păduri ecuatoriale, de ferigile gigantice, de arborii sequoia? Toate au fost posibile tocmai datorită acestei gravitaţii subdimensionate. Saurienii au găsit aici un paradis. Au trăit, au crescut, s-au extins, au ocupat aproape întreaga planetă. Apoi, ca la un semnal, gravitaţia şi-a reintrat în normalitate. Iar reptilele uriaşe… ei, bine, au dispărut. Ceea ce paleontologii cred că au descoperit şi denumit drept „cimitire ale mastodonţilor” sunt numai locuri normale de deces ale acestor fiinţe uriaşe de-a lungul vieţii lor. Pentru că nu trebuie uitat, domnule Ionescu, faptul că ele au trăit pe această planetă câteva sute de milioane de ani. Şi era normal, deci, să existe mii de asemenea osuare într-un asemenea interval de timp, nu?

— Au dispărut, aşa, pur şi simplu? întrebă năucit Ghirlandaio.

— Ştiu şi eu? zâmbi din nou celălalt. Întotdeauna mi-am imaginat că dinozaurii sunt un factor de recuzită al unei civilizaţii extraterestre. Habar nu am ce motiv vor fi avut să se oprească tocmai aici, pe bătrâna şi îndepărtata Terra. La urma urmei, cum mi-aş putea imagina asta, doar sunt nişte extratereştri, nu? Să zicem numai că şi-au făcut din planeta noastră un fel de izlaz cosmic. Un câmp vast pe care şi-au adus vitele la păşunat. Le-au adus când erau doar nişte pui şi le-au lăsat aici să se maturizeze. Iar ei s-

au întors la casele lor, oricare vor fi fiind acelea, printre roiuri de stele şi nori de gaz.

— Nişte pui…? repetă aiurit celălalt. Păi, domnule profesor, ce naiba de fermieri sunt extratereştrii aceştia ai dumneavoastră, dacă şi-au părăsit vitele pe un izlaz străin şi îndepărtat?

— Ei, asta-i bună, zău… Cine spune că le-au părăsit? Probabil că au *plantat* în sol condiţiile revenirii acasă, când *timpul pentru păscut* va fi expirat. Gravitaţia urma să scadă, cu un anumit procent, la momentul oportun. Suficient cât să le permită *vitelor* înălţarea la ceruri. Nu căsca ochii aşa, domnule, este numai o ipoteză de lucru.

— O ipoteză de lucru… Mda, grozavă chestie, ce să spun! Păi, în acest caz, de ce naiba… izbucni Ghirlandaio, apoi se opri brusc. Scuzaţi-mă, domnule profesor, am ridicat tonul fără să-mi dau seama. Atunci de ce să fi revenit pe Terra după 65 de milioane de ani?

— Eu ştiu? Poate pentru că vor fi terminat păşunile acolo unde se vor fi dus. Şi se întorc la cele de aici, care au avut vreme să revină la potenţialul adecvat. Ecologie cosmică, nu? Un fel de păşunat stelar ciclic. Sau, şi mai bine, un păşunat cu transhumanţă, ce spui?

Emanuel Ionescu nu spuse, însă, nimic, doar îşi masă uşor ambii obraji cu buricele degetelor. Soarele apunea în spatele unui acoperiş îndepărtat. Câţiva copii ţipau pe o stradă apropiată. Aerul avea un miros de verde crud şi de flori de tei. Îşi simţi stomacul strângându-i-se de foame şi înghiţi în sec. Nu mâncase nimic de la masa de dimineaţă.

— Şi chiar credeţi în teoria asta abs… în teoria asta bizară, domnule profesor?

— Orice teorie este bizară până când apar probele care o transformă în axiomă.

— Şi, în cazul de faţă, în ce ar consta proba?

— Semnalul de ridicare, râse bine dispus celălalt.

— Nu înţeleg.

— Mda. Ei, bine, trebuie să fi existat un semnal care să fi declanşat în corpurile lor imense procesul de nerecunoaştere a factorului gravitaţional.

— Procesul de nerecunoaştere… repetă neîncrezător Ghirlandaio.

— Ei da, ca să te ridici de la sol, presupune să dispui sau de aripi, sau de un motor. Aveau dinozaurii aşa ceva? Nu vorbim aici de pterodactili sau de pterozauri. Deci, presupunem că nu dispuneau de un motor. Singura alternativă viabilă din punctul de vedere al legilor fizicii clasice constă în nerecunoaşterea stării de gravitaţie. În anularea efectelor ei. Îmi imaginez un implant inteligent în măduva spinării, iar la momentul declanşării semnalului… pac! S-a terminat cu efectul de gravitaţie. Trupurile acelea uriaşe trebuie că au zburat ca nişte baloane uluitoare pe cerul Cretacicului. Ia spune, te-ai întrebat vreodată de ce saurienii aveau capul, respectiv creierul, atât de mici în comparaţie cu restul trupului?

Ghirlandaio scutură din cap.

— Vezi, vezi? îl apostrofă ironic bătrânelul. Creierul este cel care comandă trupului să resimtă efectul de gravitaţie şi să stea lipit de sol. Au preferat un creier mic, dar o măduvă a spinării de-a dreptul uriaşă. Un creier mic, pentru că avea un singur rol – acela de a aştepta semnalul. Apoi, un meteorit venit de nicăieri a izbit frontal Terra, declanşând sfârşitul unei epoci. Semnalul a fost perceput, descifrat şi aplicat. Aşa a început marele zbor cosmic. Până la urmă, cineva a reuşit să înţeleagă misterul.

— Şi cine spuneaţi că era acel cineva?

— Nu spuneam, dădu din umeri celălalt şi, pentru prima oară, fostul elev îşi văzu profesorul brusc îmbătrânit, cu pielea gâtului atârnând în cute. Dar pot s-o fac acum: EU! Te surprinde, nu? Ei bine, acesta a fost subiectul tezei mele de doctorat, pe vremuri. Ehei, ce vremuri, domnule! Mi l-au atacat în toate felurile, dar n-au

reuşit să-l desfiinţeze, cum şi-ar fi dorit. Au fost obligaţi chiar să accepte teza şi să-mi acorde titlul. Din cauza ei şi a reacţiilor pe care le-a stârnit în universul academic am ajuns însă profesor în acest orăşel, la şcoala voastră. Cei din ţară n-au încercat nici măcar să mă combată: pur şi simplu, au ignorat-o. Asta este, băiete!

În viaţă, trebuie să ai un singur scop: să te baţi pentru ideile tale. Eu am abandonat prea repede lupta. Cred…

— Şi puteţi susţine ştiinţific ideea că un semnal biochimico-energetic ar fi putut să anuleze efectul de gravitaţie? Asta reprezintă cea mai tare teorie ştiinţifică pe care am auzit-o vreodată.

Fred Vasilescu dădu din cap şi-şi umezi buzele cu limba.

— Pot susţine chiar şi mai mult: în condiţii de gravitaţie zero, în cursul lungului drum de întoarcere acasă, saurienii au crescut nemăsurat, devenind cu adevărat giganţii Preistoriei umanităţii. Dar asta, tinere, este deja o altă poveste.

Profesorul zâmbi. În ochi i se aprinseseră din nou luminiţele jucăuşe atât de cunoscute. Mai schimbară câteva vorbe fără importanţă, apoi Ghirlandaio îi strânse mâna cu putere şi părăsi curtea paşnică, în interiorul căreia trandafirii îşi risipeau petalele pe alei.

— Hei, băiete, să nu care cumva să faci vreo prostie, auzi? Să nu care cumva… îi strigă bătrânul, peste gard. În regulă?

— În regulă, răspunse şi se grăbi către casă.

De mult nu-l mai încercase o foame asemănătoare şi, până să ajungă în dreptul blocului, îşi făcu tot felul de planuri culinare.

În faţa vidului din frigider trebui însă să-şi domolească ambiţiile gurmande şi să le reducă la dimensiunile unei omlete străvezii, însoţită de câteva felii

de pâine, veche de trei zile. Prins cu planurile plecării în Italia, cu necazul provocat de bădăranul de primar şi de acoliţii lui, iar apoi cu senzaţionalul descoperirii urmei, uitase cu desăvârşire că nu mai e însurat de aproape trei ani şi că grija cotidianului cădea exclusiv asupra sa.

Completă festinul cu un ceai lung şi se aşează la masă, ca să-şi pună ordine în gânduri. Dinozaurii dispăruseră în urmă cu 65 de milioane de ani, definitiv şi iremediabil, fără să lase vreun indiciu evident cu privire la vreo boală care să-i fi băgat pe toţi în pământ sau despre indiferent ce alt efect cauzator de moarte globală. Altfel spus, nimeni nu găsise, nicăieri în lume, vreun depozit impresionant de oase care să certifice în felul acesta că saurienii binevoiseră să moară *in corpore,* fără altă pretenţie asupra şefiei pe Terra. Era adevărat că se descoperiseră oase, dar exact în cantităţile care să dea de înţeles că aparţin deceselor obişnuite pentru nişte fiinţe muritoare.

— Un cimitir, gândi el cu voce tare. Diferenţa dintre un cimitir roman obişnuit şi hecatomba descoperită în anticul Pompei…

Asta trebuia să fie!

Atunci unde dispăruseră simpaticele reptile? Gravitaţia scăzută explica, desigur, dimensiunile impresionante ale scheletelor descoperite până în prezent. Iar lipsa completă a ei ar fi putut da un răspuns logic pentru sauropode de… 1.000 de metri înălţime? De 3.000 de metri înălţime? Era posibil ca un anumit stimul să blocheze recunoaşterea factorului gravitaţional de către creier? Păi, gravitaţia nu era una din forţele fundamentale ale Universului, care acţionează asupra tuturor corpurilor, indiferent dacă sunt vii sau nu? Putea lipsa unei anumite informaţii din creier s-o anuleze, pur şi simplu?

Adormi cu capul pe masă şi, când îl trezi telefonul, era aproape cinci dimineaţa. O voce acră şi puţin răguşită îl întrebă dacă acolo este Oficiul de Pensii. Îi răspunse

exact ceea ce simţea nevoia să-i răspundă individului care avea nevoie de pensie la o oră atât de matinală, apoi se strecură în pat şi se strădui să adoarmă la loc. Descoperi, însă, destul de repede, că era imposibil: cearşaful mirosea a tutun acru, apa începuse să şuiere în conducta de la bucătărie şi unul din vecinii de la etaj izbea cu cratiţele de marginea chiuvetei.

Se răsuci de câteva ori sub pătură, apoi cedă şi se ridică, trecând în chichineaţa alăturată. Aprinse ochiul aragazului, puse apă în ceainic şi goli ultimele linguriţe de cafea descoperită pe fundul unei cutii metalice. Îşi stropi faţa cu apă fiartă – blestemaţii încă nu terminaseră reparaţiile la conducta cu apă rece – apoi sorbi din lichidul leşios şi începu să se îmbrace, grăbit să scape din vizuina care începea să-l sufoce.

Îi rămăseseră două zile de concediu. Oraşul îl străbătuse deja, în linii mari nu se mai aştepta la nicio surpriză de proporţii în perimetrul său. Dar dacă ar fi fost vorba despre un dinozaur înalt de 3.000 de metri? Sau de 5.000 de metri?

Aşteptă aproape o jumătate de oră autobuzul care lega centrul de periferie. Altă dată, ar fi făcut drumul cu taxiul. Altă dată, într-adevăr… pentru că, acum, banii săi se odihneau frumos pe fundul buzunarului cine ştie cărui pocherist abil, iar până la salariu mai avea ceva de aşteptat.

De lângă chioşcul de ziare îl privea insistent un bărbat cu chelie, îmbrăcat în costum albastru. Îşi frecă uşor braţele peste pânza subţire a cămăşii. Cum vor fi putut unii să suporte căldura toridă a după-amiezilor, cu cravată la gât?

În fine, maşina apăru de după colţ, cei câţiva călători matinali se îngrămădiră la uşa din spate, iar taxatoarea le împărţi bilete cu aerul că le dă otravă. Ghirlandaio avu norocul să găsească chiar şi un scaun liber. Până la capătul

liniei, picoti liniştit, întrerupt numai de glasul răguşit al femeii care-i întreba de bilete pe noii pasageri.

Coborî în dreptul bisericii. Suburbia arăta mai degrabă ca o comună înstărită, cu o stradă principală, din care se bifurcau o mulţime de drumuri pietruite, mărginite de case cu un cât, pierdute printre coroanele pomilor fructiferi.

O groapă?! ridică din umeri vânzătoarea de la centrul de pâine. Ce fel de groapă?

Nu auzise de aşa ceva nici sanitarul de la punctul de prim ajutor, nici babele adunate la priveghiul unui mort, într-o curte din spatele bisericii, nici dascălul care mânca dintr-o bucată de şuncă aşezată pe hârtie de ziar, pe o bancă alăturată.

— O groapă mare şi nu prea adâncă? Mare de tot? Este una pe la via lui Mărgeanu, uite, dincolo de dealu' ăla cu cireşi… Bătrânul îşi puse mâna streaşină la ochi şi-l privi cercetător. Da' ce-ţi trebuie matale?

— Fac nişte poze pentru o revistă, minţi el, pregătindu-se să o apuce peste câmp.

— Că au mai fost unii, tot aşa, voiau să facă nişte poze… păru că se miră moşul, în timp ce-şi mângâia mustăţile pleoştite.

Ghirlandaio deveni brusc atent.

— Au mai fost unii? Când?

— Nu mai ştiu, ridică celălalt din umeri. Acu' un an, poate doi, cine-şi mai aduce aminte?

Ajunse dincolo de dealul cu cireşi, după aproape două ore de mers întins. Era plin de transpiraţie şi de praf, dar nu-i păsa. Din vârful dealului, văzuse solul înnegrit, ca de pârjol, Conturându-se până departe, aidoma unei uriaşe amprente de saurian. De foarte aproape, nu sesizai decât uşoara diferenţă de nivel, de 15 – 20 de centimetri, care arăta comprimarea pământului prins sub talpă, în raport cu restul zonei. Şi, bineînţeles, aspectul de ars, de cenuşă

neagră amestecată cu pământ.

— Un pas cu deschiderea de aproape şase kilometri! râse fericit Ghirlandaio, izbind cu palma în marginea ce se contura chiar la buza dealului. Trebuie să fi fost un monstru înalt de cel puţin 10 – 11 kilometri. Nu e de mirare că nu l-a văzut nimeni trecând prin oraş. Ar fi putut, cel mult, să zărească, pentru o secundă-două, ceva asemănător unui trunchi gigantic de copac, care s-a făcut brusc nevăzut, când a redeschis pleoapele. Şi cine să dea crezare vedeniilor nopţii?

Se ridică şi merse o vreme de-a lungul conturului. Din când în când, se lăsa pe vine şi bătea cu podul palmei în pământ, ca pentru a se asigura că nu visează şi că se află acolo, în plin câmp, printre ierburi gălbejite şi păsări ţistuind în înaltul cerului.

Ajunse înapoi în oraş aproape de amiază. În apartament, pentru că uitase să închidă ferestrele la plecare, domnea o temperatură relativ suportabilă. Îşi făcu un ceai şi îl bău încet, mestecând sârguincios toată plasa cu Eugenii proaste pe care le târguise pe drumul de întoarcere. Exact când termină de înghiţit ultima îmbucătură, telefonul ţârâi nervos şi vocea, de acum familiară, îl întrebă despre Oficiul de Pensii.

— Da, aţi nimerit unde trebuie, aici este Oficiul de Pensii, răspunse, muşcându-şi buza de jos, să nu râdă. Cu ce vă putem ajuta?

— Aş vrea să ştiu cam ce pensie poate primi un dinozaur bătrân, revenit dintr-o călătorie de plăcere de 65 de milioane de ani? întrebă candid vocea şi telefonul păcăni imediat, indicând faptul că legătura fusese întreruptă.

Rămase aproape cinci minute cu receptorul în mână, nereuşind să-şi revină. În cele din urmă, decise că totul era o farsă a vreunuia dintre colegii de cancelarie care aflaseră, întâmplător, ce anume îl preocupa pe el în ultima

perioadă.

Îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii în sala de lectură a Bibliotecii Municipale, studiind cu asiduitate o enciclopedie groasă de astronomie, cu copertele tocite de atâta utilizare. Înainte de prânz, se ridică mulţumit, spre uşurarea domnişoarei de la ghişeul de informaţii, care-şi vedea compromisă ora de la coafor.

Găsise exact ceea ce îl interesa: două pagini şi jumătate dedicate enigmaticului fenomen gravitaţional petrecut în urmă cu 250 de milioane de ani, despre a cărui existenţă fuseseră găsite indubitabile dovezi într-o serie de roci scoase de la mari adâncimi, cu ocazia forajelor petroliere din Australia, India şi Mexic. Un fenomen de reducere treptată a gravitaţiei, care culminase cu atingerea unui prag critic, în urmă cu 65 de milioane de ani. Depăşirea pragului durase extrem de puţin, câteva minute, practic, dar suficient pentru… pentru o grămadă de chestii. Cum ar fi fost eliberarea din chingile neiertătoare ale atracţiei gravitaţionale a doi din cei trei sateliţi naturali ai Terrei. Specialiştii reuşiseră să-i descopere sub identitatea actuală a lui Ceres şi Demeter, cei mai importanţi asteroizi din centura prejoviană. Sau cum ar fi fost dispariţia completă a animalelor de mari dimensiuni.

Ghirlandaio zâmbi şi-şi muşcă buza de jos, încântat. Apoi îşi aminti că în dreptul capitolului cauze nu era trecută decât o supoziţie, subliniată de cineva cu creion roşu: fenomen ciclic. Din multele pete de grăsime, Ghirlandaio deduse că respectivele pagini ale enciclopediei fuseseră foarte răsfoite în anii din urmă.

Intră într-o patiserie micuţă, comandă o pizza şi, în timp ce o consuma, privind la vecinul de sală, fără să-l vadă, îşi zise că lucrul cel mai cuminte, în clipa aceea, ar fi fost să-i facă o vizită prietenosului Fred şi să-i relateze întreaga poveste, o poveste care demonstra, într-un fel

subtil şi ingenios, valabilitatea tezei sale de doctorat. O reparaţie, oricât de târzie, era întotdeauna binevenită.

Când intră pe strada pe care locuia bătrânul profesor, o limuzină neagră, cu număr de înmatriculare străin, viră în viteză, gata-gata să-l agaţe. Ghirlandaio trăi pentru o clipă senzaţia bizară că mai întâlnise undeva privirea piezişă, rece, a individului de la volan, dar, nereuşind să fixeze amintirea, renunţă să dea atenţie incidentului.

Poarta casei era închisă şi, la apelul său repetat, ieşi, în cele din urmă, o vecină grasă, în halat înflorat şi cu părul pus pe bigudiuri, care-l informă că domnul Vasilescu tocmai plecase la Viena, unde fusese chemat telefonic pentru susţinerea unei lucrări foarte importante.

— Domnul profesor e doctor, se grăbi să deconspire femeia, cu glas de taină. E un om foarte deştept, dacă au avut nevoie de el tocmai în Viena aia a lor. Au trimis şi maşină să-l ia, chiar şi om care să-i care bagajele… Abia a avut vreme, bietul de el, să mi-o dea în grijă pe dumneaei, uite ce blană frumoasă are, mânca-o-ar mama!

„Dumneaei” era o pisică de Angora, cu adevărat frumoasă, dar Ghirlandaio n-ar fi pus gura pe ea, chiar de-ar fi fost să facă foamea timp de mai multe luni. Chestie de gust, decise, după care mulţumi şi porni nehotărât către centru.

Când ajunse din nou la locul posibilului accident, îşi aduse brusc aminte: ca şi cum o pânză tremurată de lacrimi i s-a fi tras de pe luminile ochilor, iar cele două retine ar fi reuşit să focalizeze o singură imagine, chipul şoferului de la volan se suprapuse peste cel al bărbatului rezemat de tejgheaua chioşcului de ziare, din staţia unde aşteptase autobuzul care urma să-l transporte la periferie.

— Ceva e putred în Danemarca aia! exclamă cu voce tare, şi doi trecători îl priviră curioşi, întorcând capetele.

Intră în prima cabină telefonică şi formă numărul familiei Visconti. Îi răspunse vocea ştearsă a mamei

băiatului, care îi spuse că acesta a plecat, împreună cu prietenul său Gheiceni, la o conferinţă sau la o sesiune de comunicări a elevilor, în Capitală.

— Bine, dar sesiunea de comunicări urma să se desfăşoare abia la vară! protestă el, fără vlagă. Şi apoi mi-a promis că nu va face nimic fără să mă anunţe…

— Nu ştiu ce a promis, răspunse, la fel de fără vlagă, vocea de la celălalt capăt al firului. George nu-mi dă niciodată raportul cu privire la intenţiile lui. E foarte independent de când a murit taică-său. A primit un telefon de la minister, parcă, şi s-a repezit să-şi facă bagajul. A plecat cu o maşină.

— O maşină neagră? se încrâncenă Ghirlandaio, simţind că îl trec toate apele.

— O maşină neagră, da, consimţi femeia.

Mulţumi şi închise. Şi pentru că i se făcuse lehamite să se gândească la trecutul apropiat, se hotărî să facă un ocol pe la liceu, înainte de a reveni acasă. Nu apucă însă să treacă de poarta metalică, deasupra căreia se bălăbănea firma instituţiei, că Ricci îl şi apucă de braţ şi-l trase înspre vitrina magazinului de confecţii, de peste drum.

— Ce-ai mă, eşti nebun?! protestă el, neconvins.

— Nebun eşti tu, îi răspunse calm celălalt şi-i făcu semn să intre în magazin.

Înăuntru era răcoare, datorită palelor uriaşe ale unui ventilator montat în tavan. Cele două vânzătoare stăteau într-un colţ şi croşetau. O femeie în vârstă se învârtea în jurul unor viguri de stofă.

— Nu ştiu ce i-a apucat pe ăştia din conducere împotriva ta: te caută peste tot, încă de ieri-seară. Directorul mai că nu făcea spume la gură când ne întreba unde-ai putea fi găsit. Ce dracu’ ai făcut, ai dat vreo spargere? Ai tăiat vreun grangur?

Ghirlandaio îl privi lung pe sub sprâncene.

— Mai rău: am făcut, din pură întâmplare, o descoperire senzaţională. Toţi dinozaurii Precambrianului au emigrat de pe Terra în urmă cu 65 de milioane de ani, în clipa în care straniul fenomen de reducere a gravitaţiei, început în urmă cu 250 de milioane de ani, a atins punctul culminant. Pricepi? Dinozauri migratori. Care au continuat să crească, în mod uluitor, în condiţiile austere ale unui Cosmos lipsit complet de gravitaţie. Dinozauri uriaşi, de mai mulţi kilometri înălţime, care acum, din cine ştie ce motiv, se întorc pe Terra. Pe păşunea izlazului, adică. Peste noi, înţelegi?

— Înţeleg, încercă să râdă Ricci şi fluieră prelung. Da' văd că te-ai documentat, nu glumă! Hai, mă, lasă-te de cioace, nu te obligă nimeni să spui nimic dacă nu vrei. Fie şi dinozauri uriaşi, pe mine, oricum, afacerea asta mă lasă rece, atâta vreme cât nu află nevastă-mea că am încercat să te ajut. Mai ai şi mâine concediu, nu? Atunci, ascultă sfatul meu dezinteresat: dinozauri sau nu, fă-o pe mortul în continuare, poate că până poimâine se mai calmează spiritele. De acord?

Oftă şi dădu din cap. Se despărţiră chiar în uşă.

Cineva nu dorea ca informaţia deţinută de el să ajungă la urechile tuturor. După ce medită îndelung asupra chestiunii, Ghirlandaio ajunse la concluzia că nu-l interesa în mod expres acel „cineva", ci mai ales scopul pe care-l viza acesta. Şi, din această perspectivă, cum să procedeze pentru a-l determina să greşească?

Simplu, hotărî într-un moment de inspiraţie. Ce-ar fi să prezinte toată istoria unui gazetar inteligent, care să facă din ea o bombă?

Până la urmă, nu se dovedi atât de simplu pe cât sperase. Secretarul de redacţie al cotidianului local îi ascultă doleanţa şi-l îndrumă către un ziarist mai tânăr, care moşmondea ceva la o maşină de scris.

— Da, ce doriţi? îl privi acesta urât, din cauză că-l

întrerupsese din treabă.

Îi spuse întreaga istorie de la început. În ciuda atenţiei amuzate pe care i-o arăta interlocutorul, acesta uită să-l poftească să se aşeze. Când încheie, se simţi istovit şi-şi permise să ia loc fără invitaţie.

— Vi s-au întâmplat dumneavoastră toate aceste lucruri? îl întrebă, în cele din urmă, ziaristul, îndreptându-şi spinarea. Aţi văzut cele două urme şi aveţi pozele respective…

— Nu la mine, dar le pot aduce.

— Chiar vă sfătuiesc. Lăsaţi un număr de telefon la care puteţi fi contactat şi reveniţi mâine cu materialul probator. La ce liceu spuneaţi că sunteţi profesor?

A ajuns acasă înaintea programului de Actualităţi. Mai trecuse o dată prin apropierea locuinţei lui Visconti, ca să se asigure că urma se află la locul ei şi că nu păţise nimic. A doua zi, urma să se lămurească, în fine, cea mai mare parte a misterului.

Chiar din clipa în care deschise uşa realiză că apartamentul fusese vizitat în lipsa lui. Domnea o ordine obositoare, de cazarmă, covorul fusese scuturat, praful şters, cărţile aranjate în ordinea mărimii, hârtiile aruncate la coş. Intrusul stătea în fotoliu şi privea la programul de ştiri.

Ghirlandaio oftă şi se rezemă de tocul uşii. Era Nina.

— Cine ţi-a permis să vii aici? întrebă încet, constatând că nici măcar nu se mai putea înfuria, cum şi-ar fi dorit.

— Asta, flutură ea o mână, fără nici măcar să se obosească să se întoarcă spre el. Şi azvârli cheia pe covor. Când te-am părăsit, am fost precaută şi am luat dublura cu mine. Iar acum, te rog să taci, vreau să ascult ştirile.

Asta era Nina, nu se schimbase deloc. Se aplecă, luă cheia de jos şi o puse pe noptieră.

— Şi Andrei?

— A câştigat o bursă în Italia. La Florenţa. Arte Plastice, dacă te interesează… Meseria tatălui.

Andrei, în Italia! Hotărât lucru, nu mai pricepea nimic.

— Dar hârtiile? Fotografiile de pe pat?

Femeia se răsuci înspre el şi îşi puse bărbia în pumn.

— Le-am aruncat, e bine? Şi, acum, ai de gând, totuşi, să mă laşi să privesc la televizor? O să ai timp să mă baţi la cap toată viaţa, de acum înainte.

Toată viaţa, de acum înainte…

Parcă aşa spusese. Se aşează pe pat şi o privi îndelung. Ar fi vrut să se înfurie şi să înjure, dar simţea că nu poate. Oricum, totul ar fi fost în zadar. Soarta…

Clătină din cap. Femeia nu se schimbase deloc: obrazul îşi păstra acelaşi puf proaspăt, părul blond avea aceleaşi bucle mărunte, dintotdeauna, chiar şi cuta dintre sprâncene…

Apoi crainica de pe micul ecran dădu citire mesajului primit pe prompter de la Uniunea Cineaştilor Profesionişti, care făcea cunoscut forurilor interesate şi populaţiei că, în urma deciziei de a realiza primul film de SF a cărui acţiune urma să se petreacă în Preistorie, mai multe grupe de studenţi de la Facultatea de Istorie şi Arheologie, precum şi angajaţi ai UCP, începuseră să realizeze, în diferite zone ale ţării, mulaje de mari dimensiuni care, într-un final, urmau să formeze un model scenografic uriaş, în aer liber. Autorităţile erau rugate să acorde tot sprijinul care urma să le fie solicitat, iar populaţia să nu distrugă, din neatenţie, respectivele mulaje.

Ghirlandaio ascultă cu gura căscată. Când crainica trecu la ştirea următoare, Nina se răsuci către el.

— Acum ai priceput? Am venit cu ei, pentru mulaje. Sunt instructor principal la UCP şi conduc o echipă de vreo 50 de oameni. În urmă cu un an şi jumătate, am trecut prin oraş, dar nu te-am găsit acasă. Cred că plecaseşi în

concediu. Sau te beţivăneai pe undeva, pe la ţară, cu amicii tăi. Atunci, am început să realizăm primele urme de dinozaur. Mulaje gigantice, pentru tălpi gigantice. Va fi un film extraordinar. Un film de Oscar, pentru care s-au făcut investiţii enorme, înţelegi?

Clătină din cap. Toate ideile lui… toate întrebările lui… se duceau pe un drum fără întoarcere.

— Nici nu speram, zâmbi ironic femeia. Măcar eşti treaz? Nişte urme de dinozaur, ce e greu de înţeles?

Dădu din cap, în semn că totul era clar.

— M-am întors. Dar nu temporar. Am avut timp să mă lămuresc că, fără mine, ai dus-o foarte rău. Deci, s-a hotărât: rămân definitiv. Ai ceva de spus?

Clătină din nou din cap. În sens invers. Sorţii nu avea niciun rost să i te opui.

A doua zi, s-a dus la ziar şi a declarat că totul a fost o glumă. Cam nesărată, e adevărat, dar o simplă glumă.

De acolo, s-a îndreptat spre şcoală, cu teama în suflet: nu-i păsa de ceea ce urma să-i reproşeze directorul, singura sa dorinţă era numai ca nu cumva să afle Nina despre asta. Dar directorul îl căuta să-l informeze că a fost anunţat, din Capitală, despre rezolvarea pozitivă a contestaţiei depuse la Uniunea Artiştilor Plastici, în legătură cu concursul pentru bursa în străinătate.

— S-a rezolvat favorabil, închipuieşte-ţi! Secretarul Uniunii spunea ceva despre Stockholm. Fericitule! Am auzit că ţi s-a întors şi soţia.

— Şi eu am auzit, zâmbi acru Ghirlandaio, gândindu-se că ştirile rele aleargă cu viteza luminii.

— Bună glumă, ha-ha! Directorul îl bătu pe umăr. Ce-ar fi să-mi faci o vizită împreună cu Nina, într-o după-amiază din săptămâna următoare? Bem o bere, jucăm o tablă, poate ţi-l prezint şi pe cumnatu-meu, care e scriitor de literatură de-asta… ştiinţifico-fantastică. Ei, ce zici?

Bălmăji ceva, nişte vorbe din care directorul putea să

înţeleagă ce dorea, apoi se grăbi să iasă din cabinet pe hol, iar de acolo în stradă. Sub frunte îi ciocănea, insistent, gândul salvator: nu-i luaseră chiar tot, mai exista un lucru pe care-l omiseseră.

Intră în prima papetărie şi cumpără un teanc de foi albe şi un pix. Apoi se duse în parcul englezesc din centru, căută o bancă la umbră, se aşeză şi scrise mare pe prima pagină – Migraţia – Nuvelă SF, iar mai jos îşi caligrafie numele: Emanuel Ionescu.

Rămase câteva momente pe gânduri, privi în urma a doi liceeni care se sărutau în fugă, se răsuci şi începu să mărunţească literele în rânduri strâmbe.

„Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, se împiedică de o umflătură a asfaltului, căzu în patru labe şi-şi pierdu pantoful drept…”

Şi, astfel, toată lumea a aflat despre dinozaurii giganţi, reîntorşi pe Terra după o nesfârşită migraţie.

Întâlnire Cu Rhumbii

Daniel Haiduc

Daniel Haiduc s-a născut la 30 octombrie 1971, în localitatea Ilia, judeţul Hunedoara. Este absolvent al Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii a Universităţii Politehnica din Timişoara. A lucrat în televiziune şi în domeniul aplicaţiilor multimedia interactive, ca grafician, realizator de animaţii tridimensionale şi producător executiv. În prezent, este designer de aplicaţii web. Este membru al cenaclului SF H.G. Wells din Timişoara. A publicat proză scurtă în antologia *Călătorii în Timp* (Nemira, 2013) şi în *Almanahul Anticipaţia* 2014 (Nemira). A publicat studii şi eseuri în revista *Paradox* şi în suplimentul literar *Paralela 45* al cotidianului *Renaşterea bănăţeană.*

Nu mai vreau să mă gândesc la ei. Sunt ca nişte fiare care-mi devorează gândurile, lăsând în loc doar ură şi

înverşunare. Şi e multă ură. Ooo, câtă e! Nici n-o bănuiam înainte, ascunsă cum era sub un munte de ignoranţă.

Noi suntem de vină. Noi şi principiile noastre. Toleranţă faţă de orice şi oricine. Chiar şi faţă de duşman. Chiar şi atunci când ne-a intrat deja în casă şi ne contemplă sfidător, la adăpostul unui văl al diferenţelor imposibil de străpuns. Iar noi ce facem? Ne zgâim la el, imaginându-ne că e doar un animal drăguţ pe care-l vom putem dresa. Cum de am uitat atât de repede legile naturii? De ce suntem atât de pătrunşi de importanţa gesturilor noastre pline de umanitate? În numele păcii galactice? În numele ştiinţei? Să fim serioşi! Ştiinţa se face pe cadavre. Când am uitat asta?

— Domnule?

Stewardesa mă fixează cu o privire plină de reproş, amplificată de răsuflarea iritată a pasagerului din spatele meu.

— Ah, mă scuzaţi!

Mă strecor pe lângă femeia blondă şi păşesc afară din navetă, în tunelul alb, pictat cu cercuri de lumină. E cam îngust şi ţesătura aspră a costumului de zbor freacă pereţii în ritmul paşilor sacadaţi îngăduiţi de papucii magnetici. Mers căznit, o poticneală continuă, care mă oboseşte. Mai e şi senzaţia vagă de ameţeală care m-a luat în primire încă dinainte de aterizare, urmare a săptămânii de imponderabilitate petrecute la hotel, în care simţul echilibrului mi-a cam luat-o razna.

Tunelul se sfârşeşte brusc într-unul mai larg, prin care se târăşte o procesiune de costume albastre, identice cu al meu, fiecare purtând pe el, într-un echilibru instabil, capul disproporţionat de mic al unui pasager. Un şir lung de feţe transfigurate, radiind acea mândrie tâmpă a turistului privilegiat, pornit în aventura vieţii sale cu ghid inclus. Mă strecor în rând şi am, deodată, revelaţia dureroasă că sunt o creatură aidoma lor.

Stângul… dreptul… stângul… dreptul… Paşii mei au prins ritmul, vibraţia joasă pe care bocănitul zecilor de tălpi magnetice o împrumută aerului închis, mirosind a plastic şi a transpiraţie. Mai repede nu se poate? Mă proptesc fără voie în costumul din faţa mea şi dinăuntrul lui îmi răspunde un mormăit deranjat. Oftez. Doar mie mi-e cald? Aerul care-mi intră-n plămâni n-are destul oxigen sau nerăbdarea mea inutilă îl consumă prea repede.

Stângul… dreptul… Tunelul curge monoton, iar pe pereţii lui se preling voci, la început abia şoptite, apoi din ce în ce mai puternice, mai agresive, până când îmi explodează în faţă la intrarea în camera de transfer. Privelişte suprarealistă a unui muşuroi uman colcăind de călători abia sosiţi de pe orbită.

— Maaark! Suntem aiiici!

Mâna fluturată în aer de Mary mă scuteşte de căutare. Lângă ea, micul Johnny se chinuie să păşească pe călcâie pentru a anula efectul magneţilor care-l ţin legat de podea. N-am niciun chef să-mi văd familia de împrumut, dar cheful meu e irelevant acum. Îmi pun din nou acea mască îndelung exersată, compusă din siguranţă şi detaşare, plus o mică infuzie de tristeţe misterioasă, şi mă duc la ei.

— Unde sunt rhumbii? mă ia în primire odrasla. Când vin?

— Nu vin, scumpule, răspunde maică-sa în locul meu. Mergem noi la ei.

— O să vedem rhumbi! O să vedem rhumbi!

— Dar n-o să-ţi fie frică de ei? îl provoc.

— Nu! strigă el supărat. Ţi-am mai spus de o sută de ori! Nu mi-e frică de ei!

— Bine, bine!

— Şi pot să iau unul acasă, da?

— Sigur! îl alegem pe cel mai frumos, îl înhăţăm de un tentacul şi, bam! îl vârâm în cutie.

— Baaam! repetă el încântat, lovind aerul cu pumnul.

— Johnny, nu te mai prosti! îl dojeneşte maică-sa, apoi se întoarce către mine. De ce-i bagi în cap ideile astea? De când am plecat de-acasă, mă-nnebuneşte că vrea un rhumb.

— Foarte bine. Copilul e curios, vrea să ştie mai multe despre ei.

— Ai dreptate. E foarte inteligent pentru vârsta lui, nu-i aşa?

Sigur că da! Exact ca maică-sa!

— Atenţie! răsună în eter o voce feminină. Persoanele înscrise pentru circuitul turistic sunt rugate să lase costumele spaţiale la garderobă şi să se prezinte la poarta numărul trei. Naveta turistică va decola peste o jumătate de oră terestră.

Momentul de acalmie e curmat de învălmăşeala a zeci de corpuri agitându-se să-şi lepede învelişurile greoaie. Uite cum tremură de emoţie în aşteptarea punctului culminant al excursiei, momentul în care vor ajunge faţă în faţă cu scârbele alea de rhumbi! Nu le ajunge să-i vadă peste tot, la ştiri, în filme… Probabil chiar asta e problema. Mijlocită de înregistrări, fie ele şi tridimensionale, prezenţa creaturilor venite de nicăieri şi-a consumat de mult extraordinarul. A devenit un fapt banal. Abia când îţi apar în faţă, la câţiva metri, întinzând încet tentaculele lipicioase către tine, îţi dai seama cât sunt de reali, iar realitatea lor te loveşte în faţă, te dă peste cap, îţi striveşte simţurile, transformând iremediabil lumea pe care credeai că o cunoşti…

Sau poate că doar eu am avut impresia asta.

Ne lipim de grupul de turişti adunaţi în zona vestiarelor. Pe câţiva dintre ei îi ştiu de la hotel. O grămadă de pensionari gălăgioşi, două familii de bogătaşi plictisiţi, cu copii, câţiva tineri, probabil studenţi… în timp ce-mi deschei pe rând mulţimea de fermoare, Mary îl

descalţă pe cel mic. Bucuria lui când se vede scăpat, în sfârşit, de atracţia podelei.

— Johnny! Nu mai sări, că dai cu capul de tavan!

Îmi dau jos cu încetineală costumul de zbor, încercând să par cât mai neîndemânatic. Cu coada ochiului, văd cum Nina trece pe lângă mine şi se îndepărtează în viteză, înainte ca braţul întins instinctiv s-o poată opri. Nesăbuito! Ce faci?

— Pot să vă ajut? întreabă ea o turistă în vârstă.

— Oh, da. Mulţumesc!

Acum şi-a găsit? Las costumul să cadă şi mă duc după ea, mascându-mi nervozitatea în spatele unui zâmbet larg. Nina o ajută pe femeie să-şi descheie, rând pe rând, fermoarele şi primeşte în schimb o privire plină de recunoştinţă. Schiţez un salut discret şi o trag de mână după mine.

— Ce te-a apucat?

— Dar ce e? Am făcut ceva rău?

— Te-ai mişcat prea repede. Un ochi avizat şi-ar fi dat seama imediat.

— Ah! Asta era.

— Ştii foarte bine că nu e voie să-ţi dezactivezi papucii magnetici decât în situaţii de urgenţă. Ai uitat că, oficial, venim aici pentru prima dată?

Se smuceşte din strânsoare.

— Bine! Nu e cazul să fii nesuferit.

În apropiere, un copil scăpat de corvoada papucilor magnetici tocmai descoperă, cu încântare, avantajele gravitaţiei reduse.

— Johnny! Nu mai sări, că dai cu capul de tavan! strigă o doamnă, probabil mama lui.

De la o vreme, am impresia că toţi vizitatorii seamănă între ei. Nu doar din cauza costumelor identice sau a spiritului de turmă care le dictează mişcările. Chiar

şi expresia feţei pare aceeaşi… sau e doar o aparenţă sădită în mintea mea de rutina care uniformizează totul, care estompează detaliile şi învăluie în plictiseală fiecare gest pe care-l fac. Ce bine că e ultima serie! În curând, soarele va aluneca dincolo de orizont, lăsându-ne o noapte lunară lungă, lungă… Trei sute cincizeci şi patru de ore. Două săptămâni de vacanţă.

Nina mă trage discret de mânecă şi-mi face semn din cap spre un tânăr subţirel, pletos, cu pielea bronzată şi umerii lăsaţi. Parcă am mai văzut undeva privirea asta fugărită… Da. La unul din turiştii cu care am călătorit în navetă. Interesant! Cei doi s-au izolat în colţuri opuse ale încăperii şi nu dau semne că s-ar bucura de excursie. Privindu-i pe rând, îmi dau seama că seamănă, că e ceva în amândoi, o tensiune abia strunită pe care am mai întâlnit-o înainte. De fiecare dată au fost probleme.

S-au privit! Sunt sigur! Doar o clipă, apoi au întors repede capul, fiecare în altă parte. Nina îmi zâmbeşte cu subînţeles. Da, trebuie verificaţi. Protestele faţă de prezenţa rhumbilor sunt destul de frecvente. Sau poate că cei doi aparţin vreuneia din acele asociaţii obraznice care încearcă să profite de audienţa uriaşă a vizitelor transmise în direct pentru a-şi promova propriile mesaje. Puţină agitaţie prin faţa ecranelor, câteva sloganuri strigate cu patimă… Suntem cam paranoici, ştiu, dar nu se poate altfel. Ating discret cu degetele brăţara de la mâna stângă şi mesajul pleacă spre echipa de intervenţie.

Aşteptăm. Profilul Ninei se desenează frumos pe peretele alb, nu mă pot abţine să nu-l admir. Fruntea înaltă, sprâncenele bine conturate, buzele mari, bărbia rotundă. Mi-a plăcut din primul moment când a venit în echipa noastră, dar încă nu sunt sigur că frumuseţea e ceea ce mă atrage la ea. Mai degrabă siguranţa aproape sălbatică pe care o degajă.

O iau pe după mijloc şi o trag uşor spre mine. Un

strop de împotrivire, apoi se lipeşte ostentativ de pieptul meu.

— Cred că aducem destul de bine a îndrăgostiţi, nu? … Aaah!

Cotul discret aplicat în ficat îmi transformă surâsul în grimasă.

— Ce faci? Mă străduiesc doar să păstrez aparenţele.

— Da? Mă întreb cine a avut ideea să trecem drept un cuplu, şopteşte ea supărată.

— Aşa s-a stabilit la şedinţa operativă…

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— Sigur că nu. E prima ta misiune sub acoperire, n-ai destulă experienţă. Dar trebuie să recunoşti că e o soluţie bună. Putem discuta între noi cât vrem, fără să dăm de bănuit.

În vânzoleala generală, uniformele negre ale membrilor echipei de intervenţie trec aproape neobservate. Privirile mirate ale turiştilor se îndreaptă spre ei doar atunci când pleacă, încadrându-i pe cei doi tineri suspecţi pe ale căror feţe de martiri e întipărită resemnarea.

Nina se foieşte, dar nu se dezlipeşte de mine.

— Nu crezi că ar fi o idee bună să exersăm sărutul? şoptesc eu serios.

— Ce? S-o crezi tu!

— Oricum va trebui s-o faci în timpul ceremoniei.

— Nesimţitule!

Luminile din interior se estompează, iar griul câmpiei lunare ne invadează brusc, ca şi cum cabina s-ar fi topit deodată în razele brutal de strălucitoare ale soarelui. Iluzia creată de ecranele care tapetează pereţii e aproape perfectă şi mintea se lasă uşor dusă peste deşert, către orizontul surprinzător de apropiat.

Una din stewardese, o tânără brunetă, subţire, în

costumul roşu al agenţiei de turism, continuă să ne vorbească despre oameni din alte timpuri.

— … aveţi în stânga ceea ce a mai rămas din treapta de aterizare a modulului lunar. Simularea virtuală pe care o veţi vedea acum reconstituie cu fidelitate momentele importante ale misiunii Apollo 11.

Arată în sus, către un punct luminos care creşte şi devine din ce mai strălucitor, până când contururile unui vechi modul lunar se conturează clar pe cerul plin de stele. Întâmpinat cu un oftat general, vehiculul aterizează la câţiva metri de cabină, stârnind un val compact de praf care cade înapoi, atras parcă de un magnet. „Vulturul a aterizat”, se aude în eter faimoasa voce a lui Neil Armstrong, distorsionată de tehnologia precară a acelui timp. Ce vremuri! Pe atunci credeam că suntem singuri, puternici. Eram pregătiţi să cucerim Universul.

Micul Johnny îşi lipeşte faţa de ecran, ca şi cum ar putea să vadă mai bine filmul care se derulează dincolo de ea. Rotaţia lentă a cabinei ne aduce în faţa modulului lunar exact când trapa se deschide şi Neil e pe cale să deschidă primul capitol al aventurii umane pe alte corpuri cereşti. „Un pas mic pentru om, un mare pas pentru omenire”, spune astronautul din istorie. Dacă ar fi ştiut el atunci că după misiunile Apollo a urmat mai bine de o jumătate de secol de lâncezeală…

Acum filmează cu aparatul lui primitiv, apoi se apleacă şi culege primele roci. Imaginea sare din nou şi Buzz Aldrin apare lângă el, întinzând nişte cabluri care se încăpăţânează să stea răsucite. De ce ne-a trebuit atât timp pentru a construi prima bază lunară? S-a spus că nu era nevoie, că demonstrasem ce aveam de demonstrat…

— Iată, în ochii lui nici Luna nu este strălucitoare, şi stelele nu sunt curate…!

Vocea răsunătoare mă aduce înapoi în cabină, acolo unde unul din turişti e în picioare, cu mâinile ridicate, ca şi

cum ar vrea să cuvinteze către deşert.

— Domnule, vă rog să luaţi loc şi să păstraţi liniştea! sare una din stewardese şi se apropie de el grăbită.

Omul o ascultă şi se aşază înapoi la locul lui, mormăind ceva despre Iov. Nu se va potoli. A făcut un întreg scandal la urcare şi, după lungi parlamentari, l-au lăsat să ia cu el micuţa carte din hârtie, o Biblie cu coperte negre, pe care o strânge la piept.

— Ce idiot! comentează Mary lângă mine.

— Nu-l băga în seamă! Hai mai bine să ne înregistrăm!

Desenez cu degetul pe ecranul din faţa mea un dreptunghi, iar interiorul lui devine o reflectare fidelă a cabinei, cu mine şi Mary în prim-plan. Îl trag şi pe Johnny la mijloc şi facem toţi cu mâna, în timp ce brăţările de la încheieturi clipesc, memorând fluxul de date. Femeia mă priveşte cu bucurie şi recunoştinţă. Probabil, în mintea ei, imaginea unei familii fericite e mai vie ca oricând. Ar trebui să mă simt vinovat? Nu. Impostura mea, altfel cât se poate de crudă, slujeşte unui scop mai înalt. Iluzia fericirii e doar o victimă colaterală.

Johnny se plictiseşte repede. Se uită la noi, se foieşte, apoi se duce la copilul familiei de alături, cu care pare să se înţeleagă destul de bine. Închid fereastra de înregistrare exact în momentul în care Neil Armstrong dezveleşte o placă comemorativă fixată pe modulul de aterizare. „Am venit în pace, în numele întregii omeniri”, spune el cu mândrie. Ce ironic sună acum!

— Şi Soarele se va preface în întuneric, iar Luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului!

Omul cu cartea e din nou în picioare, cu capul pe spate şi ochii închişi, pătruns parcă de importanţa cuvintelor declamate cu atâta patos.

— Ssst! se aude din toate părţile.

Recalcitrantul se uită furios în jur, iar cele două

stewardese îl încadrează şi încep să-i explice ceva în şoaptă, însoţindu-şi spusele cu gesturi largi. Aş fi preferat să tacă naibii, să nu-mi mai aducă aminte că excursia asta se poate termina şi altfel…

Afară, cei doi astronauţi se chinuie să instaleze steagul american, însă bara orizontală care ar fi trebuit să-l ţină întins nu se lasă fixată, iar steagul tremură ca şi cum un vânt uşor ar bate peste deşert. Pe-atunci steagul acela însemna ceva, simbolurile aveau un sens. Acum, suntem doar noi şi ei. Noi? O grămadă amorfă numită omenire, redusă la câteva atribute esenţiale, aşteptând supusă ca Universul să-i hotărască soarta. N-am fost niciodată atât de slabi şi de neajutoraţi în faţa lui.

Întâlnirea virtuală cu astronauţii e la fel de impresionantă de fiecare dată, deşi i-am mai văzut de nenumărate ori. Le ştiu fiecare mişcare, fiecare cuvânt rostit, fiecare răspuns al centrului de la Houston. Acum, Neil Armstrong va dezveli pentru a mia oară placa aceea comemorativă şi va spune aceleaşi cuvinte: „Am venit în pace…”

Pe chipul nemişcat al Ninei dansează reflexii albăstrui. Îmi aşez încet braţul drept pe spătarul scaunului ei.

— Ai mai făcut circuitul?

— Da, în primul an de stagiu, răspunde ea, fără să-şi ia ochii de la imagini.

— Ştii? Sunt foarte curios să ştiu de ce ai rămas pe Lună. Nu e un loc prea prietenos.

— Eu am ales. Sora mea locuieşte aici, e căsătorită cu un inginer de la minele…

— Şi Soarele se va preface în întuneric, iar Luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului! zbiară din nou pasagerul numărul douăzeci şi unu, în picioare, cu capul pe spate şi ochii închişi.

— Ssst! se aude iar de peste tot.

— Mă calcă pe nervi, izbucneşte Nina. Ce facem cu el? îi interzicem intrarea?

Omul strânge la piept cartea cu coperte negre şi ascultă nemişcat mustrările celor două stewardese.

— Nu ştiu… Pare destul de inofensiv.

— Poate. Legat la mâini şi cu un căluş în gură.

Tonul ei răutăcios mă ia prin surprindere. Roşeaţa din obraji, privirea tăioasă, cuta apărută între sprâncene… încă nu ştiu mare lucru despre ea, dar mintea mea s-a şi grăbit să-i inventeze o personalitate. Ideală, desigur, convenabilă. Încă nu sunt sigur că vreau s-o înlocuiesc cu cea adevărată.

— Spuneai ceva despre sora ta…

— Da. Soţul ei lucrează la minele de Heliu 3 de la Hadley Rille.

— Ce coincidenţă! Ştii că şi tatăl meu a lucrat acolo? Şase ani, până la accidentul acela teribil în care…

Pauză de efect, puţină tristeţe în voce…

— Nu mai vreau să-mi aduc aminte… A fost o perioadă foarte dificilă în viaţa mea… M-a forţat să-mi pun anumite întrebări în legătură cu…

— Hei! Stai puţin!

— Ce e?

— Aşa impresionezi tu femeile? Inventezi poveşti lacrimogene ca să le trezeşti compasiunea? Chiar funcţionează chestia asta?

— Dar nici n-am apucat să-ţi spun tot.

— Nu-i nevoie. Pot să te compătimesc de pe-acum. Săracul de tine…

— Ei, nici chiar aşa! Fii şi tu mai drăguţă! Pe femeia aceea în vârstă ai sărit imediat s-o ajuţi, chiar cu preţul încălcării protocolului.

— Unii oameni au nevoie de ajutor.

— Atunci ai putea să-i ajuţi şi pe cei doi astronauţi de

afară. Bieţii de ei, nu se descurcă deloc cu steagul acela.

Râdem amândoi şi mi-ar plăcea să cred că râsul acesta înseamnă mai mult decât o simplă pozã pentru ceilalţi.

— Mai durează mult? se plânge o turistă în spatele meu. M-am săturat de poveştile astea învechite. Am dat atâţia bani doar ca să vedem nisip şi pietre?

— Ai răbdare, dragă. O să ajungem şi la extratereştri în curând, spune soţul ei.

— Şi dacă pleacă între timp?

— Unde să plece? Nu pleacă.

— Ar face bine să ne aştepte, altfel fac scandal.

Imaginile tridimensionale au dispărut şi tăcerea pustiului înconjoară acum naveta. Nu mai vorbeşte nimeni, toată lumea priveşte epava modulului din secolul trecut, a cărei folie metalică roşcată încă luceşte în lumina puternică a soarelui. E ca un moment de reculegere în amintirea celor de demult. Câteva secunde, apoi luminile se aprind din nou în cabină.

— Vă rugăm să vă aşezaţi la locurile dumneavoastră, spune una din însoţitoare. Vom decola imediat spre următorul obiectiv al circuitului turistic, situl Apollo 16.

Nu-nţeleg de ce se-nghesuie toţi. Mare lucru! Două perechi de tineri şi-au programat căsătoriile. Se pare că e o adevărată modă să te căsătoreşti la Domul Civilizaţiilor. Prima pereche şi-a ocupat deja locul în spaţiul special amenajat, în faţa geamului uriaş, orientat convenabil spre Pământ. Într-un colţ al tabloului, structurile întunecate ale bazei rhumbilor se ivesc obraznic din nisip, ca nişte tăişuri ascuţite. Le simt direct în creier.

De ce? De ce le-am permis să se aşeze aici, atât de aproape de noi? De ce le-am cedat o bucată din Luna noastră? A noastră! N-au niciun drept. Trebuia să-i lăsăm pe asteroidul lor minuscul. Singurii supravieţuitori ai unui

cataclism stelar?

De unde-am scos prostia asta? De la ei? Poveşti! Încă nici nu e clar că putem să comunicăm cu creaturile alea. Şi, chiar de-ar fi aşa, de unde ştim că spun adevărul? Cine ne poate garanta că nu e o misiune de cercetare în căutarea unei planete numai bune de colonizat? Nimeni. Nu ştim nimic, dar ne mândrim cu ospitalitatea noastră idioată.

— Mark, nu te duci tu cu Johnny să-i iei îngheţată? Eu aş vrea să văd cum se sărută mirii. Uită-te la ei! Nu-i aşa că sunt frumoşi?

Bucuros, copilul o ia la fugă spre zona magazinelor, dar se împleticeşte din cauza papucilor magnetici.

— Nu alerga! Dă-mi mâna! Aşa… Pasul mare…

Trecem pe lângă doi turişti care par să-l fi încolţit pe omul cu cartea. Acesta le răspunde precipitat, fluturându-şi Biblia către ei ca pe o armă.

— … l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Lui.

— Da? Şi pe ăştia după cine i-a făcut?

— Satana i-a trimis! răbufneşte el.

Cei doi se prăpădesc de râs. Omul îşi face repede cruce şi privirile noastre se intersectează o clipă. Da, ştiu că nu e uşor să lupţi pentru ceea ce crezi, când ceilalţi te iau în râs.

— Ce îngheţată vrei?

— Păi, vreau…

Johnny se uită lacom la vitrină, mutându-şi degetul de la un sortiment la altul.

— Vreau… de-aia cu extraterestru rotund umplut cu ciocolată.

— Groaznic! Bine, atinge acolo.

Se grăbeşte să-şi lipească palma de sticla vitrinei şi braţul robotic se roteşte rapid, aducând îngheţata aleasă. Copilul întinde mâna, dar e prea mic pentru a ajunge la ea. O iau eu.

— Uite-ţi extraterestrul! Linge-i mai întâi tentaculele, să nu curgă!

— Îhî! răspunde el cu gura plină.

— Ştii ce? Hai să vedem ce au pe-aici!

Intrăm în magazinul de vizavi. Spaţiul strâmt e ticsit cu obiecte colorate, abia ne putem strecura printre rafturi. Sunt acolo nenumărate mascote colorate, nave spaţiale, extratereştri de toate formele şi culorile, cosmonauţi cu steaguri în mână, planete, sisteme solare în miniatură, lunete... Amintiri în aşteptare.

— Bună ziua. Doriţi ceva anume?

Vânzătorul, un afro-american slăbănog, între două vârste, e mândrul posesor al unor dinţi albi, perfect lustruiţi.

— Aveţi seria aniversară de medalii Apollo?

Înţepeneşte şi se uită lung la mine ca şi cum n-ar fi înţeles, ca şi cum ar aştepta o confirmare. Tăcerea mea e suficient de limpede pentru că, brusc, se luminează la faţă.

— Desigur! Veniţi cu mine!

Nu sunt încordat. E doar un fel de răceală care mi-a cuprins mintea, eliberând-o de emoţii şi de gânduri inutile.

— Iată-le! spune vânzătorul. Dacă luaţi tot setul, aveţi zece la sută reducere. Îmi permit să vă recomand şi această micuţă statuetă a Lunii, care completează foarte bine ansamblul.

Îmi pune suvenirul în palmă şi pleacă repede, căutând din priviri noi clienţi. Învârt între degete micul obiect sferic, acoperit cu o foiţă metalică pictată cu cratere de meteoriţi şi canioane, iar brăţara de la mână clipeşte scurt, cu înţeles. Moartea şi-a ocupat deja locul în lojă, aşteptând spectacolul.

— Mai durează mult? se plânge un turist în spatele meu.

— Ai răbdare, răspunde doamna de lângă el, o femeie impunătoare şi agitată, care pare hotărâtă să pipăie

fiecare din obiectele înşirate pe rafturi. O să-i aducă imediat.

— Nu-i aduce nimeni. Vin ei singuri. Cică există un tunel între dom şi…

— Cum spui tu, dragă.

Johnny se joacă cu macheta unui robotei de explorare, dar mişcările lente ale mâinilor lui îmi spun că e cu mintea în altă parte.

— Vrei să-ţi cumpăr ceva?

— Nu. Vreau un extraterestru adevărat. Mi-ai promis!

Interesant ce repede i-a intrat în cap ideea asta!

— Bine. Fii atent! Când intrăm în sala de vizite, o să vezi un perete mare de sticlă şi, dincolo de el, o să fie mulţi rhumbi. Te apropii şi le faci cu mâna, da?

— Dar mama a zis că nu e voie lângă perete.

— Adulţii n-au voie, dar pe tine o să te lase, pentru că eşti copil.

— Rhumbii au copii?

Începe să mă agaseze. Ridic din umeri şi-l trag după mine afară din magazin. Cei mai mulţi turişti sunt în zona de ceremonii, acolo unde prima căsătorie pare să se fi terminat, iar al doilea cuplu se aşază acum în faţa ofiţerului de stare civilă, un tip cu uniformă caraghioasă şi chipiu cel puţin extravagant.

— Ai mai observat ceva suspect? vrea să ştie Nina.

— Eu? Doar ştii că n-am ochi decât pentru tine, dragă.

— Matteo! Tu chiar nu poţi să fii serios?

— N-are rost să ne agităm prea mult. În tura asta e plin de pensionari obosiţi. Uită-te la ei! După două săptămâni de imponderabilitate la hotel, mersul cu pantofii magnetici i-a terminat.

— Da, dar tot trebuie să fim atenţi. Au spus la instructaj că este posibil să fie provocate incidente care să

le dea apă la moară adversarilor colaborării cu rhumbii.

— Aiurea! Asta ni se spune în fiecare săptămână.

Câteva aplauze răzleţe ne anunţă că prima ceremonie se apropie de final.

— Ai hotărât ce facem cu numărul douăzeci şi unu? întreabă Nina.

— Nu facem nimic. Unul care se dă în stambă în felul ăsta nu poate fi periculos. Îl lăsăm să intre, dar o să stau pe aproape, în caz că-l apucă din nou recitatul.

— Eu am mai studiat cele trei familii cu copii. Nimic neobişnuit, totuşi cred că ar fi trebuit să le verifice cineva istoricul.

— Cine? Ştii că avem prea puţini oameni. Din informaţiile pe care le-am obţinut la hotel, sunt familii bogate, care-şi pot permite să vină aici ori de câte ori doresc.

— Ar mai fi doamna aceea cu bluza în toate culorile şi fiica ei. Emană amândouă… aşa… un fel de depresie cronică. O să mă aşez lângă ele.

— Hai! E rândul nostru.

Nina strâmbă din nas, dar se lasă dusă de braţ către locul falsei ceremonii de căsătorie. Imaginea strălucitoare a Pământului, cu oceanele lui albastre şi spiralele de nori albi, ocupă cea mai mare parte a fundalului, dar nici restul decorului nu e mai prejos. Am ales personal, azi-dimineaţă, hologramă cu arbori şi ghirlande de flori care încadrează fereastra imensă a domului.

— Vezi? Am pus trandafiri roşii. Îţi place?

— Nu!

În acordurile melodiei obişnuite, Ghenadi, colegul care îndeplineşte rolul ofiţerului de stare civilă, se proţăpeşte în faţa noastră, cu faţa toată numai un zâmbet. Profitând de faptul că e cu spatele la public, ne face cu ochiul. Nina zâmbeşte de complezenţă în timp ce-şi înfige adânc unghiile în palmele mele.

— O să mi-o plătiţi voi pentru asta, murmură printre dinţi.

Ghenadi arborează o mină serioasă şi începe să-şi recite monologul, cu voce solemnă, îndelung exersată. Nu-l ascult.

— Era mai bine dacă rămâneai la supraveghere video? o întreb în şoaptă, având grijă să-mi mişc buzele cât mai puţin. Nu te-ai săturat să te uiţi ore în şir pe monitoare? Trebuie să recunoşti că e mult mai interesant pe teren. Studiezi oamenii de aproape, elimini potenţialii scandalagii…

— Aşa cum ai făcut tu săptămâna trecută?

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu! Tipul care şi-a dat pantalonii jos şi le-a arătat rhumbilor fundul…

— Nu e corect! Aia a fost o întâmplare. Omul părea absolut normal, n-aveam de unde să bănuiesc că o să aibă o cădere nervoasă. Când am văzut că face ca toţi dracii, l-am scos afară şi l-am trimis direct pe orbită cu unul din modulele de salvare. Şi ce? Crezi că rhumbii au fost oripilaţi? Nu prea cred că înţeleg conceptul de jenă…

Îi strâng mâinile într-ale mele.

— … sau conceptul de încăpăţânare… de îndărătnicie… de romantism.

Ca prin vis, aud vocea omului în uniformă.

— … o iei în căsătorie pe cetăţeana galactică Diane Svensson?

Aproape uitasem că astăzi o cheamă Diana.

— Da, răspund repede. Evident!

— Şi tu, cetăţeană galactică…

O privesc pentru prima oară în ochi şi am revelaţia că, dacă ar dispărea toată lumea din jur, n-aş mai şti ce să-i spun. Cred că am început să iau jocul ăsta prea în serios.

— Da, rosteşte ea fără prea multă convingere.

O trag uşor către mine, iar vocea maestrului de

ceremonii şi zgomotul aplauzelor rămân undeva departe.

— Acum trebuie să ne sărutăm, îi şoptesc. Ai grijă să nu-mi dezlipeşti mustaţa.

— Te urăsc!

Sărutul e scurt, mult mai scurt decât aş fi vrut.

— Vezi? N-a fost prea greu.

— Divorţez! se bosumflă ea.

— Nu vrei să aşteptăm măcar până la ieşirea din schimb?

— Încetează!

Se lasă cu toată greutatea pe degetele de la piciorul meu drept, dar, pe Lună, corpul ei cântăreşte doar cu puţin peste zece kilograme. Îşi dă seama şi renunţă.

— Mi-e cald, se plânge o doamnă. De ce trebuie să purtăm combinezoanele astea stupide?

— Asta e regula, răspunde alta.

— Dar uite cum arăt! O să mă dea aşa la ştiri?

— Uite-i! strigă cineva.

Dincolo de peretele transparent care împarte sala în două, rhumbii apar unul câte unul din tunel, plutind încet, la un metru de podea, iar stomacul începe să mi se revolte la vederea acelor aglomerări haotice de materie organică verde-albăstruie, protejate de sfere transparente din care iese câte un mănunchi de tentacule subţiri şi lungi. Respir adânc, încercând să blochez începutul de greaţă. Nu-mi permit să vomit acum. Oricât de puternică ar fi repulsia, trebuie să suport.

— Incredibil! şopteşte cineva. N-am crezut că o să-i văd vreodată cu ochii mei!

Prin mintea mea, secundele defilează în ritm de tobe. Mă aplec să-i aranjez lui Johnny combinezonul, apoi îl împing uşor înainte. Du-te! Copilul păşeşte nesigur, apoi prinde curaj şi sare peste linia roşie trasată pe podea.

— Johnny! Treci înapoi! strigă Mary.

— Lasă-l!

Ştiu că n-are curaj să se ducă după el. Ştie şi micuţul pentru că râde şi fuge direct la geam. Aşa cum mă aşteptam, gardianul din apropiere nu schiţează niciun gest. Deşi trecerea liniei roşii e interzisă, copiilor li se trece cu vederea. Johnny nici nu mai e singur, pentru că ceilalţi doi copii din grup, un băieţel şi o fetiţă, aleargă la el, arătându-şi unul altuia creaturile.

Lumea priveşte liniştită spectacolul din spatele sticlei, ca şi cum ar vedea nişte animale exotice într-o grădină zoologică. Ce prostie! Cum de-am ajuns să ne comportăm în felul ăsta? Nu mai suntem capabili să conştientizăm pericolul? Ca şi cum peretele acela transparent ar fi o garanţie suficientă. Noi suntem aici, ei sunt acolo, ce se poate întâmpla? Ne uităm, filmăm, cumpărăm survenire şi plecăm acasă. Nu ne trece nicio clipă prin minte că poate noi suntem animalele şi ei turiştii care vin în vizită? Nu ştim nimic despre arătările astea. Oricât s-ar lăuda oamenii de ştiinţă cu progresele lor, ăsta-i adevărul. Nu ştim nimic.

Rhumbii par destul de circumspecţi. Sunt în jur de zece şi plutesc în grup, undeva la mijlocul jumătăţii lor de încăpere, fără să se aventureze prea mult în apropierea geamului.

— Johnny! Fă-le cu mâna!

Copilul mă aude şi flutură insistent palma prin faţa geamului. Sper că vreunul din ei va vedea… nu aşa cum vedem noi, dar va percepe cumva semnul. Se întâmplă destul de frecvent. Da. Unul din extratereştrii mai mici, o sferă cu diametrul de vreo jumătate de metru, plină de muci verzi-albăstrui, pluteşte către geam şi se opreşte chiar în faţa băieţelului, pipăind cu un tentacul subţire sticla. Ceilalţi doi copii fug speriaţi. Nu şi Johnny, care-şi priveşte cu încântare noua cunoştinţă. Tentaculul albăstrui se întinde şi pare să-i atingă palma lipită de sticlă.

— Ascultă-mă bine! aud deodată o voce cunoscută. Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer şi văzând…

Un murmur de nemulţumire străbate grupul de turişti. Nu-mi iau ochii de la copil şi încordarea mă împinge înainte. Primul pas…

— Linişteşte-te, domnule! spune cineva.

— Lasă-mă! strigă omul cu cartea. Soarele şi Luna, şi stelele, toată oştirea cerurilor…

Un gardian trece în viteză prin faţa mea, decis probabil să pună capăt scandalului. Al doilea pas…

— Lăsaţi-mă! Să fii târât să te închini la…

Inima îmi bate cu putere şi aproape că explodează în momentul în care pocnetul sec al sticlei sparte îşi trimite ecourile în încăpere.

— Jooohnnyyy!

Ajung într-o clipă în locul unde se aflase copilul mai devreme, dar acolo mă întâmpină doar şuieratul aerului curgând prin spărtura din geam. Împins de diferenţa de presiune, Johnny a căzut în spaţiul rhumbilor, peste monstruleţul translucid care dă cu disperare din tentacule prin cioburi şi pete de lichid albastru, opacizându-se văzând cu ochii. Ţipătul îndepărtat al lui Mary prevesteşte descărcarea de energie care izbucneşte de pe sferă şi-l loveşte pe copil în braţ, eliberând din strânsoarea mănuşii lui tentaculul de care se încleştase. Creatura se îndepărtează, lăsând în urmă un şir de stropi de culoare albastru-închis.

Cu răsuflarea oprită şi mintea îngrozită de proximitatea celorlalţi extratereştri, sar prin spărtură şi-l iau pe Johnny în braţe, iar papucii magnetici mă ajută să răzbat înapoi, împotriva curentului de aer. Copilul geme şi mâna lovită îi atârnă, inertă. Îl aşez pe podea şi-i scot mănuşa mustind de lichid albastru, în momentul în care Mary se prăbuşeşte lângă el, plângând.

Mă dau la o parte. În spatele meu, panourile metalice de protecţie coboară unul câte unul, lovind cu putere podeaua. Abia când ecoul ultimului dintre ele mă ajunge, îndrăznesc să dau drumul aerului din plămâni.

Am reuşit.

Restul nu mai contează. Nici greaţa care-mi urcă pe gât, nici strigătele celor din jur acoperind urletul sirenelor, nici apariţia echipei de intervenţie, nici învălmăşeala de la ieşire prin care răzbat cu greu, dând din coate.

Ar trebui să-i supraveghez pe vizitatori, însă ochii şi mintea îmi fug în permanenţă la extratereştri. Nu pot să fac abstracţie de acele organisme stranii, incredibil de complicate, scăldate în energie pură. Transparenţa peliculei de protecţie mă provoacă de fiecare dată. E ca o invitaţie la cunoaştere, ca o hrană pentru imaginaţia care încearcă să inventeze o lume pe măsura acelor creaturi minunate.

— Johnny! Fă-le cu mâna! se aude o voce de bărbat.

Unul din copii se opreşte, iar palma îi alunecă timid pe sticlă, într-un gest natural, neatins de frică sau dispreţ, care primeşte răspuns aproape imediat. Unul din rhumbi se apropie de perete şi întinde un tentacul tremurând către mânuţa de om. Emoţia calmă a întâlnirii trezeşte, ca de fiecare dată, oftaturi de surpriză în grupul vizitatorilor.

— Veghează asupra sufletului tău, aud deodată vocea puternică a omului de lângă mine, ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer, şi văzând Soarele, Luna şi…

Îl scutur de braţ, urmărit de zeci de feţe încruntate.

— Linişteşte-te, domnule!

— Lasă-mă!

Se smuceşte şi flutură cartea deasupra capului.

— Şi stelele, toată oştirea cerurilor…

Unul din gardieni îmi vine în ajutor şi-l ia de celălalt braţ.

— Lăsaţi-mă! Să fii târât să te închini…

Încercăm să-l împingem către ieşire. Spre surprinderea mea, omul tace şi se lasă dus, fără să mai opună rezistenţă. E liniştit acum, ca şi cum acele cuvinte aruncate ar fi fost singurul lui ţel.

Pocnetul surd, de sticlă crăpată, îmi goleşte instantaneu mintea de gânduri, iar aerul şuierând ameninţător pe la urechi şi strigătul de spaimă care-l acompaniază mă opresc în loc. Mă-ntorc şi-l văd pe unul din turişti lângă geam, pregătindu-se să treacă dincolo printr-o spărtură imensă căscată în sticlă. Cum a ajuns acolo atât de repede? Şi copilul? A căzut… în partea cealaltă! Nu se poate! Vreau să strig, dar nu are rost, pentru că în jurul meu ţipă toată lumea. Îi dau pe câţiva la o parte şi alerg către spărtură, de unde omul se întoarce cu copilul în braţe. Pe una din mănuşile micuţului se prelinge un lichid albastru.

Ochii îmi fug la rhumbi, care părăsesc pe rând scena dezastrului, plutind către gura tunelului. Sferele lor de protecţie sunt acum aproape opace din cauza oxigenului din aer, iar tentaculele nu se mai văd, probabil şi le-au retras în interior. Pentru prima dată pot să văd cu ochiul liber descărcările de energie care trec de la unul la altul, transferând cantităţi uriaşe de informaţie. Ştiam de ele, aparatele noastre le-au detectat de la început, dar acum sunt vizibile. Oare îşi trimit gânduri? Ne ameninţă?

Huruitul surd al metalului îmi întrerupe gândurile. Panourile de siguranţă cad unul după altul şi separă din nou cele două lumi. Îmi amintesc palma copilului pe sticlă… apoi tentaculul întins… Nu trebuia să-i atingem. De ce s-a spart geamul? Nu trebuia să-i atingem. Era o regulă stabilită de la început şi nu ştiu dacă poate spune cineva care vor fi consecinţele încălcării ei. Dar a fost un accident. Un simplu accident. A văzut toată lumea. O să înţeleagă şi ei, pentru că sunt inteligenţi. Sunt foarte

inteligenţi. Oare cum arată gândurile lor?

Sala de vizite e aproape goală acum. Medicul încearcă să-l resusciteze pe copil, în timp ce mama lui plânge, sprijinită de un gardian. Micuţul nu dă semne că şi-ar reveni. Din mâneca înnegrită a combinezonului iese o mânuţă cu degetele răşchirate… Mănuşa! Unde e mănuşa? Cine i-a scos-o? Unde e tatăl lui? Nu se poate să fi plecat, când copilul e în starea asta…

Memoria îmi aduce în faţă o mănuşă de pe care se scurge lichid albăstrui, apoi imaginea devine neclară…

— Nina!

— Da, răspunde vocea ei în cască.

— Unde eşti?

— La navetă. Îi îmbarcăm pe turişti.

— Câţi sunt, Nina? câţi sunt?

— Ăăă… douăzeci şi nouă.

Douăzeci şi nouă… Doi aici…

— Lipseşte unul, Nina. Lipseşte tatăl copilului.

— N-a rămas cu voi?

— Nu-l văd.

Ce naiba se întâmplă? Lucrurile nu par să se lege, dar, cumva, din spatele lor, începe să transpară ţesătura unui plan incredibil.

— Matteo? Mai eşti acolo?

— Da. Cred că ştiu ce se întâmplă, Nina.

„Trecerea oprită!” Palma atinge cititorul de amprente, fotografia unei persoane care nu sunt eu apare pe ecran şi uşa glisează cuminte în lateral. Încă o piesă potrivită perfect în marele angrenaj al unui plan care a funcţionat nesperat de bine până acum. Coridorul alb, deschis în faţa mea, îşi etalează cercurile de lumină şi instinctul îmi spune să alerg. Nu. N-am antrenamentul celor care locuiesc pe Lună şi, în lipsa papucilor magnetici, pe care i-am aruncat, orice salt mă poate propulsa cu capul în tavan. Merg cât pot de repede, iar mersul meu e un şir

de aruncări înainte, urmate de redresări disperate înainte de-a cădea pe burtă.

Aripa nouă a centrului e pustie, exact aşa cum mi s-a spus. Memoria îmi desfăşoară o hartă a coridoarelor, dar n-am nevoie de ea. Nu trebuie decât să urmăresc lumina verde a indicatoarelor ieşirii de urgenţă. Încă puţin şi o să ies de-aici. O să pot să fiu, după atâtea luni, din nou eu însumi. Identitatea falsă e atât de obositoare! Seamănă cu actoria, dar e mult mai dificilă. Actorul, oricât de mult s-ar ascunde în personaj, ştie în fiecare clipă că totul e un fals, o simplă scenă, butaforie. Dar când scena aceea e realitatea însăşi, o realitate reconfigurată, dar totuşi realitate, şi toţi ceilalţi oameni sunt autentici, fiecare lucru, gest sau cuvânt trece inevitabil prin filtrul unui alter ego inventat care, la un moment dat, capătă putere şi preia conducerea.

Sasul de acces la modulul de urgenţă e chiar în faţa mea. Aceeaşi procedură. Palma atinge cititorul de amprente, fotografia unei persoane care nu sunt eu apare pe ecran şi… Nu se întâmplă nimic. Repet gestul. Degeaba. „Acces permis”, scrie clar pe afişaj, dar nu se deschide? De ce? Nu există nicio interfaţă tactilă pe care s-o pot folosi. Poate levierul acela din dreapta? Se mişcă în gol. Şi cel din stânga? La fel. Ce porcărie! De ce? De ce? Trebuia să fie simplu.

Or să vină în curând. Gândeşte! Gândeşte! Inutil, răspunde raţiunea care ştie foarte bine că nu există decât două variante. Prima s-a înţepenit într-un detaliu, probabil minor, iar a doua e întruchiparea disperării. Asta e. Mă proptesc cu spatele de perete, iar mâna îmi alunecă în buzunarul salopetei, de unde scoate micul obiect sferic, acoperit cu foiţă metalică pictată cu cratere de meteoriţi şi canioane. Oare a meritat efortul? Atâtea planuri atâta timp consumat… E cam târziu pentru întrebarea asta. Dacă judec doar după prezent, evident, nu. Dar, în numele unui

viitor mai bun, altul decât capcana asta teribilă în care am căzut cu toţii, poate că da.

Răzuiesc cu unghia foiţa pictată şi o las să cadă. Rămâne o bilă transparentă, plină cu lichid verde-deschis care fermentează. E biletul meu către… Către ce? Încă nu ştiu.

E acolo, îl văd. Numărul cincisprezece… Bukovski. Ştiu că nu poate scăpa şi nu mă grăbesc. Eram aproape convins că va încerca să folosească modulul de salvare din aripa nouă. Individul se postează în mijlocul coridorului şi mă priveşte fix, cu mâinile încrucişate la piept şi picioarele uşor depărtate, iar în ochii lui se oglindeşte propria-mi incompetenţă. Cât de naiv am fost să cred că pot să cunosc pe cineva doar studiindu-i comportamentul timp de câteva ore sau zile! Omul din faţa mea arată identic cu cel de la hotel, dar aceeaşi imagine se suprapune acum unei prezenţe mult mai puternice. E altcineva.

— Aha! Tu erai spionul din grup, spune el.

I-am simţit agitaţia în voce. Ştie că nu poate pleca şi ştie că şi eu ştiu.

— Deci tânăra cu care te-ai… căsătorit… e tot… Acum sunteţi câte doi?

Mă opresc la câţiva paşi de el şi mă trezesc că-i imit postura, cu mâinile încrucişate la piept şi picioarele uşor depărtate.

— Mănuşa.

— Ah, mănuşa!

Bagă o mână în buzunar şi scoate obiectul pătat cu lichid albastru. Îl întoarce pe toate părţile, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată, mi-l flutură prin faţa ochilor, apoi îl aruncă pe podea, între noi, şi zâmbeşte.

Ceva nu e în regulă cu zâmbetul acela. Nu se potriveşte cu capitularea necondiţionată pe care mi-a oferit-o. E mai mult decât o simplă ironie neputincioasă.

Mă loveşte în faţă ca o provocare şi-mi zdruncină convingerea că am lucrurile sub control. Nu mă grăbesc să iau în primire obiectul. Nu încă. Îl las acolo, martor tăcut la dialogul nostru. O să vină şi ceilalţi în curând, dar până atunci vreau să ştiu.

— De ce?

— Era necesar.

— Necesar? Cine a stabilit asta? Tu şi un grup de nebuni? Aţi pus în primejdie viaţa unor oameni… Aţi atentat la integritatea rhumbilor… E posibil să fi distrus tot ce s-a realizat până acum în privinţa comunicării cu ei. Şi pentru ce? Pentru nişte mostre de materie organică extraterestră?

— De ce ţii neapărat să afli detalii? Oricum, nu poţi înţelege.

— Ba, cred că înţeleg foarte bine. Eşti şi tu dintre aceia care s-au împotrivit de la început primirii rhumbilor. Cine sunt? De ce au venit? Ce urmăresc? Nu sunteţi niciodată mulţumiţi de rezultatele cercetărilor şi…

— Evident. De ani buni vă faceţi că studiaţi creaturile astea monstruoase şi încă n-aţi reuşit nici măcar să le atingeţi.

— Dar e normal. Asta durează. E mult mai dificil de comunicat cu ei decât pare din afară. Şi, oricum, nu putem să le cerem aşa, direct: daţi-ne şi nouă nişte sânge albastru.

— Mai bine recunoaşte că nu sunteţi în stare să comunicaţi cu ei. Toată misiunea asta, aşa-zis de cercetare, e formată doar din incapabili şi birocraţi. Scuză-mă, dar nu mai puteam aştepta. Aşa că am luat deja ceea ce doream.

„Am luat”. Ca şi cum mănuşa care zace pe podea nici nu contează.

— Desigur, e un mod cam brutal de a acţiona, continuă el, dar are multe avantaje. Spre exemplu, publicitatea. Parcă văd ştirile din următoarea oră: „Un

copil nevinovat a fost atacat de rhumbi…”

— Criminalilor! Să băgaţi în faţă un biet copil…

— Uneori sunt necesare şi sacrificii. La scara civilizaţiei, o viaţă contează prea puţin. Oricum, mă-sa e o idioată şi nici el n-ar fi ieşit mai deştept.

— A, deci nu e copilul tău…

— Fii serios! îmi ajunge că a trebuit să-i fac curte doamnei câteva luni bune… Am împărţit şi dormitorul, dar partea asta nici n-a fost atât de neplăcută. Culmea e că ea a venit cu ideea să ne declarăm căsătoriţi, pentru a beneficia de reducere la pachetul turistic.

— Dar totuşi… un copil? De ce? Pentru că… se putea apropia de perete?

Zâmbeşte cu un aer de superioritate, dar nu răspunde.

— Tot nu înţeleg cum aţi reuşi să-l spargeţi exact la momentul potrivit. Doar dacă nu era programat dinainte să… Poate nanoboţii de curăţare… O brăţară de identificare… Ar fi fost de-ajuns să-i activeze.

Rânjetul lui îmi confirmă raţionamentul şi, dintr-odată, toate eforturile echipei de securitate îmi par doar o joacă de copii. Oftez.

— Am fost avertizaţi că se va ajunge la asta.

— Da. Şi nu v-aţi putut opune. Suntem mult mai mulţi decât credeţi. Avem oameni infiltraţi peste tot, nu ne puteţi împiedica. Mai devreme sau mai târziu, o să rezolvăm problema definitiv.

— Deci asta vreţi? Să-i exterminaţi?

— Nu încă, dar trebuie să fim pregătiţi.

— Pregătiţi? Pentru ce?

— Pentru momentul în care vor dori să vină pe Pământ.

— Nu pot trăi pe Pământ. În prezenţa oxigenului, peliculele protectoare se opacizează şi devin dezorientaţi…

— Sfântă naivitate! Noi cum am colonizat Luna,

planeta Marte?

— Dar e absurd! De ce nu putem convieţui cu ei în pace? Din câte ne-am dat seama până acum, nu sunt deloc agresivi, iar civilizaţia lor este cu adevărat remarcabilă. Abia am început să-i înţelegem. Putem învăţa o mulţime de lucruri…

— Te rog! Nu-mi recita mie sloganuri ieftine! Le-am auzit de prea multe ori. Tot nu înţelegi, nu-i aşa? E vorba de supravieţuire. Atât. Între două civilizaţii avansate se pune întotdeauna problema supravieţuirii celei mai puternice. Iar tu îi dai înainte cu comunicarea? Cu cine? Cu bidoanele alea pline de… de… Nu, că-mi vine să vărs! Suntem prea diferiţi, nu-ţi dai seama? Cum să comunici cu nişte chestii care nu seamănă cu noi şi nu pot să ne vadă aşa cum suntem sau să ne vorbească… E inutil.

— Adică… nu avem nicio soluţie? Asta vrei să spui? Ori noi, ori ei?

— Exact.

— Nu! Nu se poate reduce totul la asta! Trebuie să existe un viitor pentru ambele specii. Deocamdată, încercarea voastră jalnică a eşuat lamentabil.

— Mda, trebuie să recunosc că nu totul a mers aşa cum am planificat.

— Exact. Eşti blocat aici şi va trebui să dai nişte explicaţii.

— Cine ţi-a spus că sunt blocat?

— Dacă ai fi putut activa modulul de salvare, n-am fi purtat această conversaţie.

— Aşa e. Dar acum, că ai venit tu, lucrurile s-au schimbat, nu?

— Ce vrei să spui?

Deschide pumnul şi-mi arată o bilă transparentă plină cu un fel de lichid verde.

— Ştii ce e înăuntru?

Ridic din umeri.

— VX. Îţi spune ceva?

— Substanţă chimică neuroparalizantă… Armă de distrugere în masă.

— Corect. Cantitatea asta, împrăştiată prin tot centrul de către sistemul de ventilaţie… îţi poţi imagina şi singur urmarea. Are un mic detonator şi un senzor de proximitate. Dacă o las din mână…

— Nu eşti în toate minţile. Ce vrei?

— Să-mi deschizi sasul de acces. Acum!

Tonul vocii lui îmi retează orice intenţie de-a mai trage de timp. Aşez palma pe cititorul de amprente şi fotografia mea apare pe ecran. Acces permis. Şi totuşi, aşa cum mă aşteptam, uşa rămâne închisă.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu merge. Probabil e defectă.

— Îţi baţi joc de mine? Cum să fie defectă?

— Uite! mai încerc o dată. Vezi? Mă recunoaşte, dar nu se deblochează.

Se uită în jur şi dă din mâini agitat.

— Altă soluţie nu există?

— Nu. Va trebui să aşteptăm echipa de securitate.

— Deci, asta e, spune el resemnat. Nu mai e nimic de făcut.

Ridică bila verde în dreptul ochilor şi se uită pe lângă ea la mine.

— Îmi pare rău, dar nu-mi permit să fiu arestat. Deci, se pare că o să murim amândoi.

E nebun? Ce face?

— Stai liniştit, nu durează mult, continuă el calm. Începe cu o salivare abundentă, apoi urmează convulsiile şi, în scurt timp, te vei pişa pe tine, chiar înainte să te asfixiezi, din cauza pierderii controlului asupra muşchilor…

Sfera verde se roteşte periculos între degetele lui.

— Stai!

A sunat ca şi cum mi-ar fi scăpat, deşi ştiu exact ce fac.

— Mi-am amintit. Sasul poate fi deschis şi manual, dacă sunt acţionate simultan cele două leviere.

— Ţi-ai amintit! comentează ironic Bukovski, în timp ce se întinde şi-l trage pe cel din dreapta. Hai! Pune mâna!

Îmi introduc laba piciorului stâng între două din panourile care placheză peretele şi mă agăţ cu ambele mâini de levierul din dreptul meu. Îi privesc, sper, pentru ultima dată, faţa aspră.

— Ştii? Săptămâna trecută, un nebun le-a arătat rhumbilor fundul.

Mă priveşte nedumerit.

— Pur şi simplu înnebunise la vederea lor. Am fost nevoiţi să-l evacuăm de urgenţă pe orbită.

— Şi?

Mă lipesc de perete şi trag de levier cu toată puterea şi disperarea de care sunt capabil. „Şi n-am recuperat încă modulul de salvare”, îi răspund în gând, în momentul în care aerul de pe coridor se transformă într-o tornadă şi se năpusteşte prin deschizătură către vidul de afară. Apuc să văd privirea disperată a lui Bukovski, apoi corpul lui se contorsionează şi se scurge în gol, cu picioarele înainte. Bila verde mai pluteşte o clipă în aer, ca şi cum curentul de aer n-ar fi avut nicio putere asupra ei, pe urmă explodează într-un nor verde care se năpusteşte spre mine, gata să mă înghită, înainte de-a fi supt şi el în neant.

Patru… Cinci… Sasul se trânteşte automat, iar ţiuitul sirenelor la locul vijeliei ucigaşe. Dau drumul levierului şi mă prăbuşesc pe podea, cu muşchii mâinilor tremurând spasmodic şi un fir de salivă curgându-mi din colţul gurii. Lumina devine difuză şi păleşte, lăsând loc unui întuneric dureros…

Zgomotul din timpane creşte, se transformă în

cuvinte. Capul mi-e cuprins de o durere surdă, iar nasul, gâtul şi pieptul mă înţeapă intermitent, în ritmul respiraţiei. Deschid cu greu ochii şi mâna medicului îmi pune sub nas o pastilă albă.

— Înghite asta!

Mă conformez şi omul se dă la o parte, iar privirea Ninei mă învăluie ca o răsplată.

— Era cât pe-aici să rămâi văduvă.

Râde şi râsul ei mă face să mă simt mai bine. Sunt în acelaşi loc în care am căzut, în faţa sasului de acces la modulul de salvare.

— Nina, e posibil ca Bukovski să fi avut un complice. Trebuie să oprim…

— Stai liniştit! S-a rezolvat.

— Ce s-a rezolvat?

— Ai dreptate, avea un complice.

— Cine? Cum? De unde ai ştiut?

— Când mi-ai spus că s-au furat mostre de materie extraterestră, m-am gândit imediat ce variante ar avea să le scoată din centru. La modulul de salvare te-ai gândit şi tu, dar, dacă judeci logic, era cea mai riscantă soluţie, pentru că poate fi interceptat uşor. Mai putea să ascundă mostrele pentru a le scoate ulterior, dar cel mai simplu era să le paseze, pur şi simplu, altui turist, iar el să ne distragă atenţia.

— Şi? L-ai descoperit pe complice?

— Imaginează-ţi cum ai putea transporta, printre atâtea filtre de securitate, o substanţă necunoscută, când toate obiectele personale sunt verificate amănunţit?

Prin minte îmi trec imaginile turiştilor din grup şi răspunsul vine singur, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

— Toate obiectele sunt verificate… mai puţin cele care nu sunt. De exemplu, o carte veche din hârtie, pe care o ţii tot timpul în mână…

— Şi care se întâmplă să aibă câteva pagini pătate cu

cerneală albastră.

— Asta e! Vezi ce echipă bună facem?

Nina zâmbeşte şi dă să plece.

— Stai!

Încerc să mă ridic, dar ameţesc şi sunt nevoit să mă sprijin de braţul medicului.

— Nu te mai agita! Vei fi dus la infirmerie.

— Bine, dar după aceea…

— Ce?

— Mai sunt câteva ore până la apusul soarelui.

— Şi?

— Păi… noaptea nunţii. Trei sute cincizeci şi patru de ore… Numai noi doi…

Îşi dă ochii peste cap şi se întoarce pe călcâie. În timp ce se îndepărtează, îmi face cu degetul mijlociu semnul acela universal… Poate că nu e chiar atât de universal. Oare rhumbii înţeleg conceptul de…

O Insulă La Marginea Lumii

Diana Alzner

Pentru „Andrei Numai El”.

Diana Alzner a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca, secţia română-engleză. A debutat cu povestirea *Praf Minune* în iunie 2009, pe site-ul Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy, unde a publicat, de-a lungul timpului, mai multe texte. Proze ale sale au apărut şi pe Sferaonline, şi în revistele *Suspans.ro* şi *Revista de Suspans.* A debutat pe hârtie în antologia *Zombii: Cartea Morţilor Vii* (Milennium Books, 2013), iar textul ei*, întâlnire pe câmpul cu maci*, a fost publicat în *Almanahul Anticipaţia 2014* (Nemira). Din anul 2011, este membră a Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy.

Arma era îndreptată spre el şi se pregătea să-l împuşte. Spera să-i reuşească. Era doar un copil, dar voia

să-l împuşte, deşi ea era cea vinovată de tot. Ar fi trebuit să-şi pună ţeava sub bărbie şi să tragă, aşa cum făcuse Hemingway. Era doar un copil, dar nu mai era copilul ei. Îi evita privirea, era mult prea îngrozită de golul din ochii lor, se uita la locul dulce unde gâtul i se unea cu pieptul, acolo unde îl săruta când era mic. Andi! îi venea să-l strige, nu putea să creadă, încă nu putea să creadă că nu-i va mai răspunde. Dar nu spunea nimic.

Fixă prin cătarea armei locul acela drăgălaş unde obişnuia să-l sărute. Sau poate ar fi fost mai bine să ţintească puţin mai jos, în inimă. În inima lui Andi. Copilul se întoarse şi plecă. Avea un mers ţeapăn, cu toate că în rest devenise foarte agil. Se uită la spatele lui îndepărtându-se şi căzu în genunchi pe frunzişul umed. Îi era frig şi începu să plângă. Poate acum ar fi fost momentul să facă treaba aceea cu puşca sub bărbie, în schimb ea se ridică şi o luă spre casă. Nu putea să se sustragă, nu putea să-l părăsească pe Andi. Şi nici pe Andrei. Mergea printre cele două şantiere din sat. Nu erau agresivi, dar oricum se ferea de ei. Erau imprevizibili. Îi era frică, dar nu avea cum altfel să ajungă acasă, decât făcând un ocol imens. Tot nu reuşise să aducă maşina. Trebuia să se oprească la magazin la Luci, să mai cumpere nişte conserve. Oare era obsedată? Avea cămara plină, dar nu rezista impulsului de-a mai lua ceva. Deci chestia cu renunţarea la viaţă era doar un mic spectacol pe care îl juca pentru ea însăşi: ea, Diana-care-vorbeşte şi tot ea, Diana-care-ascultă. Poate că aşa stăteau lucrurile, poate că era o ipocrită, poate că se ţicnise, însă nu mai era cazul să-şi bată capul cu astfel de nuanţe. Venise toamna, în curând vremea avea să devină cu adevărat rece şi trebuia să supravieţuiască. Nu pentru ea, nu de dragul vieţii în sine, ci pentru Andi. Pentru Andi, nici măcar pentru Andrei, care oricum era deja foarte departe de ea încă înainte de… de toate astea. Trecu pragul magazinului alimentar. Ştia că nu

avea să găsească pe nimeni înăuntru, pe niciunul dintre *ei,* poate doar pe Leonora sau pe Ţinca, dar ele nu erau dintre aceia. Ele ar fi venit tot ca ea, după încă două-trei conserve. La început le căraseră cu roaba. Apoi veniseră cu plase. Acum şi le îndesau prin buzunare. Era mai mult decât le-ar fi trebuit până în primăvară, dar oare viaţa se va sfârşi la primăvară? Vor fi salvate la primăvară? Intră în depozitul din spate şi strâmbă din nas. Umezeala scursă din frigiderele rămase fără curent electric crescuse pe pereţi sub formă de mucegai. Nici nu era prea sigură că e mucegai obişnuit, poate că era altceva. Ceva care semăna cu mucegaiul, aşa cum fiinţele de afară semănau cu oamenii, cu cei cunoscuţi până de curând, cu Andi, cu Andrei. Luă un borcan cu mazăre, fiindcă îi plăcea, şi două conserve cu crenvurşti. Mai mâncase şi erau buni. Se opri când simţi pământul vibrând sub picioare. Ce mai puteau să facă? Probabil aduseseră încă un utilaj greu. Fusese un noroc nesperat că şantierul nu trecuse peste magazin. Nu mai erau decât cinci case până la zona demolată pe care o controlau ei. Ieşi din depozit, se întoarse în magazin şi privi prin fereastra murdară. Perdele de prai se depuseseră straturi-straturi pe sticlă, ploile brăzdaseră praful desenând delte minuscule peste care alte zile cu praf îşi înscriseseră trecerea. Desluşi pe trotuarul din faţă doi dintre ei. Nici nu-i mai venea să le spună pe nume, cu toate că ştia cine sunt. Cine au fost, se corectă singură. Unul era Niţu al lui Găinuşă, iar creatura cealaltă fusese Tănţica. Îi privi ţinându-şi respiraţia. Nu vorbeau. Se opriseră la vreo jumătate de metru unul de celălalt, nici măcar nu se priveau, dar Diana era convinsă că cei doi comunică într-un fel. Ca furnicile când se întâlnesc şi-şi pipăie antenele, îşi zise. Apoi plecară fiecare în altă direcţie. Nu-şi putu reprima durerea când văzu în ce hal ajunseseră mâinile femeii. Păreau jupuite până la coate, erau carne vie, dar ea nu dădea vreun semn de suferinţă. Îi

văzuse şi pe alţii la fel. Săpau şi cu mâinile goale. Munceau până mureau. Sângerau până cădeau jos, veneau vârtejurile şi îi pietrificau. Apoi erau aruncaţi în unealta aceea îngrozitoare şi deveneau material de construcţie. Şi Andi al ei! Doamne, era atât de mic! Cât să reziste aşa un copil de zece ani? îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Drumul era liber, trebuia să plece acasă.

Înserarea coborâse dintr-odată, aşa se întâmpla mereu toamna, se gândi. Puse zăvorul la poartă, încuie uşa, de parcă asta i-ar fi putut ţine la distanţă, dacă ar fi vrut să intre la ea… Apoi îşi turnă un pahar de lichior. Privi eticheta: „Havana. Lichior de banane”. Bun. De la prima înghiţitură se şi simţi ameţită. Lichiorul avea strania proprietate de a modifica realitatea. Treceau secunde întregi în care ea îşi putea imagina că Andi se joacă în camera de alături, că Andrei e la televizor şi o va striga din clipă în clipă, să-i spună ce mai auzise la ştiri. Lichiorul tocea marginile ascuţite ale durerii care nu-i mai încăpea în inimă. Îşi şterse alt rând de lacrimi, îşi turnă alt pahar de lichior, veneau pe neaşteptate lacrimile, ca ploaia pe geamurile murdare de praf, iar Diana şi le şterse iar şi iar şi râse amintindu-şi că citise cândva despre recipientul de măsurat cantitatea de lacrimi vărsate de văduve, în nu ştiu ce ţară… Cantitatea de lacrimi era direct proporţională cu durerea, corect, nu-i aşa? Lichiorul o putea face să râdă în timp ce plângea, de asta era bun! Dinspre şantiere răzbătea zgomotul muncii neîntrerupte şi ea încă se mai întreba cu surprindere cum se face că fiinţele acelea se descurcau atât de eficient pe întuneric. Le urmărise cu atenţie, chiar dacă păstrase o distanţă sigură, şi constatase că aveau o organizare foarte riguroasă, nu era nimic haotic în mişcarea lor, nimic care să aducă chiar de departe cu felul în care mişună un furnicar zgândărit. Se părea că toţi au o misiune precisă, pe care o îndeplinesc fără abatere şi fără milă pentru indiferent ce, fără milă chiar şi pentru

propria viaţă, ca dovadă mâinile jupuite ale Tănţicăi… Aveau curent electric, ei aveau, decuplaseră doar ceea ce nu-i interesa. Idioţii! Decuplaseră staţia de benzină, iar ea nu mai avea cum să aducă maşina acasă. Era prinsă aici! Dar nu lipsa de combustibil o ţinea prizonieră, ci Andi. Cum să-l abandoneze? Şi unde să se ducă? Adormi fără niciun răspuns, ca de fiecare dată. Paharul îi alunecă din mână jos, pe covor, iar pisica Missouri se apropie şontâcăind să-l miroasă. Îi linse marginea, dar nu se mai strâmbă cum ar fi făcut-o în trecut. De când o prinsese o plantă-vârtej şi îi înţepenise un picior din spate, nu mai era felina care fusese cândva. Totuşi, încă preţuia cum se cuvine şunca prăjită dimineaţa, astfel încât a doua zi toarse gutural când Diana deschise aragazul şi trânti în tigaie două felii delicioase.

— Am luat două aspirine şi tot mă doare capul, se confesă ea pisicii. Au călcat în picioare dispensarul, farmacia a fost făcută una cu pământul, aş fi avut nevoie de maşină ca să plec după medicamente, înţelegi?

Missouri mişcă din pleoape în semn de înţelegere, dar nu o convinse.

— Nu, nu înţelegi. Eşti deja una de-a lor, cu piciorul ăla al tău. Cum ai reuşit să scapi de vârtej? Ia spune-mi!

Şi mai era nevoie de maşină şi pentru butelii. Cărase patru, dar era periculos. Curtea magazinului unde erau depozitate buteliile era deja prea aproape de şantier. Orice activitate suspectă atrăgea muncitorii. Dacă te plimbai fără să-i încurci şi fără să faci nimic, nu te luau în seamă, sau aşa îi plăcea ei să creadă, însă dacă începeai să lucrezi ceva sau să îi împiedici în vreun fel să muncească, erai în mare pericol. Până şi Andi se întorsese spre ea mârâind cu sunetul acela profund, venind din adâncul pieptului. Încercă să mănânce, dar gândul la Andi n-o lăsă deloc să înghită. Oferi pisicii mâncarea, observă că laba din spate i se pietrificase de tot, oftă şi ieşi în curte. Un nor fin de praf

plutea în atmosferă. Nu mai plouase de vreo săptămână şi se vedea că muncitorii duceau lipsă de apă. Construcţia lor se înălţa însă tot mai mult, cu fiecare zi. Diana căută furtunul de tras benzina, canistra, mai îndesă prin buzunare două plase pentru eventuale provizii şi porni fără chef spre drumul judeţean, cu gând să ajungă la Comanca, la maşină. Dacă automobilul se afla tot acolo unde îi murise motorul şi nu fusese transformat între timp în material de construcţie, atunci merita să mai încerce să tragă benzină din rezervoarele unor maşini abandonate pe drumul european. Avea să fie o zi lungă şi îngrozitoare, dar de şase luni toate zilele erau la fel. Trecu pe lângă gospodăriile părăsite, pe lângă curţile pustii în care zăceau animale mai mult sau mai puţin pietrificate, ajunse la mărul cu mere golden de la poarta Mariei lui Nae, ar fi luat mere, dar nu avea curaj. De când se contaminaseră, nu mai mâncase decât conserve şi băuse apă îmbuteliată. Nu putea şti ce anume declanşează boala. Plantele-vârtej – cum le numea ea – cotropiseră totul. Se fixau pe tot ce era viu. Oare frigul iernii avea să le îngheţe? Deocamdată era cald, prea cald pentru o zi de început de octombrie, constată Diana, scoţându-şi vesta. Spera să mai găsească nişte sticle de suc la benzinărie. Norocul ei era că pe drum până acolo nu mai exista niciun şantier. Nu era nevoie să ocolească şi mai mult, distanţa ar fi omorât-o. Găsi maşina acolo unde o lăsase. Se cocea în soare şi se acoperea cu praf. Îi mângâie portiera cu afecţiune: „Mă întorc la tine, drăguţo!”, îi promise, deşi nu avea niciun motiv pentru care să creadă că azi va reuşi să tragă benzină din rezervorul altei maşini. „Mă întorc la tine şi plecăm împreună acasă”. îi venise o idee. Chiar la intersecţia cu drumul european era un service auto. Poate că avea să găsească acolo benzină. Continuă să meargă pe şosea urmărită de un sentiment apăsător. Cum era cu putinţă să nu mai fie nimeni? Cum se făcea că doar ea, Tinca şi

Leonora nu fuseseră afectate? Toţi se transformaseră în muncitori. Sau în pietre. Copiii foarte mici se făcuseră pietre. Depăşise Comanca, ajunsese la fântâna de la Tepşănari. Troiţa de la fântână cu Iisus răstignit pururea se cocea în Soarele pieziş al amiezii. Ar fi vrut să-l întrebe: „Eşti aici? Mai eşti aici?” îşi aminti de capitolul citit de atâtea ori, cel cu femeia samariteancă la fântână. „Fântâna este adâncă şi nici ciutură nu ai…” Totul era fără de înţeles acum. Totul căzuse la prea mare adâncime pentru mintea ei obosită şi traumatizată. Dar i se părea evident că nu luaseră în seamă cum trebuie cuvântul divin: apocalipsă venise „ca un fur”. Se îndepărtă, gata să plângă din nou. Mai avea doar puţin până la intersecţie. Liniştea era ceea ce o înnebunea cu adevărat. Nu doar lipsa oricărui sunet de activitate *umană,* o deranja, ci absenţa sunetelor naturii. Nu cânta nicio pasăre, nicio lăcustă nu se auzea din iarba de la marginea drumului. În sfârşit, ajunse la drumul european. La intersecţie erau aceleaşi maşini abandonate; mai sus, chiar la baza Dealului Negru, era aşezat oblic pe şosea un tir. N-o interesa, nu putea trage benzină din el. Poate marfa era interesantă. Era curios că, deşi găsise cheile în contact la câteva dintre automobile, niciunul nu voia să pornească. Proprietarii dispăruseră cu mult timp în urmă, sigur se îndreptaseră neîntârziat spre cel mai apropiat şantier, poate chiar în comuna ei. Intră în parcarea service-ului. Soarele dogorea din asfalt, peste pădurea de la piciorul dealului se aşternuseră valuri-valuri de plante-vârtej care colorau totul în portocaliu şi ocru. La unul din ateliere, poarta de fier stătea larg deschisă, dar Dianei îi sunase în minte o alarmă secretă. Trase aer în piept, făcu paşi în lateral. Era o linişte profundă, dar în răstimpuri i se părea că aude ceva, ca şi cum cineva ar fi şlefuit o piatră. Bunicul ei îi cioplea, în copilărie, piese de şah pe care le netezea cu o pânză specială. Îl auzea uneori şi ore întregi cum lustruia turnurile, nebunii, caii sau

regina: fâşşş, fâşşş, fâşşş. Acum se auzea la fel. Se apropie încet. Încă puţin. Sunetul încetă. Prin uşa metalică dată în lături putea să vadă în atelier: două bancuri de lucru cu unelte, o maşină prăbuşită de pe liftul hidraulic, parcă şi nişte canistre în colţul îndepărtat. Trebuia să intre. Încă doi paşi, linişte. Soarele îi cocea spatele şi îl simţea coborând de cealaltă parte a zilei, trebuia să se decidă. Porni spre uşă. Exact când să intre îi căzu la picioare, de pe vreun raft unde zăcuse în agonie, un câine semipietrificat. Ţipă şi sări în lături. Animalul era încă viu, dar partea din spate devenise un bolovan imens. Din el creşteau nervuri minerale care îi prinseseră umerii şi labele din faţă, ceafa. Încă avea privirea de câine şi Diana se cutremură de milă. Oamenii transformaţi în muncitori nu păreau să sufere, însă era evident că animalele suferiseră. Şi pe Missouri o duruse. Fusese un câine flocos, cu păr maroniu şi botul negru, cu ochi mari şi supuşi, care îi amintiră de Nero al ei şi de Tatra care muriseră încă din prima lună, la fel. Îi ţâşniră lacrimi din ochi. Cum ar fi putut să-l ajute? Nu putea face nimic pentru nimeni, nu-şi putuse ajuta nici copilul, nici soţul, era sfârşitul lumii, sfârşitul milei, sfârşitul generozităţii şi dragostei. Simţi dintr-odată că nu mai doreşte nimic, că nu o mai interesează să se aprovizioneze cu benzină, că nu mai avea nicio importanţă dacă va muri de frig sau de foame sau dacă se va contamina până la urmă. Nimic nu mai avea sens.

— Hei, tu! auzi de undeva din stânga ei, de pe şosea, din dreptul tirului.

Tresări violent şi reveni pe drum. Cineva îi făcea cu mâna. Răspunse la fel, plină de sentimente amestecate: bucurie, teamă, speranţă renăscută, dar fără motiv! Cum se atenţionă ea însăşi, curiozitate şi o alertă ca şi cum ar fi fost la bordul unei nave şi toate beculeţele semnalizatoare ar fi început să pâlpâie… Era o femeie, o femeie tânără

dacă vedea bine, o femeie pe bicicletă. Sărise în şa, pedala şi pornise spre ea făcând slalom printre maşinile moarte. O auzi chicotind şi zâmbi şi Diana. Era prima fiinţă vie pe care o vedea de mai multe luni în afară de Tinca şi de Leonora, cele două ţărănci scăpate, dar care oricum trăiseră în lumi separate faţă de ea, chiar şi înainte.

— Nici nu ştii cât mă bucur că te-am găsit! o întâmpină femeia de pe bicicletă şi-i întinse mâna. Eu sunt Lorena. De la Sibiu până aici nu am descoperit niciun om, poţi să crezi?

— Da, te cred. Eu sunt Diana. La mine în sat mai sunt încă două femei, atât.

— Ce noroc să te găsesc! Ce făceai aici?

— Caut benzină. De fapt, căutam. Unde mergi? Sau doar fugi?

— Merg la Bucureşti. Aş putea dormi la tine în noaptea asta? Presupun că eşti singură.

— Sigur, mergem la mine, e cam la şapte kilometri.

Se uită la femeia bronzată de lângă ea. Avea aerul că a plecat într-o vacanţă neprogramată, dar cu atât mai veselă. Un surâs îi stăruia pe buze şi ceva luminos în privire, în ciuda oboselii evidente. Avea fruntea încinsă cu un batic roşu, mânecile cămăşii îi erau suflecate, purta adidaşi şi pantaloni scurţi. Cam sumar pentru nopţile tot mai reci, îşi spuse Diana.

— Poţi să-mi spui de ce mergi la Bucureşti? Nu că ar fi treaba mea, dar…

— A, nu-i niciun secret, o să-ţi povestesc. De ce să nu mă duc? Tot n-am altceva mai bun de făcut. Vrei să iei ceva de aici, de la benzinăria care se vede mai încolo?

— Nu, am tot ce trebuie acasă, încercam să fac rost de benzină.

— Pentru ce vrei benzină? Maşinile nu mai merg, n-ai văzut? Au inductoarele prăjite de la puls.

— Anumite maşini merg… Cele pe care le folosesc

ei…

— Bine, da. Ei au şi curent electric, chiar dacă nu înţeleg cum, se vede că au muncitori şi la centrale. A fost o lovitură plănuită.

— Plănuită? întrebă Diana cu amărăciune. Plănuită, aşa crezi? O, nu! S-a produs dintr-o greşeală, iar vinovată pentru tot dezastrul sunt chiar eu.

Diana mai aruncă o privire peste umăr, spre câinele care se mineraliza agonizant, şi-i făcu semn celeilalte s-o urmeze. Se întoarseră pe drumul judeţean mergând una lângă alta, privind în pământ. Soarele le intra în ochi într-un mod dureros. Lăsară în urmă troiţa, apoi staţia de autobuz de la Comanca, dar niciuna din ele nu părea să mai aibă ceva de spus. Lorena se întreba dacă fusese înţelept să plece cu o necunoscută care era foarte posibil să fi scăpat caii, să nu mai aibă minţile întregi. O privi pe furiş. Nu-şi putea imagina ce fusese în viaţa de dinainte. Contabilă? Inginer? Profesoară? Acum nu mai era decât o femeie cu chipul devastat. Nu era mare lucru să înnebuneşti în acele zile, până la urmă n-ar fi mirat-o. Dar o spusese cu atâta seriozitate, încât…

— Când eram copii, mergeam uneori la Aricioaica, o vecină de-a noastră. Era foarte bătrână, rosti Diana, fără să ridice ochii de la asfaltul plin de gropi al şoselei. Nu mai avea dinţi în gură, fusese de-un leat eu m-am mare cea bătrână, adică străbunica-mea. Dac-o prindeam cu chef de vorbă, ne povestea cum a ajutat ea pe Domnu-Dumnezeu să facă cerul şi pământul, ha, ha! În viziunea babei, tot ce vezi era rezultatul dospirii câtorva măsuri de făină pe care ea le-ar fi propus Creatorului ca material propice pentru lume. Ce crezi, Lorena? Că-ţi spun şi eu asemenea basme, că am ajuns ca Aricioaica? O privi iute, dar nu-i lăsă timp să răspundă. Vino un pic!

— Unde?

— O clipă, hai să intrăm în curtea asta, să vezi ceva.

Era o casă răzleaţă, la marginea şoselei. În curte aştepta, uscat de soare şi decolorat de ploi, un cărucior de copil.

Diana ridică încet plăpumioara scămoşată şi-i arătă bolovanul lunguleţ Lorenei, care nu voia să se uite.

— Dar priveşte! Vezi? Eu sunt de vină.

— Ţi-ai pierdut minţile, zise Lorena încet. E la nivel mondial, încearcă să gândeşti. Ce puteai tu să faci ca să fii de vină pentru asta?

— Eu i-am trezit.

Reveniră pe drum. Lorena îşi pierduse zâmbetul. Dacă n-ar fi fost tăcerea din jur, ar fi putut crede că sunt într-o lume de vis. Dealurile acoperite de vârtejurile portocalii răsfrângeau lumina soarelui asfinţind şi colorau atmosfera până spre cerul strălucitor de albastru cu valuri de aer vizibil. Apoi începură să distingă vuietul îndepărtat al şantierului şi Lorena avu o ezitare.

— Sunt două şantiere în comună, dar trecem la distanţă de ele, nu păţeşti nimic, o asigură Diana. Uite, asta e maşina mea, n-am mai putut s-o urnesc. Aş fi avut nevoie să mai car nişte butelii de gaz.

— Jos, jos! şuieră Lorena.

Se ascunseră în şanţul de la marginea drumului. Pe şosea, în faţa lor, venea o coloană de muncitori. Era greu să se ascundă cu bicicleta, dar Lorena nu voia în ruptul capului să renunţe la ea.

— Unde se duc? Acum ce facem?

— Trebuie să ne îndepărtăm de şosea. Crede-mă, n-ar fi nicio problemă dacă ai renunţa la bicicletă, am trecut de multe ori pe lângă ei şi nu mi-au făcut nimic. Însă bicicleta le poate atrage atenţia. Dacă li se pare că le iei o unealtă sau un dispozitiv, atunci… Lasă bicicleta aici, jos, noi hai să ne ascundem în tufele de răchită de la marginea zăvoiului.

— Nu pot lăsa bicicleta, n-aş mai avea cu ce să mă deplasez dacă mi-o iau.

— Dumnezeule! Atunci hai în mărăcinii de colo şi taci, poate nu ne vor observa.

Se lungiră pe burtă în iarba ofilită, sperând din toată inima să nu le prindă vreun vârtej. Coloana de muncitori zdrenţăroşi se apropia în tăcere pe şosea. Diana nu-i mai văzuse niciodată deplasându-se în acest fel şi întâlni printre ei chipuri cunoscute cândva, acum câteva mii de ani, se gândi ea, adică cu şase luni în urmă. Toţi păreau scoşi din uz, terfeliţi, slabi, cu feţe cenuşii de epuizare şi praf. Directorul şcolii, un bărbat înalt, cu umeri laţi, acum arăta de parcă ar fi stat în lagăr, vecina Luminiţa defila cu sânii la vedere şi un braţ îi sângera abundent, primarul, Luci, barmanul şi Dana, doctoriţa, mergeau unul lângă altul fără să se privească, în urma lor păşea însuşi Jean poliţistul, doar în chiloţi şi cu haina încheiată corect, însă sfâşiată la spate, mai mulţi copii de gimnaziu călcau strâmb cu picioarele lovite, apoi îl văzu pe Andrei şi inima i se frânse de durere, până şi în acest convoi al morţii o avea alături pe cealaltă Diana – şi el era rănit şi tot pieptul îi lucea roşiatic, mânjit de sânge –, iar mai încolo îl zări pe Andi, chiar pe Andi! îşi ţinea mâna într-o poziţie absolut nefirească, era evident că are braţul rupt din cot.

— Andi! ţipă ea ridicată pe jumătate şi luptându-se să se pună pe picioare. Andi!

— Taci, nebuno! Taci! Lorena se prăbuşi peste ea, o acoperi cu tot corpul, se luptă s-o ţină la pământ, îi astupă gura gata s-o sufoce. Taci!

Coloana se îndepărtă fără să le ia în seamă, păreau toţi nişte unelte vechi trimise la topit. Nici măcar golul care îi dăduse fiori Dianei de câte ori îl întâlnea, golul din ochii lor, nu mai era acolo, deveniseră simple automate cu un rest de viaţă straniu atârnată pe oase.

— Andi al meu!

— Taci, nu mai plânge. Ştiu unde se duc, o să-ţi spun, dar Calmează-te. Vrei să fii recoltată acum?

— Andi al meu! Ieri încă era bine şi eu, eu am vrut să-l împuşc. Andi!

— Taci! Vrei să fim recoltate acum? Chiar ai înnebunit!

Diana nu ştia ce înseamnă „a fi recoltat”. Într-o margine a minţit ei, presupuse că însemna că se contaminează, dar se înşela. A fi recoltat era mult mai rău. Şi, în paranteză fie spus, avea să fie recoltată chiar foarte curând, nu în acel moment, curând şi chiar din locul unde se afla acum, prăbuşită în lacrimi. Nici asta nu observase, anume că era un loc semnificativ pentru ea. Era chiar pata de iarbă unde veniseră prima oară la picnic ea şi Andrei, undeva între zăvoiul ce străjuia râul şi grădinile caselor de la drum. O ţară a nimănui, pierdută între dealuri. Locul magic unde fusese cerută în căsătorie. Şi de unde avea să fie recoltată curând, pe când Lorena va fi pornit deja spre Bucureşti, spre José.

— Hai să mergem, se înserează. Noi nu vedem pe întuneric, aşa ca ei. Te rog, Diana, fii rezonabilă.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru care mi s-a cerut vreodată! Suntem în nişte împrejurări în care mai poţi fi rezonabil?

— Ştii că nu mai este nimic de făcut. Ei, practic, nici nu mai există. Sunt ca morţi. Ar fi de preferat să nu ne întoarcem pe şosea, e posibil să fie şi alte pâlcuri. Dacă mergem tot înainte prin luncă nu ajungem unde trebuie?

— Ba da, însă peste vreo trei kilometri, va trebui să traversăm pe partea cealaltă şi să urcăm dealul.

Merseră în tăcere, fiecare cu gândurile ei. Lorena nu mai zâmbea, se întreba dacă mai există o şansă reală ca José să fie în viaţă. Diana îşi aminti de Hemingway şi de puşca sprijinită sub bărbie.

Se înserase de-a binelea când intrară în curtea casei. Aici nu mai era linişte, şantierul vuia dincolo de deal, la doi kilometri. Lorena luă şi bicicleta înăuntru, o sprijini pe hol,

unde Missouri începu s-o miroasă.

— Aprind focul la baie, cred că un duş te va face fericită. Îţi fac patul în sufragerie şi pregătesc cina, dar, înainte de toate, te invit să-l cunoşti pe amicul meu de fiecare clipă, lichiorul de banane, moartea durerilor!

— Minunat, aşa mai merge. Mă speriaseşi, ştii? Am crezut că nu mai eşti întreagă la cap acolo, pe drum.

— Păi, poate că nici nu sunt. Bea! Avem multe de povestit, va fi o seară între fete.

Ascultând duşul la baie, Diana se miră din nou de cât de puţin era nevoie pentru ca lucrurile să capete o aparenţă de normalitate. Se simţea de parcă ar fi fost studentă, acum… nu mai avea importanţă câţi ani, de parcă ar fi venit în vizită la ea cea mai bună prietenă şi aveau să petreacă o noapte lungă, povestindu-şi câte-n lună şi în stele. Putea să-şi imagineze uşor tot felul de senzaţii: emoţie, pentru că a căutat-o acel coleg de an, îngrijorare, pentru că tata acasă nu se simţea prea bine, spaimă, pentru că se apropia sesiunea, bucurie, pentru că luase locul întâi la un concurs… însă toate erau doar himere, era suficient să deschidă uşa şi să asculte şantierul, era destul ca Missouri să-şi lipească spinarea de piciorul ei, să-i simtă laba din spate pietrificată, şi revenea în coşmarul prezent. Aşează masa pentru cină, umplu din nou paharele de lichior şi aşteptă ca Lorena să iasă de la duş.

— Vreau să-ţi spun că de la Sibiu încoace am mai făcut baie, merg cam de zece zile. Am dormit prin cabane pe firul drumului, dar oricât, nicăieri nu m-am simţit ca la tine, adică fără teamă. Şi lichiorul tău e divin!

— Ai spus că ştii unde se ducea convoiul de muncitori.

— Da, pot să presupun, făcând o analogie cu ce-am văzut pe drum încoace. E mult de povestit. Încep eu? Pot să gust din conservă? Mi-e cam foame.

— Te rog.

— Am mers pe bicicletă fără probleme până pe Valea Oltului, la baraje. Deodată văd în faţă şoseaua ocupată de muncitori. N-aveam cum să trec, ar fi trebuit să mă întorc din drum. Era spre seară, mă simţeam la capătul puterilor, plănuisem să ajung la un popas turistic, să mănânc ceva şi să mă culc. În schimb, a trebuit să mă ascund într-un tunel de cale ferată, pentru că din urmă m-a ajuns o coloană de muncitori ca aceea de aici. Noroc că n-au intrat în tunelul meu!

— Şi?

— Am murit de frică, îţi dai seama!

— Te cred, dar ei ce-au făcut?

Lorena se opri ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte toate amănuntele, dar de fapt se gândea cât e indicat să spună şi cât să treacă sub tăcere. Se prefăcu interesată de conţinutul conservei şi de lichiorul care nu se mai potrivea deloc cu mâncarea.

— Construiau un fel de dom, o cupolă, nu ştiu exact ce anume. Au… au ajutat la construcţie.

— Ai spus că era o coloană de muncitori ca aceea de aici. Adică aproape scoşi din uz. Cum mai puteau munci? Nu-mi spui adevărul.

— Suporţi adevărul? Bine. Stăteam ascunsă în tunel, aveam o poziţie privilegiată, în deplin întuneric, iar afară la ei bătea luna, aşa că vedeam perfect. Nou-veniţii au fost folosiţi ca material de construcţie, printr-o metodă ingenioasă şi rapidă. Dintr-o cisternă se turna o substanţă pe fiecare şi apoi respectivul îşi ocupa locul în planul monumentului lor fără sens. Încremenea acolo. Haide, te rog nu plânge! Preferam să nu-ţi spun. Dar acum ştii că ei sunt liniştiţi. Mai bine ne-am îngrijora pentru soarta noastră, a celor rămaşi.

— Vorbeşti de parcă am avea de-a face cu nu ştiu ce inteligenţă, nu cu nişte oameni bolnavi.

— Oameni bolnavi, Diana, asta crezi tu că sunt? Păi, te înşeli foarte mult. Mi-a plăcut conserva asta de peşte, înainte n-aş fi mâncat nici ameninţată. Ia şi tu!

— Şi ce zici că este? Dacă nu e un virus, atunci ce e?

— O bacterie.

— Ce diferenţă grozavă!

— Destul de semnificativă, aş zice, dacă ne gândim că e o bacterie venită, probabil, din spaţiul cosmic. Programată să facă ceva anume. Programată de cineva. Sunt, adică pardon, eram, studentă la facultatea de litere şi mă orientasem spre traduceri de specialitate. Medicină şi farmacie. Se câştigau o groază de bani acolo. Am urmat şi nişte cursuri în domeniile respective… Mă aflam în cabinetul doamnei Baranga, eu şi alte studente, unele mediciniste, altele de la farmacie… Doamna Baranga? Şefa mea de proiect. Eram acolo de câteva ore, citeam nişte articole pe care mi le indicase, încercam să le traduc, e greu să găseşti termeni medicali, Crede-mă, când, deodată, una din fete zice să ne uităm pe fereastră. Pe bulevardul Lucian Blaga era o manifestaţie. Ciudat era tocmai faptul că nimeni nu striga nimic. Da, s-au mai văzut marşuri ale tăcerii, numai că nu aveau nici pancarte, dar suntem făcuţi să nu ne mai mirăm de nimic în zilele noastre, nu? Multă lume! Şi tristeţea care se ridica din masa aceea de oameni m-a cam înfiorat. Parcă dintr-odată li s-ar fi şters memoria. Erau înconjuraţi de o lumină cenuşie, de ceva invizibil, totuşi, uşor de simţit. Mai târziu, când m-am convins că lucrurile stăteau exact aşa cum le percepusem, m-am considerat cumva vinovată pentru acuitatea observaţiei mele…

Mda… Lorena tăcu puţin, apoi întrebă brusc: Pot să aprind o ţigară? De obicei nu fumez, dar…

Diana îi zări mâinile delicate cu degete lungi şi unghii trandafirii, o privi pe când inspira fumul cu ochii închişi şi-şi aranja a nu ştia câta oară o şuviţă rebelă de păr după

ureche. Era frumoasă Lorena, îşi zise. Şi pierduse, ca şi ea, totul.

— E imposibil de înţeles cum s-a răspândit atât de repede, continuă Lorena suflând fumul spre tavan. Am plecat de la facultate după vreo oră, din momentul defilării mute. N-am întâlnit pe nimeni pe stradă. Eram bulversată. Am vrut să-mi cumpăr de mâncare, stăteam în gazdă, îmi găteam singură, însă magazinul era pustiu. Pustiu şi cu uşile deschise. M-am întors în fugă la facultate, acolo văzusem ultima oară pe cineva. Nu-ţi pot descrie ce-am simţit! adăugă, cu tonul scăzut. Tăcu din nou şi Diana se gândi că se străduia să nu plângă. Toate fetele – eram vreo şase – s-au întors acolo, reluă ea, de parcă am fi fost înţelese! Inclusiv doamna Baranga. Am căutat prin toată facultatea. Mai erau două studente în cabinetul fonic, nu ştiau nimic, în secretariat era una din secretarele de serviciu, portarul… portarul nu vorbea, începuse să adune nişte cărămizi în curtea interioară, ni s-a părut bizar. Am închis toate intrările. Am cărat nişte lăzi cu biscuiţi şi iaurt de la bar până la sala în care ne stabiliserăm un fel de cartier general. Televizorul încă mergea, apoi, după câteva ore cu cele mai nebuneşti ştiri, sunt sigură că le-ai ascultat şi tu, a încetat emisia. Doar câteva posturi străine mai emiteau. Am telefonat acasă… mama nu a mai răspuns.

Lorena se opri. Acum avea lacrimi în ochi.

— E bine cât mai putem plânge, zise Diana. E teribil când o femeie ajunge la un asemenea grad de durere încât îi seacă lacrimile.

— Am plâns întruna, plângeam toate acolo. Apoi ne-am potolit şi-am început să ne gândim la ce să facem. Mira era din Oradea. La ea acasă a răspuns sora ei. Din ce spunea, am dedus că era la fel ca în Sibiu. Oamenii se încolonaseră şi plecau spre direcţii necunoscute. Nu erau agresivi, nu păreau bolnavi, doar că nu mai vorbeau şi nu puteau fi opriţi. Am sunat la Poliţie. Dispecera ne-a spus să

nu ne panicăm, dar ea însăşi era isterizată, săraca, ne-a spus să rămânem pe loc, să ne izolăm, să evităm contactul cu mediul, ne-a întrebat, printre altele, dacă ştim cum să ne comportăm în cazul unui atac cu bombă murdară, dar aici s-a întrerupt conversaţia. După aceea, n-a mai răspuns. Doamna Baranga ştia ce este o bombă murdară, tu ştii?

— Da. Cred că da.

— A zis că nu mai trebuie să deschidem nicio fereastră, am căutat nişte pături, am găsit câteva la cabinetul medical. Le-am udat, le-am îndesat sub praguri, le-am atârnat la geamuri. După trei zile, eram terminate. Încearcă să-ţi imaginezi nouă femei închise împreună, în timp ce afară e sfârşitul lumii. Puţin a lipsit să nu ne batem. Una singură dintre noi avea la ea încărcătorul telefonului. Asta a transformat-o în regina noastră. Până când eu m-am revoltat şi am ieşit din încăperea „securizată”. M-am dus jos, la secretariat, şi am vorbit de acolo cu José.

— Cine-i José?

— Dacă-ţi spun că nu ştiu, mă crezi?

— Bravo!

— Căutam o bibliografie pentru master, sunt doi ani de atunci, se însenină Lorena. Am găsit o trimitere la o pagină de web, acolo am intrat pe un forum şi aşa l-am cunoscut. Desigur, José e doar un avatar. Cred că ştie tot ce s-a scris vreodată pe lume. Lucrează, adică lucra la Arhivele Naţionale, la Bucureşti. M-a ajutat mult în privinţa cărţilor, autorilor, ştia ce şi unde să caut. Şi mi-a trimis documentele de care aveam nevoie şi nu le puteam găsi. Şi ne-am plăcut. Cam ciudat, ţinând cont că spunea că are optzeci şi patru de ani…

— Optzeci şi patru!

— Mi s-a părut o exagerare, n-avea ce căuta la Arhivă la vârsta asta. A fost o fascinaţie, am petrecut mii de ore

stând de vorbă, ne-am îndrăgostit amândoi ca nişte adolescenţi. Când mi-a răspuns la telefon, după contaminare, am simţit că trebuie neapărat să merg la el. Tot plănuiam să ne întâlnim, dar el era reticent. Cred că se temea să plece din Arhiva lui iubită, cred că se temea de lume. L-am tachinat, îţi dai seama, pentru că îndrăznise să-mi facă nişte declaraţii de dragoste cât se poate de încinse pentru cei optzeci şi patru de ani la care ţinea morţiş, aşa încât, într-o zi, mi-a spus că, în caz de calamitate, el se gândea la o ciocnire cu un meteorit, nu ştiu de ce, în caz de calamitate, zicea el, va veni la mine oricum, şi de-ar fi să facă tot drumul pe o bicicletă! Şi Lorena râse cu lacrimi în ochi. N-am văzut om mai desprins de realitate decât el, mă auzi? Iar acum, acum mă duc eu la el pe bicicletă, ha, ha! Când am văzut că n-a fost afectat, am ştiut că asta trebuie să fac. Probabil că subteranele Arhivei l-au salvat… Uite că afară e sfârşitul lumii, iar eu mă duc să-mi întâlnesc iubirea vieţii. De ce râzi?

— Mi-am amintit că am citit cândva, tot pe internet, părerea unui domn care devenise un aparat de critică literară. Zicea că, dacă pui o femeie să-ţi spună o poveste, indiferent ce temă i-ai cere, va sfârşi spunându-ţi o poveste de dragoste. Te văd exemplificând magnific, Lorena. Hai să mai bem un pahar de Havana! Pentru José! Pentru bărbaţii care pot iubi la optzeci şi patru de ani!

— Pentru bărbaţii care pot iubi o singură femeie!

— Nu, Lorena, drăguţo, asta nu există. Şi ce ţi-a mai spus José? El ce părere avea despre ce se întâmplase?

— Zicea că trebuie să fie o bacterie împrăştiată de sus, din atmosferă, altfel nu se poate explica viteza cu care se răspândeşte. O bacterie programată să transforme planeta, aşa încât să fie pe placul unor fiinţe din altă parte. Văzând privirea întrebătoare a Dianei, continuă: Ce-am face noi dacă am vrea să colonizăm planeta Marte, să zicem? Am începe cu o terraformare, nu? Adică am duce

acolo… nu ştiu, nişte bacterii care să producă o atmosferă cât de cât respirabilă, nişte alge sau ceva de genul ăsta. Pe urmă, am introduce alte organisme, mai sofisticate. Şi abia mai târziu am descinde chiar noi. Însă, dacă planeta vizată n-ar fi Marte, ci una care e deja locuită… Ei, atunci ar trebui să eliminăm formele de viaţă nedorite într-un mod eficient. Cum ţi se pare?

— Cred că le reuşeşte de minune! O mică bacterie ne-a transformat pe noi, cei care oricum trebuie să fim eliminaţi, în principala lor mână de lucru. Muncim până la ieşirea completă din uz, când suntem folosiţi ca material de construcţie. Maximă eficienţă.

— *Quod erat demonstrandum!* Acum e rândul tău, Diana. Cum adică tu i-ai trezit?

Diana privi spre peretele încăperii, deşi ceea ce vedea era mult mai departe, undeva în trecut. Îşi plimbă mâna prin blana pisicii, sorbi tot lichiorul din pahar. Abia apoi îşi mută ochii la noua sa prietenă.

— Lui Andrei, bărbatu-meu, explică ea, ca şi cum s-ar fi scuzat, îi plăcea să adune tot felul de roci. A urmat un curs de geologie în facultate… hobby-ul lui. O vreme, am umblat cu el prin albiile râurilor, ca să adunăm pietre şi pietricele. Dar după aceea a venit pe lume Andrei cel mic, Andi, şi eu a trebuit să rămân acasă, a umblat el singur, urmându-şi pasiunea. Când băiatul s-a mărit, am pornit iar, toţi trei. Locul favorit devenise Costeştiul, la trovanţi.

— Aha, am auzit de ei.

— Trovanţii nu mi-au plăcut niciodată. Andrei îi găsea foarte interesanţi. Mergând acolo aşa des, am cunoscut o localnică, pe tanti Maria. Cumpăram de la ea lapte, îi duceam cumpărături de la oraş, era foarte de treabă săraca de ea. Cum n-avea nicio bunică, Andi a adoptat-o pe loc! Nici ei nu-i plăceau trovanţii. Mereu zicea: „Mai lăsaţi-i morţii de bolovani, maică!” Andrei, nici vorbă. A luat legătura cu un fost coleg care, la rândul lui, a contactat un

profesor din Bucureşti care i-a trimis nişte hărţi. Nici mai mult, nici mai puţin, că la Pietrari trebuie să fie o cetate, o dacă, şi încă n-a fost descoperită. Atât i-a trebuit lui Andrei! Ar fi mers acolo toată ziua. Eu nu l-am mai putut însoţi mereu. Apoi s-a auzit că la Goleşti, foarte aproape de noi, s-a găsit cel mai mare tezaur monetar din ţară. Nu mă mai puteam înţelege cu bărbatu-meu! Voia neapărat să-şi lase numele în istorie, să scoată el la lumină ceva care să rămână înscris… De ziua lui, i-am cumpărat un detector de metale. M-a ridicat în slăvi, dar apoi a plecat să-l folosească. Am fost o proastă, nu-i aşa? Şi pentru că eu nu mai aveam chef, la vârsta mea, să bat dealurile şi văile pe soare şi pe ploaie… a luat pe altcineva cu el… dar asta ţi-o spun numai aşa, în subsidiar, altfel aş începe şi eu o poveste de dragoste, ha, ha! Fapt este că a găsit el ceva… Ceva ce-ar fi rămas îngropat dacă nu era detectorul de metale, mă înţelegi?

— Ce-a găsit?

— Nişte bile de piatră. Zicea că sunt pui de trovant! Pentru că detectorul ţiuia, a tras concluzia că au ele ceva în interior. Şi a încercat să le spargă. A spart vreo două. Miroseau atât de urât, încât a ajuns mirosul de afară din magazie până la mine în casă, unde găteam. L-am găsit perplex, cu dalta şi ciocanul în mâini, stropit din belşug cu o substanţă vâscoasă, închisă la culoare. Şi Andi lângă el!

— Şi ce era?

— Stai să vezi! M-am uitat curioasă şi am văzut că bilele de piatră aveau încă un fel de înveliş interior, poate că pe acela îl semnala detectorul, iar miezul lor era moale şi lichid. Duhnea a usturoi putrezit! I-am certat pe amândoi, i-am trimis să se spele, dar Andrei nu s-a potolit. A luat bucăţile sparte şi a început să le şlefuiască. Într-adevăr, învelişul interior era din metal. Părea să fie aur, era galben. A spus că merge cu el la un bijutier, să-l întrebe. Era încântat că a descoperit o comoară. Dar seara

îi durea capul şi pe el, şi pe copil. Mi-am zis că au stat în magazie, în curent, era primăvară, vremea înşelătoare… Numai că a doua zi… îmi vine rău când îmi amintesc… Diana se opri înghiţindu-şi nodul din gât. Dar nodul de lacrimi şi durere era tot acolo, îi rămânea în piept. În ziua următoare parcă nici nu mai erau ei înşişi, stăteau în picioare, unul în faţa celuilalt, fără să spună nimic, ore în şir, continuă ea cu o voce umbrită. Nu mai vorbeau deloc. Am vrut să-i dau un medicament băiatului, dar n-a vrut nicicum să deschidă gura. Pentru că am insistat, deodată a mârâit la mine şi întâi am crezut că se joacă, dar a rânjit cumva animalic şi i-am văzut colţii, Lorena. Dinţii lui se lungiseră, se ascuţiseră şi erau de culoare cenuşie. Acum ştiu de ce le trebuie asemenea dinţi, ca să roadă pietrele, însă atunci am simţit că paralizez de groază. Am chemat salvarea să-i ducă pe amândoi. Am vrut să-i însoţesc cu maşina noastră, dar medicul de pe ambulanţă, după ce i-a examinat, mi-a aruncat o privire urâtă, auzi? A dat un telefon, l-am văzut, şi apoi, în loc să-i ducă la Vâlcea, au zis că merg la Bucureşti, că e grav. Nu-ţi poţi imagina ce a fost pe capul meu! Cu toate acestea, maşina salvării nu se urnea din loc. I-am întrebat ce aşteptăm, de ce nu pornim mai iute, dacă este atât de grav, şi atunci medicul acela m-a luat deoparte şi mi-a spus că va trebui să răspund unor întrebări, că e posibil să fiu contaminată şi că nu poate pleca până nu le vine aprobarea. Mă crezi că nu a primit-o nici în ziua de azi? Bietul doctor s-a molipsit, a rămas aici şi sfarmă pietre, construieşte cu unghiile şi cu dinţii, lângă toţi ceilalţi… La fel şi şoferul, şi asistenta, şi jandarmii care au venit după câteva ore să ne izoleze. Toţi, toţi sunt acum pe şantier, construiesc cubul acela imens sau ce-o fi… Doar eu, nu. Şi mă întreb: de ce?

— Dar iată că nu eşti numai tu. Chiar şi aici la voi, ai spus că mai sunt două femei. Poate că suntem mai rezistente, avem o imunitate faţă de agresor, zise Lorena

moale, apoi căută altă ţigară. Ceva o pusese pe gânduri. Un amănunt din cele ce mi-ai povestit m-a trimis spre o teorie de-a lui José. În primele zile, când mai funcţionau telefoanele, am vorbit mult de tot cu el. Era de părere că boala este cunoscută. Şi nu doar „boala”, ci şi ceea ce o produce. Eu zic că vorbea ştiind ce spune, doar avea acces la documente ferite de ochii lumii, nu?

— Da, cred că are dreptate. I-am telefonat şi eu colegului aceluia, parcă Victor îl chema, colegul lui Andrei, cel care i-a dat hărţile. Când a auzit ce s-a întâmplat, a fost foarte emoţionat. Zicea mereu că a păţit şi bărbatu-meu ca Dorin Pavelescu şi eu nu ştiam cine e respectivul. Mi-a zis că a fost un reporter foarte cunoscut la Bucureşti, că scria la mai multe ziare şi s-a contaminat de la trovanţi după ce a încercat să rezolve un caz la Costeşti. Mi-a zis că i-a trimis lui Andrei nu numai hărţile, ci şi nişte documente cu studii realizate asupra trovanţilor de o echipă condusă de marele geolog Gravăţ. Echipă din care n-a mai rămas nimeni în viaţă, asta încă din anii ’80. Îmi dai şi mie o ţigară? Acum cred că mă pot apuca de fumat.

— Mai ai documentele?

— Da, le-am citit. Dacă vrei, ţi le dau să le duci lui José. E o aiureală întreagă, cu forme de viaţă paralele celor cunoscute, cu diferiţi arbori ai vieţii, mă rog, tot felul de încercări de-a ocoli un subiect tabu, anume faptul că avem de-a face cu un organism necunoscut.

— Venit din spaţiu.

— Asta nu se spune în mod direct în documentele acelea, dar sunt notate unele mărturii ale sătenilor care vorbesc despre o piatră căzută din cer cândva în vechime. Mi s-a părut mult mai interesant faptul că echipa lui Gravăţ a semnalat că organismul necunoscut are ADN-ul pe bază de arsenic. Bănuiesc că nu e de bine.

— Auzi, ce-ai fost înainte? Nu te supăra că te întreb, dar…

— Am stat acasă, puteam să fiu profesoară. De ce?

— A, doar aşa.

— Draga mea, nu te amuza, vorbesc şi eu ca o femeie cu lingura încă în mână, sunt doar un ecou al bucătăriei, nu mă pricep.

— Te-ai supărat!

— Nici vorbă! Parcă începuseşi să-mi spui ceva despre José.

— Teoria lui José este şi mai fantastică. El zice că a existat o contaminare majoră acum câteva mii de ani.

— Hm, deci n-am fost exterminaţi? Mai sunt speranţe?

— Contaminarea de atunci este explicaţia pentru apariţia culturilor megalitice, a construirii piramidelor pe tot globul, aşa zice José.

— O muncă titanică şi cel puţin până acum fără un sens evident, dar măcar nu ne-au exterminat, asta e bine.

— Ne-au transformat, Diana. Omul de până acum va dispărea şi *altceva* îi va lua locul. De aceea, au avut grijă să păstreze câteva exemplare.

— Vrei să spui că noi suntem pentru… asta?

Lorena nu mai răspunse. Ţigara îi arsese singură între degete şi scrumul suspendat căzu în farfurioara de pe masă. Ascultară sunetele şantierului. Dincolo de forfota aceea neîntreruptă, erau şi zgomote mai apropiate. Diana mereu asculta cum se mineralizează arborii din pădure, cum cresc pietrele în care se metamorfozaseră animalele curţii, cum mii de guri nevăzute muşcă fiecare atom al lumii ei, transformându-l în pulbere.

— Am văzut că ai o bibliotecă frumoasă. Mii de cărţi!

— Acum toate vor deveni cărţi de nisip, rosti Diana, cu un surâs. O şansă extraordinară, zise şi se îndreptă spre fereastră.

Întunericul era spălat de lună. Pelicula din praf de piatră sclipea pe aleea din faţa casei. Totul îi părea străin

şi îndepărtat, schimbat. Singurătatea acestei lumi era copleşitoare. Apoi îşi aminti că singurătatea era mai veche. Trăiseră înfăşuraţi fiecare în coconul transparent şi impenetrabil al propriei singurătăţi.

— Rămâi aici, îi zise dintr-odată Lorenei. Nu te mai duce la Bucureşti, nici nu ştii dacă vei reuşi să ajungi.

— Dar José mă aşteaptă!

— I-ai spus că te duci?

— Nu, dar ştie. M-a chemat aşa, în felul său special, indirect. Mi-a spus cu mult înainte de… de toată chestia asta că mi-a clădit o insulă de cărţi undeva, în adâncurile Bucureştiului. A jurat că nici împăratul Qin nu este îngropat cu mai multe comori decât vom avea noi doi. Şi mi-a promis că mă va alinta cu *toate numele* posibile.

— Eşti o fetiţă naivă până la durere, Lorena. Totul este vremelnic, sentimente, resentimente, totuna, peste toate se aşterne praful lumii vechi ce moare, praful lumii noi care se naşte, şi nu le mai dăm de urmă nici măcar amintirilor. Va fi doar praf de amintiri.

Primul lucru pe care-l văzură a doua zi dimineaţa răsărind dincolo de coama pădurii era fruntea teşită a edificiului care se construia în centrul comunei. Diana îl numise cub, însă nu putea fi asimilat unei forme geometrice regulate. Era un fel de paralelipiped, dar, de ceva timp, muncitorii scobiseră din vârful lui, în jos, o formă elicoidală, peste care înălţaseră mai nou şi o platformă. Ceva fără sens, îşi spuse Diana. Îi împachetă prietenei sale provizii şi apă, atât cât încăpea în coşul bicicletei. O privi cât era de nerăbdătoare să plece. Tot ce-şi spuseseră şi tot ce rămăsese nerostit, întreaga lor seară „între fete” trecuse fără să lase vreo urmă în inima ei, ocupată integral de José.

— Măcar bea-ţi cafeaua!

— Aş vrea să ajung până la Piteşti azi.

— Te conduc până la şoseaua europeană, mi-am uitat

trusa de prim ajutor în maşină şi e cazul s-o recuperez, o anunţă Diana, pe un ton ce nu lăsa loc de contraziceri. Nu fi aşa de nerăbdătoare, vei petrece cu José tot restul vieţii, eşti una din puţinele femei care se pot bucura de certitudinea fidelităţii.

— Mi-e dor de el, recunosc.

— Dar l-ai văzut la faţă? Nu te gândeşti că poţi avea o surpriză? Nu mai este internetul, ca să puteţi să vă refugiaţi în camere diferite şi să conversaţi aşa cum eraţi obişnuiţi.

— Într-adevăr, am văzut doar o fotografie a lui, destul de vagă, era prins cam de departe. Şi eu am făcut pe misterioasa şi nu ştie cum arăt, aşa că surpriza poate fi de ambele părţi.

— Surpriza lui va fi una foarte plăcută, zâmbi Diana cu tact. Tu auzi?

Un sunet nou, necunoscut, ajungea la ele dinspre centru. Atunci şi-au dat seama că şantierul tăcuse şi doar vibraţia aceea rece le mai înfiora timpanul. Diana îşi aminti cum se întorcea de la şcoală pe jos şi trebuia să treacă peste un câmp sordid de la periferia oraşului unde erau relee de înaltă tensiune. Acolo auzea curentul zumzăind, vibrând aşa ca acum. Doar că atunci ştia că este sunetul sarcinilor electrice, pe când acum avea senzaţia stranie şi oribilă că aude fiinţele unei alte lumi vorbind între ele.

— Trebuie să plecăm de aici, se întâmplă ceva!

Lorena deja pornise pe alee înainte şi Diana se temu că n-o va aştepta. Luă puşca şi fugi după ea. Afară vibraţia era şi mai supărătoare. Îi venea să-şi astupe urechile. Apoi văzură: pe platforma edificiului din centru, sus, la mare înălţime se desluşea ceva. Ceaţa le împiedica să vadă bine. Mergeau pe drum în jos, spre şosea, şi întorceau capul să privească în urmă. O senzaţie de teroare fără nume le urca prin tălpi, de parcă ar fi fiert pământul.

— Lorena, stai puţin! Uită-te! Ce este aia? Doamne,

Dumnezeule! Vezi, Lorena?

— Parc-ar fi două picioare de păianjen, zise Lorena şi bărbia îi tremură uşor. Două picioare de păianjen care atârnă din cer.

Sus, pe platformă, se sprijineau două antene sau două picioare de păianjen sau poate un dispozitiv extraterestru, poate un robot, poate o parte a fiarei cu zece coarne, îşi zise Diana. Sunetul de acolo venea, era esenţa răului, ştia sigur, cu toate că nu-şi putea explica de ce simte aşa. Gândul de-a rămâne singură aici o înnebunea. Dacă Lorena nu voia să stea, poate era mai bine să plece amândouă la Bucureşti. Posibil să mai fie şi alţi oameni acolo.

— Lorena, aşteaptă-mă!

Lorena însă, de îndată ce ajunseră la asfalt, se urcă în şa fără un cuvânt şi pedală cu forţă.

— Lorena!

Trebuia s-o oprească! Doar nu avea s-o lase aici singură. Uitase că ieri voia să moară, acum simţea doar disperarea că era lăsată singură. Dar Lorena pedala şi se îndepărta tot mai mult. Era evident că nu avea să se mai oprească. Atunci ridică arma la umăr şi ţinti. Dacă Lorena ar fi întors capul pentru o ultimă privire de rămas-bun, ar fi văzut-o. Ar fi văzut că Diana voia s-o împuşte. Dar nu privi deloc înapoi şi asta o enervă şi mai mult. Degetul apăsă pe trăgaci, abia avu timp să se gândească la faptul că în două zile deja voise să ucidă doi oameni. Când Lorena avea să cadă de pe bicicletă, cu siguranţă moartă, ea îi va lua locul şi va porni cu toată viteza înainte, spre Piteşti. Nu-şi mai amintea de când nu mai mersese pe bicicletă, dar va trebui să reuşească neapărat. Se văzu urcând pe lângă bicicletă dealul Deduleştilor, apoi coborând serpentinele cu frânele puse, pe mijlocul drumului, noroc însă că nu era deloc circulaţie. În apropiere de oraş, avea să descopere cu groază că pe

drum vine din sens opus un utilaj – macara? motostivuitor? – condus de un muncitor cu privirea goală, o simplă păpuşă automată. O să se ascundă până va trece, oare unde putea să se ducă? Avea să ocolească şantierele oraşului, poate că se va rătăci puţin până va găsi un loc sigur pentru noapte. O să fie moartă de oboseală, o să fie terorizată, dar va adormi ca o piatră aruncată într-un lac. Şi dimineaţa va porni din nou, va ţine seama de indicatoare, nu putea să greşească, era autostrada! Da, poate că vor fi obstacole, clădiri bizare blocând drumul, şantiere în lucru, coloane de muncitori, dar chiar şi aşa, în două, trei zile, tot va ajunge la Bucureşti! O va izbi imaginea metropolei, i se va părea că s-a ridicat o cupolă imensă peste oraş, i se va părea că trebuie să străbată o junglă de piatră şi poate că va abandona bicicleta pentru această ultimă etapă a călătoriei, de teamă să n-o oprească vreun muncitor. Nu ştia unde sunt Arhivele Naţionale. Se gândise că mai întâi ar fi făcut bine să caute un oficiu poştal, să descopere adresa într-o carte de telefoane, să caute o hartă, să se orienteze… însă în muşuroiul în care fusese transformat oraşul, nimic nu mai putea fi găsit. Va fi îngrozitor, teribil, descurajant să petreacă mai mult timp căutând Arhivele decât i-a luat ca să vină de la două sute de kilometri. Însă, până la urmă, va găsi intrarea, va găsi o fereastră îngustă la care va ciocăni şi, după un timp, José îi va deschide. Avea să meargă ea, Diana, la José, pentru că dorea pentru sine comorile mai mari decât cele ale împăratului Qin, insula din subterane şi cele o sută de nume promise! Dar degetul ei nu apăsă pe trăgaci şi Lorena se îndepărtă şi dispăru dincolo de curbă. Rămase singură pe şosea, în dreptul porţiunii de drum unde întâlniseră, cu o zi în urmă, coloana de muncitori dezafectaţi. Aici îi văzuse pentru ultima oară pe Andi şi pe Andrei. Ar fi putut, spre binele ei, să şteargă ziua de ieri din existenţă. S-o uite. Soarele ardea la fel ca în ziua precedentă, fâşii de aer portocaliu se

ridicau din plantele-vârtej şi până şi sunetul dureros încetase. Cât de rău poate fi să trăieşti singur pe lume? Uitase de apă, uitase de sticlă. Cel mai bine era să ia trusa de prim ajutor din maşina care se cocea şi să plece mai repede acasă. Îi era sete, avea gâtul uscat. Aerul era greu. Întâi auzi un ţipăt. Apoi altul, urmat de gâfâielile cuiva care fuge. Tinca şi Leonora alergau pe şosea. Se întrebă dacă ar fi fost indicat să locuiască toate împreună. Porni spre ele fără să se întrebe de ce aleargă aşa îngrozite. Doar ştiau că muncitorii sunt liniştiţi. Deodată, femeile aflate la câţiva zeci de metri de ea se încăierară. Şi atunci, abia atunci, observă de ce fugeau. De sus, dintr-un punct nevăzut, cobora unul din acele picioare de păianjen, doar că acum părea mai lung şi mai subţire. Îl privi uluită, prea şocată ca să mai poată reacţiona. Piciorul de păianjen se ridica, pocnea cu mişcarea unei biciuşti, şi Diana înţelese ce înseamnă, de fapt. Picioarele păianjenului pe care l-ai omorât se vor zbate până la apusul soarelui, aşa spunea verişoara ei Anika, dar acum piciorul de păianjen voia să omoare el pe cineva. Voia să facă o *recoltare.* Şi, cu adevărat, capătul liber o plesni până la urmă pe Leonora şi aceasta dispăru ca şi cum n-ar fi fost niciodată. Dianei aproape că-i veni să aplaude aşa un truc reuşit! Tinca fugea ca nebuna, o luase pe arătură, spre râu. Diana rămase pe şosea, aşteptând. Şi piciorul de păianjen o atinse, iar ea se simţi căzând, căzând, până ajunse dincolo de lume, şi crezu că vede mecanismul secret din spatele lumii, faţa nevăzută a lucrurilor, dar senzaţia dură foarte puţin.

Secvenţă de Zbor

Ioana Vişan

Ioana Vişan s-a născut la 1 iulie 1978. Este absolventă a Facultăţii de Informatică a Universităţii Alexandru Ioan Cuza din Iaşi. A primit Premiul Cititor SF în 2008, pentru cea mai bună povestire românească, şi a

fost nominalizată la Premiul Romcon, în 2012, pentru debut. A publicat texte în reviste Online ca *Nautilus, Gazeta SF, Suspans, Egophobia.* De asemenea, este prezentă în antologiile *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Steampunk: A doua revoluţie* (Millennium Press, 2011), *Venus: Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Books, 2012), *Zombii: Cartea morţilor vii* (Millennium Books, 2013), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013). În engleză, a publicat *Umbinged Reality* în *Every Day Fiction* şi nuvela apocaliptică *Human Instincts* (2012). Volumele proprii publicate în română sunt *Efectul de nautil* (Millennium Books, 2013), *Instincte umane* (Millennium Books, 2013), iar în engleză, *Blue Moon Cafe Series: Where Shifters Meet for Drinks* şi seria *The Impaler Legacy.*

În 2013, a primit Premiul de încurajare din partea Societăţii Europene de Science Fiction la Eurocon.

De când sosise pe N44, Cass visa în fiecare noapte că zboară. Se trezea cu respiraţia tăiată, tremurând şi acoperit de transpiraţie, iar imaginea picioarelor goale, atârnând deasupra valului de meduze gigantice, îi persista în memorie până dimineaţa târziu.

— Mergem?

Mâna lui Sorez, bătându-l în treacăt pe umăr, îl trezi din visare. În faţa lui, munţii întunecau orizontul, în acelaşi timp separându-l de creaturile de coşmar. Mulţumit că nicio urmă de alb nu se zărea pe câmpia verde de la poale, Cass se îndepărtă de fereastră.

Sorez îşi golise deja farfuria în comasor, resturile micului dejun urmând să le fie servite sub formă de ouă şi cârnaţi cu altă ocazie. Toţi duceau dorul legumelor proaspete, dar nimic nu creştea în solul îmbibat până la

refuz cu mâzga necomestibilă. Compania achiziţionase drepturile de exploatare a zăcămintelor din sol pe o perioadă nelimitată şi îi expediase pe satelitul pustiu, fără să-i pese de confortul furnizat. Cât timp îşi vedeau de treabă şi nu scădea producţia, nici n-avea să schimbe ceva.

La semnalul lui Sorez, îl urmă în vestibulul adiacent sălii de mese, trecând pe lângă colţul în care discutau liniştiţi Deme şi Timble. Nu se grăbeau să termine de mâncat. Primiseră un sector aflat mai aproape de habitat, dar şi periculos de aproape de meduze. Deşi avea de parcurs câţiva kilometri în plus, Cass nu-i invidia.

Costumele de protecţie aşteptau agăţate de peretele de lângă ecluză, asemenea unor râme purpurii prinse în cârlig. Culoarea stridentă fusese aleasă anume pentru a-i face cât mai vizibili pe teren şi, nu o dată, Cass se gândise că arătau ca nişte viermi care scormoneau solul, ceea ce, într-o anumită măsură, şi făceau.

Se îmbrăcară în tăcere, având grijă să verifice filtrele de aer şi legătura cu baza.

— Aici 121, spuse Cass, după ce-şi puse casca. Suntem gata de plecare.

— Recepţionat, 121, îi răspunse vocea veselă a Illeanei. Se anunţă vreme frumoasă, cu o uşoară briză dinspre nord-vest.

Comentariul lui Cass se pierdu în interiorul căştii. Mereu aveau parte de vreme bună. În două luni, nu văzuse un strop de ploaie. Meduzele absorbeau toată umezeala din atmosferă, lăsând aerul uscat şi plin de spori.

— Care mai e clasamentul? întrebă Sorez, deşi, dacă cineva ar fi dat lovitura, s-ar fi aflat.

— Estimările sunt de şaptezeci de tone în zona lacului, urmate de un posibil şaizeci pe faleză, dacă reuşesc să descopere filonul principal.

— Nicio şansă, spuse Sorez. Am văzut terenul şi densitatea nu se apropie nici pe departe de ce căutăm noi.

Timble îşi pierde vremea acolo. Nu-i aşa?

Cass ridică din umeri, un gest nu tocmai uşor de făcut când purta costumul. Concurenţa era acerbă, iar zăcămintele, greu de găsit, aşa că se duceau unde erau trimişi. Orice filon nou-descoperit le aducea un bonus care, capitalizat, se putea transforma într-o vacanţă pe una din planetele locuite din vecinătate. Dacă era să fie sincer, după visul de astă-noapte, Cass se simţea uşurat că nu trebuia să facă o plimbare pe faleză.

— Îţi spun eu, tot în canion dăm lovitura, continuă Sorez să turuie.

— Dacă aşa spui tu, zise Illeana, fără a părea convinsă. Să aveţi parte de o căutare uşoară. Succes!

Ecluza se deschise cu un fâsâit şi aerul ieşi afară, transformându-se în aburi groşi. Nu era tocmai frig, dar temperatura ar fi fost neplăcută în absenţa costumului de protecţie. Cu detectoarele prinse de centură, coborâră pe sol şi păşiră cu grijă prin mâzga cu aspect de clorofilă, care acoperea orice suprafaţă orizontală şi încerca să se caţăre şi pe cele verticale. Fiind lichidă, n-avea prea mult succes.

Denumirea ştiinţifică era filoxeroemoteră, însă lumea tot mâzgă îi spunea. Pleoscăiră prin ea în drum spre rover. Supa apoasă, compusă din miliarde de globule minuscule, verzi, li se deschidea în faţă şi le lingea cizmele, fără să se prindă de ele, ceea ce făcea înaintarea uşoară, ca prin apă. Cass se instală la comenzi şi cuplă motorul. Corpul frumos alungit al roverului se săltă de pe sol. Suspensiile îi legănară, până când aparatul îşi găsi echilibrul pe terenul denivelat, după care o porni lin de-a lungul văii.

— Avem o dronă căzută în sectorul vostru, le comunică Illeana, când mai aveau puţin şi ajungeau la destinaţie. Vă trimit coordonatele. Încercaţi s-o recuperaţi pe drum.

— Recepţionat, spuse Cass.

Lângă el, Sorez mormăi ceva despre munca necalificată şi lipsa personalului de întreţinere. Grupul de şaizeci de persoane lucrau în trei schimburi, de preferinţă pe lumină, şi făceau de toate, de la detectarea zăcămintelor la exploatare şi colectare. În viaţa monotonă de pe N44, recuperarea dronelor devenise parte din cotidian.

Ecranul de la bord afişă coordonatele dronei, iar Cass schimbă direcţia ca să le includă în traseu înainte de a ajunge la baza culmilor întunecate de la marginea orizontului. Pustiu pe sol, pustiu şi în aer. Condusul era o joacă de copii. În ciuda cerului lipsit de nori, Soarele nu reuşea să-i încălzească. Dacă şi-ar fi atins costumul, Cass l-ar fi găsit rece.

La confluenţa dintre două văi, foste albii ale unor râuri, sistemul de navigaţie al roverului schimbă semnalele de identificare cu A7263, drona locală. Cass îşi îngustă ochii ca s-o vadă în depărtare, o sferă de mărimea unei mingi cu aripioare, plutind la câteva sute de metri de ei. Evită să se apropie prea mult de perimetrul patrulat de aceasta, pentru că aveau prostul obicei de a acapara resursele roverului ca să transmită datele colectate către bază – avantajele inteligenţei artificiale.

Alertată de prezenţa lor, A7263 se deplasă în paralel cu ei, supraveghindu-i de la distanţă. La cât de puţine evenimente intercepta pe terenul pustiu, probabil că până şi o dronă ajungea să se plictisească. După o altă sută de metri o lăsară în urmă, acompaniată doar de un piuit trist.

— Uite-o, spuse Sorez, arătând cu mâna înainte.

Carcasa bombată a dronei nu se vedea, însă craterul apărut în mijlocul câmpiei, suficient de adânc pentru ca roata unui rover să se scufunde în el, trecea cu greu neobservat. Zona arsă din jur, neinvadată de mâzgă, atrăgea imediat atenţia.

— Am găsit-o. E terminată, anunţă Sorez.

Illeana nu-i răspunse, de parcă nici nu se aşteptase la altceva.

Opriră roverul la marginea craterului şi coborâră să se uite cu mâinile proptite în şolduri şi fluierând a pagubă.

— Asta a câta e? A şaptea? întrebă Sorez.

— A noua… cred, spuse Cass.

Oficial era a opta, dar mai găsiseră una îngropată, rămasă, după cum arăta, din timpul primelor explorări. Nimeni nu putea explica de ce se prăbuşeau din senin drone aflate în perfectă stare de funcţionare. Mai recent, şi explodau. Cass participase la două operaţiuni de recuperare – defecţiunile apăreau cu precădere în apropierea zonelor muntoase – şi ştia ce are de făcut. Îngenunche în crater şi scormoni în solul afânat. În spatele roverului, Sorez derulă cablul de pe troliu.

Mănuşile lui Cass se frecară de sfera metalică a cărei suprafaţă exterioară căpătase un aspect rugos în urma exploziei. Mai mult auzi în cască decât simţi asperităţile, senzorii tactili ai costumului fiind de mult arşi. Încă o mână de pământ dată la o parte şi ajunse la dronă. Nu încercă s-o ridice, pentru că era mult mai grea decât părea la prima vedere, dar căută mânerul de care să agaţe cablul întins de Sorez.

O ancoră bine şi-i făcu semn lui Sorez s-o ridice. În timp ce se legăna în aer, din sferă se scurseră picături de culoare verzuie, marcând cu o dâră fosforescentă solul ars pe unde trecuse drona.

— Până şi acolo a intrat, clătină Sorez încet din cap.

Cass se întrebă, nu pentru prima dată, ce s-ar fi întâmplat în lipsa costumelor etanşe. Testele de laborator catalogaseră mâzga drept o colonie de organisme unicelulare, cu viteză de creştere condiţionată de spaţiul existent şi cantitatea de energie primită de la soare. Deşi nu fusese clar declarată nocivă pentru oameni, ordinul

rămânea să nu se părăsească habitatul fără costume.

Totuşi, un amănunt nu-i dădea pace. Mâzga se infiltrase în toate mecanismele la care avusese acces şi scosese din funcţiune câte un exemplar din fiecare. După ce le reparaseră, problemele nu mai apăruseră, ca şi cum mâzga îşi pierduse interesul pentru ele, odată ce aflase la ce folosesc sau cum funcţionează. Doar atacurile asupra dronelor se repetau în mod periodic, deşi n-aveau habar cum ajungea la ele, din moment ce acestea nu petreceau timp pe sol.

Sorez terminase de strâns cablul, dar nu se descurca prea bine cu ghidarea braţului mecanic de care era agăţată drona. Pentru a economisi timp, Cass se întoarse pe scaunul şoferului şi-l manevră de acolo până ce drona fu depozitată în compartimentul din spate al roverului.

Când porniră din nou, constată că rămăseseră cu douăzeci de minute în urma programului. Ar fi trebuit să fie deja la lucru, cercetând pereţii canionului. Acceleră, vag conştient de cantitatea de mâzgă pe care, vrând-nevrând, o cărau cu ei. În urma lor, agitată de forţa centrifugă a roţilor, mâzga se învolbura ca o mare pe timp de furtună. Dacă o deranja, nu lăsa să se vadă.

Primele trei ore trecură dacă nu repede, cel puţin fără incidente. Raza detectorului de minereuri se plimba de-a lungul pereţilor din rocă masivă, marcând zonele în care nu găsea nimic folositor. Stânca maronie se întuneca spre bază, unde era scufundată în mâzgă. Pe ecran, concentraţiile estimate şi compuşii chimici identificaţi formau un puzzle viu colorat. Filoane mici se găseau din belşug, dar niciunul suficient de mare ca să merite osteneala, iar ei căutau unul care să-i ţină ocupaţi măcar câteva zile şi să-i scutească de patrulare. Câteva săptămâni ar fi fost şi mai bine, însă nu toată lumea avea norocul lui Deme.

Cass setă detectorul pe modul „Acţiune” şi arse un X mare în stâncă, o avertizare pentru alţi prospectori să nu-şi piardă vremea acolo. Existau o mulţime de versanţi cu marcaje asemănătoare, dar şi mai mulţi munţi neexploraţi, iar acesta era doar unul dintre lanţurile muntoase care desfigurau suprafaţa lui N44. Aveau de lucru ani buni până terminau de investigat toată scoarţa. Cass se îndoia că ar fi rezistat atât de mult, dacă n-ar fi avut nevoie de bani pentru un zbor mai departe.

— Ai găsit ceva? întrebă Sorez, de lângă peretele opus.

— Aş vrea eu, spuse Cass.

— Ei, atunci ar cam fi cazul să facem o pauză de masă.

Gluma, nesărată de la început, îşi pierduse savoarea după ce fusese repetată de mai multe ori. Cass nu se obosi nici măcar să se arate amuzat. Se apropia ora prânzului, dar costumele nu le permiteau hrănirea aşa cum ar fi procedat pe alte lumi. Aruncă o privire contemplativă la peretele din faţa lui şi reveni la modul „Căutare”. Proporţiile de silicaţi şi azotaţi sugerau că, undeva în apropiere, se puteau găsi nişte combinaţii mai interesante. Întrebarea era însă unde. Dacă filonul se formase adânc în munte, mai departe de raza de acţiune a detectoarelor, n-aveau să-l găsească niciodată. Şi nici nu puteau demola toţi munţii. Păcat. Avea o presimţire bună legată de zona asta.

— Hei, ai amuţit?

— Eram ocupat cu cârnaţii, răspunse Cass sec.

După o secundă de uimire, râsul lui Sorez îi bubui în cască.

— Şi cum sunt?

— Le lipseşte sarea.

Sorez continuă să râdă şi spuse ceva despre bucătăria de pe Omph, dar cuvintele îi zburară lui Cass pe

la urechi. Formaţiunile stâncoase de la baza peretelui îi atrăseseră atenţia. Până acum, se concentrase pe zona aflată la o înălţime la care exploatarea era încă posibilă fără a creşte exponenţial costurile, dar, dacă…

Numerele de pe ecran se schimbară total după ce reglă senzorii să bată mai aproape. Într-un colţ, un algoritm estima cantitatea şi calitatea zăcământului în funcţie de datele primite, iar rezultatul făcu să-l ia cu ameţeală. O vacanţă era în ordine, una lungă.

— Sorez, cred că…

— 121, îl întrerupse vocea alarmată a Illeanei. Deme a avut un accident. Am trimis o echipă, dar voi sunteţi mai aproape…

— Mergem! zise Sorez, iar gâfâitul uşor le dădu de înţeles că pornise în pas de alergare spre rover.

Cass îşi notă din mers coordonatele filonului. În mod normal, ar fi informat baza despre descoperire, ca să nu i-o ia altcineva înainte, dar filonul mai putea aştepta. Un accident în urma căruia Deme şi Timble nu se puteau descurca singuri sugera o catastrofă, iar ei goneau cu toată viteza spre câmpul de meduze.

— Unde e Deme? strigă Sorez, năpustindu-se afară din rover şi evitând în ultima clipă coliziunea cu unul dintre cele două transportoare staţionate periculos de aproape de margine.

Timble, o siluetă întunecată, cu umeri lăsaţi, pe cerul arămiu, gesticulă spre capătul falezei.

— S-a rupt malul şi… a căzut, le spuse. Am vrut să cobor după el, dar cablul pe care îl avem n-ajunge până jos.

Cass îngenunche printre rocile dislocate şi, ancorându-se cu un braţ de cablul deja pregătit, se aplecă în gol. La douăzeci de metri sub ei, corpul lui Deme zăcea într-o poziţie ciudată, cu membrele îndoite nefiresc în

mâzga adunată pe fundul bazinului. Suferise cel puţin două fracturi majore, asta dacă mai era în viaţă. Tăcerea din cască, întreruptă doar de respiraţia sacadată a lui Timble, nu era în favoarea lui. Măcar costumul să nu i se fi perforat, deşi erau slabe şanse. Cass nu ştia ce era mai înfiorător, imaginea corpului strivit al lui Deme sau sutele de meduze care pluteau ameninţătoare la doar câţiva paşi de el.

— Avem noi, spuse în cele din urmă şi-i făcu semn lui Sorez să lege cablul din dotare de cel prins de transportorul pe jumătate plin.

Când ai o eternitate la dispoziţie, poţi să-ţi faci nenumărate planuri şi să experimentezi până-ţi îndeplineşti aspiraţiile. Sosirea fiinţelor din stele nu fusese anticipată, dar nu reprezenta un impediment. Ele îşi vedeau de ocupaţiile lor lipsite de importanţă, în timp ce elevaţii continuau să mediteze şi să se pregătească pentru ascensiune.

Un contact nu putuse fi stabilit, pentru că nu comunicau pe aceeaşi frecvenţă. Nu gândeau nici măcar în aceiaşi termeni. Aveau însă acces la nişte instrumente care iniţial îi intrigaseră pe elevaţi, pentru ca, mai apoi, să descopere că nu le puteau utiliza, deşi le-ar fi fost de folos. Înălţarea la cer rămăsese ultima şi cea mai arzătoare dorinţă, pe lângă aceea de a relua legătura cu cei plecaţi deja. Şi atunci le-a venit ideea. Tot prin intermediul străinilor trebuia acţionat.

De la plan până la realizare fusese cale lungă. Caută locul cel mai favorabil în care urmau să se afle la un moment dat creaturile, infiltrează-te în sol şi erodează-l suficient cât să-şi piardă rezistenţa, apoi aşteaptă. Deşi conceptul de răbdare le era necunoscut, aveau răbdare din belşug. În cele din urmă, unul căzuse în capcană. Se prăbuşise scoţând sunete ciudate şi aterizase, fără să se

mai zbată, în îmbrăţişarea supei primordiale.

Spre dezamăgirea tuturor, nu zburase. Sigur nişte fiinţe care veniseră din stele ar fi trebuit să fie capabile să zboare. Împinse de curiozitate, celulele îşi sporiră numărul în jurul corpului căzut şi inspectară învelişul neprimitor. Mare bucurie fu când descoperiră o fisură prin care se strecurară înăuntru. Acolo însă îi aştepta un alt înveliş, suplu, maleabil şi cu mai multe căi de acces. Una câte una, celulele se prelinseră până dădură de ceva familiar. Uite că şi ei funcţionau pe bază de lichide. Oare ce altceva mai puteau descoperi?

Dacă ar fi crezut în premoniţii, Cass n-ar fi fost uimit în timp ce se legăna la capătul cablului atârnat deasupra prăpastiei. Absenţa unui vânt puternic scădea riscul de-a se izbi de perete şi de-a strica placa prinsă în spate. Se folosea la sortarea minereurilor, dar putea la fel de bine transporta şi un om pe ea. Troliul îl cobora încet, cu o viteză constantă, care îi permitea să urmărească fisurile din stâncă. Unele din ele, în partea de sus, erau pline de globule verzi.

Încercă să nu se uite la oroarea care-l aştepta jos. Mai avea câţiva metri de parcurs, dar evita mai ales să privească în spate, la marea de meduze. Asemănarea cu visul său era prea mare, chiar dacă în vis nu-l atacaseră niciodată. Simpla idee că se afla atât de aproape de ele îl făcea să se înfioare.

Când atinse solul cu picioarele, nu mai putu să le ignore prezenţa. Aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu făceau nicio mişcare suspectă. Meduzele translucide, de înălţimea unui om, pluteau liniştite, separate de mâzga verzuie de un strat gros de aer. Nu dădură niciun semn că ar fi fost conştiente de prezenţa lui. Cass se rugă să rămână aşa şi în continuare.

Îşi detaşă din spate placa şi, încercând să-l mişte cât

mai puţin pe Deme, o strecură pe sub el. Mâzga din jur îi facilită alunecarea, iar corpul lui Deme rămase inert în timp ce-i lega costumul cu benzi adezive. Rănitul nici măcar nu gemu. Era spre binele lui să nu-şi recapete cunoştinţa înainte de sosirea doctorului. Cass n-ar fi ştiut cum să-l ajute şi, la halul în care arăta, probabil că Deme ar fi urlat încontinuu.

— Gata, ridicaţi-l, spuse după ce mai verifică o dată legăturile.

Ascensiunea fu şi mai lentă, ceea ce îi permise lui Cass să-şi înfrunte temerile şi să se uite la meduze mai de aproape decât o făcuse vreodată. Corpurile sub formă de umbrelă se vălureau uşor pe margine, sub influenţa aerului călduţ expulzat de aparatul lor de propulsie. Le ducea doar în sus, fără variaţii de direcţie, şi nu atingeau o altitudine prea mare. Se opreau la maximum doi metri deasupra solului, unde rămâneau suspendate, mişcându-şi din când în când tentaculele diafane într-un limbaj indescifrabil. Nu arătau interes pentru mâzga din care se formaseră, iar prezenţa oamenilor le lăsa indiferente. De obicei.

I se părea oare sau cea din stânga venise mai aproape? Conştient că panica punea stăpânire pe el, Cass făcu un pas înainte. Parcă şi ritmul mişcărilor tentaculelor se schimbase, trecând de la un limbaj nearticulat la unul dedicat în exclusivitate lui. Fascinat de dansul lor hipnotic, mai făcu un pas.

— Cass!

Tresări la auzul vocii lui Sorez. Aproape că uitase unde se afla. Ceva îi atinse umărul şi, descoperind că era capătul cablului, îl ataşă de centură. Pe tot parcursul ridicării, se uită fix la pălăriile albe care pulsau sub el. Cele cu dimensiuni mai mici prezentau încă irizaţii verzui pe suprafaţa curbată, mărturie a provenienţei din mâzga de pe sol.

— Unde e toată lumea? întrebă Cass, după ce-şi trase

picioarele peste margine.

Doar roverul lor rămăsese pe faleza pustie, alături de minereurile care aşteptau să fie încărcate în transportoare.

— A venit Rimi şi l-au dus la habitat, spuse Sorez.

— Ce-a zis?

Preocupat cu strângerea cablului, Sorez îi aruncă o privire scurtă.

— E grav. Printre altele, se pare că are un plămân perforat.

— Avea şi *costumul* perforat, spuse Cass.

Sorez îi evită privirea. Nu era prospector care să nu fi auzit ce păţise unul dintre primii exploratori la contactul cu mâzga. Dacă era adevărat sau doar o legendă exagerată în timp, era greu de dovedit. Cei mai mulţi susţineau că nu cred, dar şi aceia aveau grijă să treacă pe la duşuri la sfârşitul schimbului şi-şi verificau periodic integritatea costumelor.

— Ne întoarcem la lucru sau…? întrebă Sorez. Ai găsit ceva interesant?

— Nimic care să nu poată aştepta, spuse Cass, iar Sorez aprobă cu o înclinare a capului.

Dacă Deme murea sau îşi pierdea capacitatea de a munci o perioadă îndelungată de timp, teritoriul acoperit de echipa lui devenea responsabilitatea lor. Canionul se învecina la capăt cu faleza. Iar Sorez ştia cât de mult îi displăceau lui Cass meduzele.

Infiltrarea în fluxul sanguin se dovedi a fi o întreagă aventură. De data aceasta, elevaţii nu mai făcură greşeala de-a încerca să stabilească contactul prin intermediul epidermei. Se lămuriseră prea târziu că nu toate fiinţele aveau aceeaşi organizare internă, dar informaţia nu se pierduse de-a lungul timpului. Totuşi, nu se aşteptaseră ca prima lecţie de anatomie umană să fie atât de complexă.

Prin analogie cu aparatele construite de oameni,

înţeleseseră principiile pe care funcţionau şi, când li se ivi ocazia, încercară să pătrundă direct în conductele alimentatoare cu energie. Venele şi arterele erau însă prea înguste, aşa că, înainte de toate, fură nevoiţi să-şi reorganizeze structura celulară şi să se dividă până ajunseră la nişte dimensiuni acceptabile.

Până aici, lucraseră toţi de comun acord. Odată intraţi însă, prin două plăgi deschise de pe gambă şi de pe coapsă, pierdură legătura dintre ei. Cele două grupări independente suferiră modificări ulterioare, mai ales în urma atacului condus de armata de apărare a organismului, astfel încât aproape că nu se recunoscură la reîntâlnirea în trunchi.

În acelaşi timp, o a treia grupare care intrase pe cale orală, fericită că descoperise organul de bază al corpului, invadă inima şi îi blocă parţial activitatea, în încercarea de-a comunica. Scăderea concentraţiei de oxigen din fluidul conductor le făcu bine, dar trupul începea să dea semne de oboseală. Căzură de acord să nu se mai amestece în funcţionarea acestuia şi se răspândiră în tot sistemul circulator, în căutarea acelui punct iluzoriu în care era localizată „conştiinţa de sine”.

N-aveau de unde să ştie că, prin această mişcare, îl ucideau.

— … patru coaste rupte, ambele picioare fracturate, plus o mână, şi o ruptură de splină, spuse Rimi.

Stând în picioare la capul patului, Cass asculta în tăcere raportul doctorului. Sorez se plimba de-a lungul peretelui perforat de hublouri, oprindu-se din când în când să arunce o privire afară. Epuizat de îngrijorare, Timble se prăbuşise pe un scaun. Erau singuri în infirmerie, în mare parte pentru că Deme nu căutase să-şi facă prieteni printre colegi. Aparatele la care era conectat bolnavul clipeau şi zumzăiau mai ceva ca o orchestră aflată la paradă.

— Toate se pot trata, continuă Rimi. Mai îngrijorătoare sunt comoţia cerebrală şi inima care i s-a oprit deja de două ori. Hemoragia internă este temporar sub control, însă singura şansă să văd ce-i înăuntru şi să încerc să repar ar fi să-l deschid. Din păcate, în starea în care se află, n-ar supravieţui operaţiei.

Cass îl aşteptă să ajungă la partea importantă a diagnosticului, cea care îi interesa pe toţi.

— Şi…? făcu Sorez un gest nerăbdător cu mâna.

— Există pericolul unei contaminări cu filoxeroemoteră, dădu din cap Rimi şi-şi plimbă degetele prin barba scurtă. I-am curăţat şi i-am dezinfectat plăgile, dar este posibil să fi intrat deja în organism. Era practic învelit în ea când l-am adus.

— Şi dacă este contaminat? întrebă Cass.

— Nici rinichii, nici ficatul, nici pancreasul nu ştiu să lucreze cu ea, spuse Rimi. Iar dacă s-a fixat deja în ţesuturi, dializa n-o să-i fie de ajutor… Ridică neputincios din umeri. Teoretic, îi putem inunda organismul cu anumiţi compuşi care s-o atace, dar nu ştim care sunt ăia. Şi n-avem timp să experimentăm.

— Când o să ştim sigur? deschise gura pentru prima dată Timble.

— În câteva ore. Dacă starea i se agravează…

Traversarea prin canalul îngust care făcea legătura cu cealaltă extremitate a corpului se produse încet şi cu grijă, deşi elevaţii îşi pierduseră speranţa de a mai realiza ceva şi se lăsau mânaţi doar de curiozitate. Masa moale, gelatinoasă, apărută pe traseu îi luă prin surprindere. Activitatea electrică de la suprafaţa ei îi intrigă şi mai mult.

Nucleii se divizară din nou. O dată. De două ori. Zona atinsă continua să devină inertă în urma încercărilor lor de a înainta, aşa că dură ceva până găsiră dimensiunea

potrivită. Între timp, curenţii electrici se îndepărtau şi-şi pierdeau din intensitate. Un contact nu era posibil. Fiinţa asta fugea de ei.

Dezamăgiţi, cercetară materia înconjurătoare. Avea o alcătuire diferită de cea cu care erau obişnuiţi şi în interiorul celulelor găsiră informaţie stocată în cantităţi ce depăşeau orice aşteptare. Decodificarea acesteia se dovedi a fi un proces complicat, deoarece divizările succesive le reduseseră capacitatea de procesare.

Neavând de ales, inundară organul cu supa care îi ţinea conectaţi unul cu altul. Dintr-odată, se făcu lumină şi putură funcţiona din nou în unison. Iar descoperirile erau uimitoare. Pachetele de memorie nu conţineau idei, ci imagini, sunete, mirosuri şi alte date pe care nu le putură identifica. Se concentrară asupra imaginilor, pentru că erau cele mai multe şi, chiar dacă nu dispuneau de toate conceptele echivalente, reuşiră să le abstractizeze şi să le înţeleagă.

Avuseseră dreptate, o lume întreagă se întindea undeva deasupra lor, în imensitatea spaţiului. Nu erau singuri în univers. Aceşti „oameni” subjugaseră materia şi dobândiseră capacitatea de a zbura, aşa cum îşi doriseră şi elevaţii să facă de multă vreme. Iar oamenii nici măcar nu atinseseră faza de iluminare personală, ca să ştie cine sunt şi ce vor. Nu se întrebau de ce era universul acolo, ci doar ce puteau obţine de la el. Din miliardele de celule cu informaţii, doar o mică parte se concentrau asupra evoluţiei oamenilor şi a secolelor de istorie pe care le aveau în spate. Restul erau pline cu amintiri personale, amestecate cu sentimente necunoscute, dar deosebit de puternice.

Elevaţii nu înţelegeau frica, însă aspiraţiile şi dorinţa de mai bine le erau familiare. Suferiră alături de Deme pentru pierderea familiei pe o altă planetă şi-i împărtăşiră dezamăgirea că singurul loc de muncă disponibil fusese pe

N44, deşi nu le era clar ce îl nemulţumea la câmpiile şi văile acoperite de supa verde. Din punctul lor de vedere, nu putea exista o privelişte mai frumoasă. Ceea ce îl deranja şi mai mult era populaţia în ascensiune, pe care insista să o compare cu nişte forme inferioare de viaţă de pe planeta-mamă şi despre care îşi crease un set separat de amintiri, fără corelaţie cu viaţa reală. Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat, ei ar fi ştiut, doar se aflau pretutindeni pe planetă.

Încercările repetate de a comunica direct cu subiectul prin activarea a diferite zone din creier se soldară cu un eşec. Nu numai că nu primeau un răspuns pe care să-l poată interpreta, dar pierdeau şi accesul la amintirile din celulele atinse. Erau suficient de inteligenţi să înţeleagă că ei le distrugeau. Aşa că recuperară ce putură, deşi se dovedi a fi o încercare dificilă, din cauza masei reduse care împiedica salvarea întregii cantităţi de informaţii. În locul acesteia, introduseră propriile amintiri despre lume, populând celulă după celulă şi tot nereuşind să înţeleagă mecanismul de funcţionare a acestora ca un tot unitar.

Apoi nucleii rămaşi în trunchi dădură alarma, însă aceasta se răspândi cu încetinitorul, fiind deja afectaţi de ce îi făceau oamenii.

— I-au cedat plămânii. L-am pus pe ventilator.

Vocea doctorului ajunse la Deme ca prin ceaţă. De când îşi luase în primire postul, nu schimbaseră mai mult de două cuvinte, după controlul iniţial de rutină. Abia îl recunoscu, dar părea să dea explicaţii cuiva despre condiţia lui. Ştia că despre el era vorba, pentru că nu se putea mişca deloc. Ceva nu era în regulă. Incapabil să deschidă ochii, era conştient de prezenţa altor persoane în încăpere doar datorită umbrelor aruncate peste pat.

Vru să geamă, ca să le atragă atenţia, deşi nu

suferea. În lipsa unei reacţii corespunzătoare, presupuse că nu se putea baza pe corzile vocale. Corpul îi era cuprins de o amorţeală generală, iar oxigenul pompat în plămâni îl ameţea. Dar trebuia... trebuia să le spună ceva. Ce? Memoria îi crea probleme... Ah, da, faleza... Filonul pe care îl exploatau era o păcăleală. Văzuse în momentul în care se fisurase solul, iar el se prăbuşise. Dedesubt era rocă dură, nici vorbă de zăcământ. Era important să le spună. Nu-i păsa de profiturile companiei, dar dacă prăbuşirea fusese provocată, asta însemna intenţie... iar atunci... atunci nu erau singuri.

O idee frustrantă, mai ales că nu putea să gândească coerent. Gândurile îi fugeau aiurea, rătăcind şi pierzându-se în gol. Mai suferise accidente, dar de data asta se părea că lovitura la cap îi afectase creierul. Nici măcar memoria nu-i mai funcţiona. Îşi amintea vag cine era, însă evenimentele din trecut rămâneau un mister. Iar medicamentele pe care i le dăduseră pentru dureri îi induceau o stare bolnavă de vis, asemănătoare halucinaţiilor. Indiferent la ce se gândea, subconştientul insista să-i picteze îndărătul pleoapelor imagini cu peisajul tern din jurul bazei.

Extenuat, se lăsă în voia visului, sperând să primească o nouă doză de calmante cât mai repede, ca să-şi piardă cunoştinţa. Dacă nu lucra, măcar să se poată odihni. Coline separate de văi domoale i se perindară prin faţa ochilor, solul de culoare maro-închis derulându-se monoton, într-un peisaj familiar, dar în acelaşi timp străin.

Abia când apăru prima pată de culoare îşi dădu seama ce lipsea. Mâzga verde, pe care era obişnuit să o vadă pretutindeni, era abia la început. Văzu nucleii divizându-se, căutând forma şi compoziţia cele mai propice evoluţiei, luând în stăpânire planeta şi dându-i viaţă. Treptat, solul se închise şi mai mult la culoare, pe măsură ce noua formă de viaţă îl golea de substanţe nutritive şi îl

îmbiba în supa în care trăia. Sute sau poate mii de ani trecură până atinse punctul de dezvoltare maximă.

O perioadă incalculabilă de timp se scurse fără să se observe modificări majore. Evoluţia spirituală era în plină desfăşurare. Nucleii învăţaseră totul despre ei şi mediul înconjurător şi acum se întrebau ce era mai departe. În văile adânci în care supa se transformase într-o adevărată mare, rotocoale albe se formară la suprafaţă. Din nou era imposibil de estimat durata, dar meduzele supradimensionate se ridicară din mare şi plutiră calm deasupra acesteia. Apele se agitară, dar nici vorbă să ajungă la ele. Curenţi electrici se răspândiră la suprafaţă, formând modele ciudate. Meduzele nu reacţionară.

Ultima imagine fu aceea a unei nave coborând din imensitatea cerului. Deme aproape că le simţi bucuria. Fu ultimul lucru pe care îl simţi.

— S-a terminat, spuse Rimi şi acoperi corpul lui Deme cu o folie mată.

Le evită privirile, supărat că nu putuse face mai mult pentru pacient. Rănile fuseseră prea grave ca să poată fi salvat.

În absenţa zumzetului aparatelor, tăcerea din încăpere le gâdila urechile.

— Ei, atunci… asta e, spuse Sorez cu un oftat.

Timble încă nu se mişcase.

— Când putem îngropa corpul? întrebă Cass. Ce le spunem celorlalţi?

— Trebuie mai întâi să-i fac autopsia şi să înregistrez cauza oficială a morţii. Şi aş vrea să văd ce impact a avut filoxeroemotera asupra organismului.

Dădură din cap, conştienţi că asta îi privea pe toţi, şi părăsiră pe rând camera.

Rămas singur, Rimi trecu la prelevarea mostrelor de ţesut. Cadavrul lui Deme zăcea deschis pe masă.

Tegumentul căpătase deja o nuanţă nesănătoasă, verzuie, însă asta nu era nimic în comparaţie cu ce găsise înăuntru. Cavitatea abdominală era împânzită de nuclei în miniatură, iar inima fusese pur şi simplu sufocată de aceştia. Deşi culoarea lor îşi pierduse din intensitate, lichidul în care pluteau în mediul lor natural se infiltrase pretutindeni. La prima vedere, se observa o contaminare de peste 80.

— Clorofilă, pe naiba, mormăi doctorul clătinând din cap.

Asta nu era materie vegetală, inertă, aşa cum li se spusese. După toate aparenţele, poseda un anume grad de discernământ, pe lângă imensa şi nebănuita capacitate de adaptare. Iar el nu era pregătit să se confrunte cu aşa ceva. Ca absolvent al unui colegiu oarecare, pregătirea lui se rezuma la tratarea bolilor umane des întâlnite, altfel n-ar fi ajuns să lucreze într-o colonie de mineri. Dar munca era uşoară, doar răni şi psihoze comune, care în mod normal nu-i dădeau mare bătaie de cap. Ce se întâmplase astăzi, însă, depăşea de departe calificările sale.

Hotărât să termine cât mai repede, deschise cutia craniană. Şi aici se schimbase structura nucleilor. Nu mai puteau fi observaţi cu ochiul liber, dar scoarţa cerebrală căpătase o nuanţă gălbuie, cu inserţii pronunţate de verde între circumvoluţiuni. Decupă o bucată mică şi o aşează pe o lamelă sub microscop. Lentilele se focalizară pe mostra de ţesut, iar Rimi clipi de câteva ori. Nucleii erau tot acolo, mult mai mici şi cu membranele rigidizate, ca şi cum ar fi încercat să se apere de ceva. Oxigenul nu părea să le placă prea mult, iar el pusese pacientul pe ventilator. Ceea ce îl uimi mai mult fu că se găseau concentraţi în anumite zone, contrazicând teoria distribuţiei progresive. Compoziţia chimică a creierului nu era suficient de variată pentru a explica modul de dispersie.

Oftă, deoarece însemna că trebuia să facă o investigare completă a creierului, şi reveni la capătul

mesei. Degetele înmănuşate se strecurară între cutia craniană şi masa spongioasă din interior pe care o extrase şi o depuse pe o tavă. Efectuase destule autopsii în decursul carierei, dar niciodată nu-i plăcuse partea asta. N-avea probleme cu disecarea unui corp, însă un creier era altceva. De fiecare dată se simţea de parcă invada o proprietate privată.

Incizii adânci deschiseră căi prin materia cerebrală, separând lobii. Îi studie pe rând, comparând nivelul de contaminare. Când ajunse la lobul frontal, se încruntă. În lumina lămpilor de lucru, nuanţa ştearsă de verde se intensifică rapid, devenind un verde strălucitor, nu la fel de puternic ca acela de afară, dar pe aproape. Nucleii preferau zonele în care era stocată memoria. Acesta era un amănunt care trebuia neapărat specificat în dosar. Cineva, cândva, poate avea să studieze mai în detaliu atracţia dintre nuclei şi memoria umană.

Surpriza îl făcu să conştientizeze al doilea amănunt important cu un moment întârziere. Schimbarea de culoare confirma asemănarea cu principiile de bază de funcţionare a clorofilei pe care mereu le bănuiseră, dar nu le putuseră confirma. Măcar în parte, celulele erau fotosensibile şi aveau nevoie de lumină. Asta însemna că erau încă vii.

Rimi îşi privi fascinat mâinile. Pe suprafaţa mănuşilor chirurgicale, sângele se amestecase cu mâzga care pusese stăpânire pe Deme. Întrebarea era dacă lumina compensa neplăcerile cauzate de oxigen. Credea că ştie răspunsul. Vârfurile degetelor îl furnicau deja.

Cass opri roverul la o distanţă respectabilă de ţărm şi avu grijă să nu se îndepărteze prea mult de el. Vocile care îl chemau să se apropie deveniseră mai puternice de când coborâse de pe faleză. Era ca şi când îl citiseră şi acum ştiau cum să-i vorbească mai bine. Trebuia să apeleze la toată stăpânirea de sine, ca să reziste tentaţiei de-a uita de

precauţii şi a da buzna în câmpul de meduze.

În faţa lui, creaturile îşi executau dansul ghidat de curenţii de aer, graţioase şi mute. Marea de lângă habitat avea o populaţie de două sute de meduze – le numărase Rimi. Doctorul ţinea evidenţa dinamicii grupului în timpul liber. O umbrelă mai mică se desprinse de la suprafaţa mâzgii şi se înălţă nesigură. Cele din jur îi făcură loc. Nu se atingeau, aşa cum nu atingeau nici mâzga, odată desprinse din ea. Rămânea întrebarea cu ce se hrăneau, însă când prinseseră una ca să o studieze, se dezintegrase la contactul cu oxigenul din habitat.

Îndreptându-se spre asfinţit, lumina soarelui se filtra frumos prin mulţimea de umbrele albe. Până la ora asta, doctorul trebuia să fi terminat autopsia. Groapa aştepta rămăşiţele lui Deme, o săpaseră în cursul după-amiezii. Cu cât terminau mai repede cu povestea asta, cu atât mai bine. Era timpul ca viaţa să revină la normal. Mers prin mâzgă, ignorarea ostentativă a meduzelor şi a coşmarurilor aferente. O putea face. Instinctul de supravieţuire era mai puternic decât orice voci imaginare şi mâzga care-i colcăia la picioare.

Pe malul opus al coloniei de meduze, o siluetă îşi făcu apariţia venind dinspre habitat. Cass îşi încruntă sprâncenele. Era o distanţă destul de mare ca să fie străbătută pe jos, dar nu suficient de mare ca oboseala să explice lipsa de coordonare a mişcărilor.

— Baza, cine e în sectorul E7?

— Nu e nimeni în E7, îi răspunse Illeana.

— Atunci cine a ieşit din habitat în urmă cu patruzeci-cincizeci de minute? întrebă, estimând că nu-i luase mai mult să ajungă acolo.

În pauza care urmă, şi-o imagină pe Illeana verificând înregistrări, cu o cută adâncă pe frunte, deoarece trecuse de mult ora schimbului.

— Rimi a ieşit, spuse ea nedumerită. N-a specificat

însă un traseu…

Cass n-o mai asculta, îşi concentrase întreaga atenţie asupra siluetei de pe mal.

— Rimi… Hei, doctore! îl chemă, în speranţa că aria de acoperire a emiţătorului său ajungea până acolo, dar Rimi nu reacţionă.

În clipa în care trase de cască, înţelese ce voia să facă.

— Rimi, nu! strigă, conştient că era o pierdere de timp şi orice încercare de a-l opri avea să rămână fără rezultat.

Înjură şi o luă la goană înapoi spre rover, în timp ce Rimi se debarasa de costum. Cât timp putea rezista fără oxigen? Câteva minute, dacă era să se ia după instructajul primit la sosire. Însă nu asta era problema cea mai urgentă. Rimi se îndrepta spre câmpul de meduze, iar el era prea departe ca să îl oprească. N-ar fi ajuns în timp util nici dacă s-ar fi năpustit cu roverul direct printre meduze. Chiar dacă îi displăcea teribil ideea, nu însemna că nu avea să o facă.

Mai avea un metru de parcurs, când piciorul lui Rimi se scufundă în mâzgă. Scoasă în grabă, cizma aterizase la câţiva metri de el. Curenţi electrici se răspândiră în secunda următoare pe suprafaţa lichidului vălurit şi nu se liniştiră până nu ajunseră la Cass. Mâzga forfoti în jurul gleznelor lui, după care îşi schimbă consistenţa, transformându-se în beton. Surprins în plină mişcare, Cass fu nevoit să se sprijine de aripa roverului ca să nu-şi piardă echilibrul.

Orice încercare de-a se elibera se dovedi a fi inutilă şi, în curând, deveni clar că mâzga voia ca Rimi să ajungă la meduze. Cass renunţă la luptă abia când doctorul îşi luă avânt şi se aruncă asupra celui mai apropiat specimen. Tentacule elastice se arcuiră în jurul corpului, susţinându-l, iar umbrela coborî sub influenţa greutăţii acestuia.

Jeturile de aer se intensificară pentru a-i readuce pe amândoi la nivelul normal de plutire.

Mâinile şi picioarele lui Rimi zvâcniră de câteva ori înainte de a se linişti, capul atârnându-i fără vlagă pe spate. Murise.

Mult mai târziu, strânsoarea mâzgii se relaxă, iar Cass căzu în genunchi, şocat. Privi îndelung la corpul care se legăna în îmbrăţişarea tandră, în timp ce vocea alarmată a Illeanei îi răsuna în cască. În ciuda situaţiei tragice, nu se impacientă. Costumul îl proteja de orice interacţiune cu mâzga, nu era nicio grabă. Nici zăcămintele, nici meduzele, nici Rimi nu se duceau nicăieri. Puteau să recupereze mai târziu corpul şi să-i facă o înmormântare decentă.

Lucrurile reveniră la normal…

Mâzga îşi continuă eforturile de-a intra în contact cu meduzele prin orice mijloace posibile.

După eşecul de comunicare cu o fază inferioară de evoluţie, elevaţii se concentrară asupra scopului iniţial, şi anume ridicarea la cer.

Oamenii îşi reluară munca, în aşteptarea unei nave care să-i ducă de acolo.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era dorinţa de zbor.

Cum să prinzi Un Extraterestru Viu şi Nevătămat

George lazăr

George Lazăr s-a născut la 3 februarie 1963, în Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic Gheorghe Asachi din Iaşi. Este directorul cotidianului *Monitorul de Botoşani.* A publicat povestiri în *Opinia Studenţească, Cronica, Magazin, Sci-ţi Magazin.* În perioada 2007–2008, a editat revista lunară *Sci-ţi Magazin,* iar în 2009, *Almanahul Sci-ţi Magazin.* Este prezent în antologiile *Alte ţărmuri* (2007), *Pangaia* (Eagle

Publishing House, 2010), *Steampunk. A doua revoluţie* (Millennium Press, 2011), *Venus. Povestiri erotice science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Dincolo de noapte. 12 feţe ale goticului* (Millennium Press, 2012), *Cele 1001 scorneli ale Moşului SF* (Millennium Books, 2012), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), *Zombii: Cartea morţilor vii* (Millennium Books, 2013), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013). Volume: *America One* (Tritonic, 2007), *îngerul păzitor* (Millennium Press, 2009), *Guardian Angel* (2010). Este membru al Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy.

Şi acum, ca de fiecare dată când privesc oraşul extraterestru, mă cuprinde mânia. Pulsul mi-o ia razna şi văd negru în faţa ochilor. Este un sentiment rece, ca o transpiraţie, care îmi apasă tâmplele şi fruntea pe dinăuntrul capului. Trebuie să strâng tare pleoapele şi să-mi ţin respiraţia până când inima începe să-şi regăsească ticăitul cât de cât normal, iar obrajii mi se descongestionează. Când redeschid ochii, e ceva mai bine, chiar dacă oraşul extraterestru este tot acolo, în depresiunea unde se afla vechiul oraş Lunca, părăsit, în care locuiseră bunicii mei şi în care crescuseră părinţii mei. Din nacela mea împletită din stuf şi întărită cu scânduri, pe care am urcat-o cu mare greutate în vârful unui brad, totul se vede ca-n palmă. Probabil par caraghios, învelit cum sunt în mantia conică împletită din ramuri de brad pe care le-am umezit în iazul din poieniţă, la fel ca pe pălăria, tot conică şi tot din ramuri de brad, pe care mi-am pus-o pe cap. Dar aşa pot fi sigur că sunt invizibil pentru sateliţii extratereştrilor, despre care se spune că pot detecta până şi căldura scoasă de scânteia unui amnar. E drept, pot să vadă calul pe care l-am priponit în poieniţa aflată la vreo trei sute de metri depărtare, dar sunt aproape sigur că nu se vor simţi

ameninţaţi de un animal, fie el şi domestic.

În oraşul vechi, biserica pustie domină toate celelalte ruine, ca un bătrân furios care sfădeşte o ceată de copii obraznici. Casa părinţilor, şi ea în ruină, se află în apropiere. În acoperiş are o gaură mare şi neagră, rămasă de când au bombardat extratereştrii oraşul. Gaura a absorbit cumva ţiglele, chiar şi coşul de fum, din care n-a mai rămas decât un ciot, ca un deget amputat de un chirurg nepriceput.

Pentru că face parte din Zona interzisă, nu am fost niciodată în oraşul vechi şi nici nu mi-a arătat cineva casă, dar ai mei au descris-o de atâtea ori, încât a fost imposibil să n-o recunosc încă de acum trei ani, când am urcat prima dată în brad. Tot din povestiri le ştiu pe toate celelalte: unde au fost prăvălia Aglaiei şi cârciuma lui Iorgu sau şcoala în care au învăţat carte părinţii mei şi toate cunoştinţele lor. În oraş m-am născut şi eu, şi tot acolo am locuit în primele luni de viaţă, până când ne-am mutat în casa bunicilor, de nevoie, după ce au fost alungaţi de extratereştri din oraş. Urmele bombardamentului extraterestru sunt vizibile peste tot, chiar dacă timpul le-a mai estompat, rotunjind muchiile şi astupând cu pământ adus de vânt unele din găurile mai mărunte.

Doar biserica a scăpat de bombardament, ceea ce este o adevărată minune, aşa cum ştie toată lumea. Din clopotniţă au fost luate pe furiş, după bombardament, clopotul şi crucea, apoi cărate cu trudă la ferma părintelui Nectarie, cel care a fost preot atunci, dar e şi acum. Pe urmă au fost duse în clopotniţa de lemn pe care i-au ridicat-o, în timpul liber, drept-credincioşii. Asta s-a petrecut la puţină vreme după ce au venit extratereştrii, înainte să mă nasc eu, când lucrurile încă nu se aşezaseră. Odată cu clopotul, părinţii noştri au reuşit să adune două sute şaptezeci şi trei de cărţi din biblioteca şcolii sau de prin casele dărâmate. Din ele am învăţat eu şi, asemenea

mie, vor mai învăţa multe generaţii de copii. Din cărţi citim pe rând, numai la şcoală şi sub supravegherea învăţătorului, pentru că nu este cu putinţă ca ele să fie date pe mâna tuturor doritorilor, aşa cum se întâmpla înainte de venirea extratereştrilor. Cartea mea preferată este *Războiul Lumilor* a lui H.G. Wells şi, din câte ştiu, e şi preferata aproape tuturor băieţilor. Când mi-a sosit rândul, eu am citit în clasă capitolul IX, care se numeşte *Lupta începe;* îl ştiu pe de rost. Asta visez să fac şi eu, să încep o luptă.

Accesul în vechiul nostru oraş este interzis. Interzisă este şi apropierea de oraşul extraterestru. De fapt, chiar dacă ar vrea cineva să se apropie, i-ar fi cu neputinţă. Discul argintiu al acestuia, ca o farfurie uriaşă, e înconjurat la mare distanţă de un gard zdravăn din beton, înalt de şase metri. Cei de vârsta părinţilor mei povestesc că ar fi văzut farfuria coborând lent, în urmă cu vreo douăzeci de ani, şi înfigându-se în pământ, la vreo două săptămâni după bombardamentul Luncii. Atunci s-a stârnit un vârtej mare, de care toţi îşi amintesc. Foştii orăşeni spun că discul extraterestru înghiţea aer cu nemiluita pentru a-şi încetini oprirea. Chiar înainte să se lase pe pământ, a dat drumul la cinci sfredele mari şi lungi, care s-au înşurubat în sol şi au permis ca farfuria extraterestră să se aşeze lin. Tata – şi nu numai el – spune că atunci a ştiut că invadatorii nu mai au de gând să plece. Cei de vârsta lui, care se întâmplă să-l asculte, dau mohorâţi din cap. În faţa gardului se află teritoriul de siguranţă: o fâşie lată de vreo zece metri sau chiar mai mult pe alocuri, delimitată de un alt gard, din vălătuci de sârmă ghimpată şi multipozi metalici, ascuţiţi. Nici sârma şi nici multipozii nu ruginesc vreodată. În fâşie, extratereştrii au îngropat explozibili foarte sensibili. Uneori, vreo jivină a pădurii, care s-a strecurat cine ştie cum printre sârme, sau câte-o pasăre mai mare, care încearcă să se odihnească acolo, aproape

întotdeauna declanşează un detonator. Urmează o explozie surdă, se aprind lumini, dacă e noapte, iar pe fâşie începe o scurtă vânzoleală. Extratereştrii ies din oraşul lor echipaţi în costume, ca nişte ouă albe, din mijlocul cărora pleacă, de-o parte şi de alta, câte trei picioare articulate; seamănă cu nişte crabi supradimensionaţi. Alţii înconjoară oraşul, probabil căutând eventuale ameninţări. Sunt foarte atenţi la ceea ce fac, mai ales de la atentatul din urmă cu doisprezece ani când, într-un container în care colectau dijma, cineva le-a pus o bombă de mare putere care ar fi explodat în interiorul oraşului lor. Am auzit de nenumărate ori povestea, dar niciodată n-am aflat nici numele atentatorului – cu toate că mai toţi adulţii par să-l cunoască – şi nici amploarea pagubelor, dacă or fi fost. După ce termină de cercetat zona, extratereştrii constată ce s-a întâmplat, se retrag, stâng luminile şi totul reintră în normal.

Când eram copil şi citeam la ora de lectură din *Războiul Lumilor*, speram – o, cât am sperat cu toţii! – ca extratereştrii să ia vreun virus care să-i doboare şi să găsim, într-o bună zi, cochiliile lor albe căzute la pământ sau înţepenite, cu ocupanţii lor răpuşi de boli, mirosind a melc mort. Noi toţi ne-am dorit asta atât de tare, încât, la paisprezece ani, când am împlinit vârsta de la care trebuia să le dăm şi sânge, ne-am înghesuit să ni se pună acul în venă, cu speranţa că măcar unul dintre noi are în el germenul care să ne scape de invadatorii extratereştri. Însă, până acum, asta nu s-a întâmplat.

Între zidul de beton şi oraşul extraterestru este loc mult, ca un soi de curte interioară uriaşă, pe care, din motive necunoscute, au lăsat-o în starea în care au găsit-o, adică plină cu iarbă, arbuşti, bălării, o parte din pădurea cu brazi şi vechiul nostru oraş, Lunca. Aşezările, cea extraterestră şi cea părăsită, sunt despărţite de râul Pietroasa care susură vesel, fără să-i pese de proprietarii

vremelnici de lângă albia sa.

Ca de fiecare dată după ce Soarele trece în spatele meu şi nu mai aruncă reflexii ce ar putea fi observate, scot binoclul Zeiss din cutia lui jerpelită de piele, ca să spionez oraşul extraterestru. L-am găsit mai de mult, după un monitor plat, cu carcasa spartă, în podul casei bătrâneşti, rătăcit printre nenumărate gadgeturi prăfuite şi pline de pânze de păianjen, care au fost hi-tech pe vremea străbunicilor. Niciunul nu mai funcţionează de zeci de ani, dar n-au fost încă aruncate, din cine ştie ce motive; cred că, pentru a-i noştri, vechiturile reprezintă un soi de amintiri din Epoca Petrolului, când totul era posibil.

Lentilele binoclului sunt întregi numai la unul din cele două tuburi, dar şi acelea sunt zgâriate. Nu văd nimic nou sau ceva ce nu se poate observa şi cu ochiul liber, dar simplul fapt de-a putea spiona îmi dă sentimentul că chiar am o oarecare putere asupra extratereştrilor. Urmăresc ce fac, iar ei nu mă pot vedea. E mai mult decât să stau cu mâinile în sân, asta fără să mai pun la socoteală ceea ce plănuiesc.

Oraşul invadatorilor seamănă izbitor cu o farfurie întoarsă, înconjurată de o ceaţă fină, unduitoare. Chiar şi pe lumină, are o vagă strălucire, iar noaptea este mult mai vizibil. Deasupra lui, atunci când bate vântul suficient de tare şi mai alungă din ceaţa cu care este învăluit, pe acoperiş se văd nenumăraţi ţepi, de parcă ar fi blana unui arici. Ziua, extratereştrii ies frecvent şi-şi fac de lucru, fie pe acoperişul oraşului lor, fie prin preajmă. Au acoperit, cu ţepi asemănători celor de pe acoperiş, un deal din vecinătate şi, de câţiva ani, au pornit să acopere încă unul. Ţepii sunt mici doar priviţi de la distanţă. Eu cred că măsoară cel puţin doi metri înălţime, iar în vârf au câte-o bilă strălucitoare, pe care o pot vedea numai cu binoclul. Rostul ţepuşelor n-a fost desluşit de nimeni, dar se crede că ar fi un sistem nemaivăzut de apărare, cu toate că nu e

deloc clar de ce fel de primejdie se tem.

Extratereştrii umblă întotdeauna cel puţin câte doi, ca şi cum s-ar teme, pe bună dreptate, de altfel, să umble singuri. Uneori, foarte rar, unii se avântă până în oraşul vechi şi scormonesc printre ruine, folosindu-se de picioarele din faţă, pe care le transformă într-un soi de mâini. Iau tot felul de obiecte stricate pe care le privesc, după care se adună şi par că ţin sfat. Nici chiar cei care au fost la începuturi, înainte de zidul de separare, prin preajma extratereştrilor, n-au auzit ceva. Bănuim că folosesc undele radio pentru a comunica, iar creasta micuţă şi zimţată de pe vârful cochiliilor lor ar putea fi o antenă. Nu este clar cum văd, asta dacă or fi având ochi. Poate că picioarele-mâini au camere video sau oul este transparent doar din interior. Sau poate n-au ochi şi percep mediul altfel, ascultând ecoul sunetelor, aşa cum fac liliecii. La asemenea dezbateri am asistat de nenumărate ori, ţinute atât de cei de seama mea, cât şi de cei mai bătrâni.

Ca la un semn, mai mulţi extratereştri se adună şi pornesc spre marginea teritoriului pe care şi l-au delimitat, în partea opusă celei în care mă aflu eu. Deja ştiu ce urmează, pentru că nu e prima oară când văd asta, aşa că îndrept binoclul într-acolo. Ca pentru a-mi da dreptate, norii albi se desfac şi lasă să treacă un tub argintiu, aparent minuscul. Din el înfloresc, cu bubuit de tunet, trei paraşute mari, care-i încetinesc viteza de coborâre. Mai mult, din partea de jos a tubului iese o flacără lungă şi atât de albă, încât e dureros de privit, şi îi încetineşte şi mai mult coborârea. În niciun minut, tubul ajunge jos, nimerind într-un cerc larg, delimitat de luminiţe roşii, clipitoare. După ce se aşază pe pământ, iar paraşutele cad moi într-o parte, extratereştrii năvălesc către el. Par să ştie foarte bine ce au de făcut. Trei adună fără grabă paraşutele. De fapt, tot ceea ce fac extratereştrii se desfăşoară lent, ca şi

cum ar avea o grămadă de timp la dispoziţie. Doi dintre ei desfac tubul la un capăt, iar de acolo ies alte câteva zeci de extratereştri îmbrăcaţi în ouăle lor albe, cu picioare de crab. Unul preia grupul nou-veniţilor şi-l conduce către oraşul lor. Ceilalţi se răspândesc în mod egal, de o parte şi de cealaltă a tubului, îl prind toţi odată cu unul dintre picioarele-mâini din faţă şi pornesc, asemenea unui miriapod, către oraşul care-i înghite cu repeziciune. Până în urmă cu câţiva ani, asemenea sosiri erau rare şi reprezentau adevărate evenimente. De câteva luni însă, ritmul a crescut până a ajuns la două-trei debarcări pe săptămână. Cu fiecare transport, sosesc încă treizeci până la cincizeci de extratereştri.

Toţi ai noştri sunt îngrijoraţi şi duminica, la biserică, lumea vorbeşte că abia acum a început adevărata invazie.

Cu greu îmi desprind ochiul drept din reticularul binoclului. Clipesc repede din stângul, pe care l-am ţinut închis. Încet-încet, mă cuprinde disperarea. Cu toate acestea, scot de la piept caietul străvechi, cu pagini îngălbenite şi coperte roase, şi notez conştiincios, cu un cărbune, numărul nou-veniţilor, ora şi data. Caietul e pe jumătate plin de observaţiile mele, de schiţe ale Zonei interzise şi de planurile de atac pe care le-am gândit în ultimii trei ani, despre care, pe măsură ce-am crescut, am înţeles că sunt, din păcate, irealizabile. Navele extraterestre vin dintr-un singur sens, coboară din spaţiu şi nu se mai întorc. Acum au sosit alţi invadatori, iar cei rămaşi nu dau niciun semn că ar vrea să plece. Din acest motiv, planul pe care l-am pus la punct în ultimii doi ani, acela de-a răpi un extraterestru, mi s-a părut mai mult ca niciodată infantil şi imposibil de dus la capăt. Ce-ar însemna dispariţia unui extraterestru, când din cer vin alţii, întruna? Poate că n-ar fi mare lucru, dar măcar aş putea să-mi văd la faţă inamicul, asta dacă o fi având faţă sau ceva asemănător.

— Iar au trimis alţii? aud o şoaptă firavă, ca o părere, şi aprob instinctiv din cap înainte să-mi dau seama că sora mea, Lena, s-a căţărat neauzită, la adăpostul crengilor de brad, fără să intre în foişor.

— Ce cauţi aici? şoptesc, deşi e clar că nu ne aude nimeni.

Ascund caietul şi las cărbunele să cadă într-un buzunar al pantalonilor. Lena se preface că nu vede, deşi, la fel ca alţi câţiva prieteni, ştie de caiet şi de conţinutul lui. Numai că e evident, şi asta fără s-o fi spus vreodată, că tot ceea ce ţine de acţiunea de rezistenţă împotriva invaziei, fie ea şi închipuită, trebuie să rămână secret. La asta a contribuit şi lectura colectivă, la şcoală, a câtorva cărţi vechi despre războaiele mondiale petrecute cu două secole şi jumătate în urmă.

— Mihai, te caută tata, şopteşte şi ea. Zice că ar fi întrebat Glasul de tine.

— Ce vrea?

Lena ridică din umeri. Nu ştie şi nici nu vrea să ştie. Glasul nu aduce niciodată veşti bune.

Mai arunc o privire către interiorul Zonei interzise, unde extratereştrii îşi văd de activităţile lor misterioase. Dar cel pe care l-am botezat Curiosul, pe care îl urmăresc încă de când s-a făcut primăvară, n-a apărut. Sunt zile când nu iese din oraşul lor. Nu că l-aş fi putut deosebi, dacă ar fi trebuit să-l aleg dintr-un şir de extratereştri, stând aliniaţi. Sunt toţi identici sau cel puţin costumele cu care umblă în exterior aşa sunt. Dar, după atâta vreme de când îi spionez, am început să-i deosebesc pe câţiva după felul în care se mişcă şi stau, după cum îşi folosesc picioarele-mâini sau după ceea ce îi interesează. Aşa îl pot recunoaşte pe Căţeluşul, care umblă cu oul înclinat în faţă, ca nasul unui prepelicar, sau pe Nehotărâtul, cel cu mişcări ezitante şi opriri dese, ori pe Şeful care, atunci când îşi face apariţia, este de neconfundat. În jurul lui se

adună mai mulţi, stau o vreme, ca şi cum ar primi porunci, apoi se răspândesc care încotro. Mai este şi cel pe care îl supraveghez în mod special, Curiosul. El e cel care intră singur în pădure, de parcă ar căuta ceva. Pe el vreau să-l prind. Mai sunt şi alţi extratereştri care vin în pădure, dar niciodată singuri.

— Hai odată, a şoptit ceva mai apăsat Lena, că ăştia nu pleacă nicăieri. Poţi să-i admiri şi altă dată.

În partea opusă se zăresc mai multe ferme, dintr-un şir lung, care traversează câmpia şi înconjoară oraşul extraterestru. Dintre ele răsare turla clopotniţei, cea mai înaltă construcţie. Pe măsură ce coborâm, fermele dispar pe rând din câmpul vizual. Crucea clopotniţei dispare ultima. Lena ajunge prima jos şi aşteaptă în tăcere să ajung şi eu. Bănuiesc de ce s-a interesat Glasul de soarta mea şi, deşi ştiu foarte bine că nu pot să scap, o să încerc să amân cât mai mult întâlnirea. Înainte de a deveni Glas, aşa cum îl ştiu de când am învăţat să merg şi să-i deosebesc pe cei din jur, bărbatul sfrijit, încovoiat, cu părul rar, dat pe spate, era veterinar şi se numea Vasile. Multă lume încă îl mai strigă aşa. După cum a povestit chiar el, de nenumărate ori, a fost luat în urmă cu douăzeci de ani, într-o seară întunecoasă de toamnă, pe când se întorcea chiar de la gospodăria părintelui Nectarie, unde ajutase un viţeluş să vină pe lume. N-a mai ajuns la casa lui decât după trei zile, fără să-şi amintească unde-a fost şi ce-a făcut atâta vreme, asta o confirmase şi nevastă-sa, Mioara, care l-a lăsat după vreo doi ani, când cele profeţite de Vasile au început să se adeverească.

El a prevestit cu mult înainte venirea extratereştrilor, chiar înainte să ajungă pe la noi cei refugiaţi de prin alte părţi, unde aceştia deja se instalaseră. La început lumea a spus despre el că nu-i întreg la minte. Mai apoi l-au crezut; mai întâi nevastă-sa care, vrând-nevrând, îi ascultase toate profeţiile. Îngrozită de ceea ce avea să se întâmple, femeia

l-a lăsat şi-a plecat cu unul din primele grupuri de refugiaţi care se îndepărtau de locurile în care extratereştrii veniseră sau urmau să ajungă. Vasile a insistat că aude voci în cap care-i spun ce urmează să se petreacă şi chiar a indicat exact ziua şi ora când a fost bombardat Lunca, orăşelul nostru. Pe atunci, cei mai mulţi l-au ascultat şi şi-au părăsit casele. Au mai fost şi din cei care au râs de el şi n-au vrut cu niciun chip să plece, dar despre ei nu se vorbeşte decât foarte rar şi niciodată altfel decât în şoaptă. După bombardament, l-au crezut, dar asta n-a însemnat altceva decât că toţi au început să-l privească cu suspiciune, nu l-au mai chemat să le trateze animalele bolnave şi Glasul a ajuns aproape muritor de foame. Domnul Tincu, doctorul nostru, este sigur că lui Vasile i-au montat extratereştrii ceva în cap, ca să ne transmită nouă ce anume doresc. Mereu ne îndeamnă să-l hrănim şi să-i dăm de îmbrăcat, amenințându-ne că, altminteri, extratereştrii vor lua pe altcineva să-l transforme în Glas. Cu toate astea, nimeni n-a putut fi cu niciun chip convins să-l adăpostească, aşa că Glasul stă singur în casa lui părăginită, nefăcând altceva decât să se holbeze la pereţi. Cu toţii cred că a ajuns pe jumătate nebun. Iese numai când extratereştrii îl pun să ne spună ce anume mai doresc de la noi şi nu o dată s-a ales cu vânătăi serioase, chiar şi cu câteva coaste rupte, când a anunţat noi corvezi sau creşterea dijmei, de parcă el ar fi fost vinovat de toate astea.

După ce ajungem în poieniţă, îmi scot camuflajul şi-l las lângă cabana măruntă pe care am construit-o lângă iaz. O să-mi fac altul, crenguţele sunt deja cam uscate şi trebuie să-mi scutur zdravăn hainele ca să scap de acele de brad. Dezleg calul, încalec eu primul şi apoi o trag în spatele meu pe Lena. Pornim la trap, nici prea repede, nici prea încet, ca să nu obosesc animalul. La urma urmei, indiferent ce-ar vrea Glasul să-mi transmită din partea

extratereştrilor, poate să aştepte.

Ajungem acasă pe lumină, chiar înainte de înserat. O ajut pe Lena să coboare, apoi sar din şa, duc calul la grajd şi-i scot harnaşamentul, aduc o căldare cu apă de la fântână şi îl adăp, pe urmă îi pun fân proaspăt cosit în iesle. Abia după ce toate sunt în bună ordine, ies din grajd şi dau ochii cu tata, care îşi face de lucru, încovoiat, pe lângă poiata cu păsări. Din hambar se auzea roata mare, de piatră, pe care o învârtea Tina, nevasta lui Pavel, fratele meu, ca să fărâmiţeze grăunţele ce urmau să fie date găinilor.

— Ce vrea de la mine Glasul? l-am întrebat, cu toate că bănuiam despre ce e vorba.

Tata şi-a îndreptat trupul şi a dus reflex o mână la spate, la baza coloanei vertebrale, loc care îl cam supăra de-o vreme. A privit în zare, apoi a scuipat într-o parte şi, cu toate că bănuia şi el, a rostit cu năduf.

— Nu ştiu. Dar, orice ar fi, poate aştepta până mâine, după slujbă.

A intrat în casă unde, pe rând, ne-am adunat cu toţii în jurul mesei de seară. Mama a întors o roată de mămăligă din ceaunul aflat pe foc, iar tata a tăiat-o cu o aţă. Am mâncat cu toţii într-o tăcere apăsătoare, de parcă printre noi s-ar fi aflat un vinovat. Nimeni nu mi-a adresat nicio vorbă, de parcă nici n-aş fi existat. Sau de parcă eu aş fi fost vinovatul.

După masă, am adormit cu greu, în odaia mea. M-am frământat mult pe laviţa care părea mai tare ca niciodată. Am crezut că îi aud pe tata şi pe Pavel cum se sfădesc pe prispă în legătură cu recolta şi cota pe care o cer extratereştrii. Mai cred şi că fratele meu a înjurat de câteva ori. M-am trezit, nu o dată, din coşmarul în care priveam cu groază perechile de picioare albe, terminate cu cleşti, ale extratereştrilor care încercau să mă înşface.

Slujba de duminică, la fel ca aceea de Paşti, Crăciun sau orice alte sărbători, o ţine părintele Nectarie în biserica penticostală aflată în vecinătatea pământului său şi a clopotniţei. E un pic ciudat, clopotul e tras la vreo două sute de metri de lăcaşul de cult, pe pământul părintelui, dar aranjamentul funcţionează de mulţi ani. Penticostalii, foarte amabili, îşi împrumută biserica tuturor celorlalte confesiuni, având drept unică pretenţie, în afara unei chirii mărunte în natură, să nu producem stricăciuni şi s-o găsească la fel de curată cum au lăsat-o. Tot acolo, în timpul săptămânii, tinerii de până la paisprezece ani merg în fiecare seară la şcoală, atunci când termină să-şi ajute părinţii la muncile câmpului.

Cu toate că nu sunt mai mult de doi kilometri, am venit şi noi, la fel ca toată lumea, în căruţă. Să nu vii pe jos la biserică este considerat un semn de bunăstare, la fel ca hainele bune cu care suntem îmbrăcaţi. În cazul meu, asta înseamnă chimirul de lână primit când am împlinit şaisprezece ani şi un surtuc, tras peste cămeşoaie, care i-a rămas mic tatii şi nu are decât două cârpituri, aproape invizibile. Pe drum am păstrat cu toţii o tăcere mohorâtă, în contrast cu vremea însorită de afară. Ne-am făcut semnul crucii, am plecat capetele şi am intrat pe rând în biserică, în frunte cu tata.

Părintele Nectarie s-a întrecut pe sine şi a ţinut o slujbă foarte frumoasă la care, în mod neobişnuit, n-a adormit nimeni. De fapt, cred că cei mai mulţi nici nu l-au ascultat; într-atât erau de înverşunaţi şi de porniţi împotriva extratereştrilor, încât nici n-a terminat bine părintele, că tata s-a ridicat şi-a cerut să ia cuvântul.

— Iar au mărit cotele de recoltare, începe el, în murmurele nemulţumite ale celor adunaţi în pronaos. În curând or să ne ia tot. Nu se mai poate aşa. Nu vom avea cu ce să ne hrănim familiile şi copiii.

Vociferările devin tot mai intense. Se ştiu tare puţine

lucruri despre extratereştri, iar în cei douăzeci de ani de când au venit şi peste noi, n-am aflat mai nimic în plus. Nici refugiaţii nu ştiau mai multe. Bănuim că mănâncă aceleaşi lucruri ca noi, altfel n-ar avea rost să ne pună să le dăm o parte din indiferent ce recoltăm. Cineva a spus că este posibil ca extratereştrii să distrugă pur şi simplu ceea ce ne iau numai ca să nu ne îndestulăm noi şi să ne gândim la revoltă. Teoria asta pare să aibă tot mai mulţi susţinători. Ştim că, în anumite limite, pot controla vremea, aşa cum au dovedit-o nu o dată. Şi am aflat, încă de la începutul invaziei, că sunt capabili să pulverizeze oraşele cu proiectile pe care le aruncă din navele lor, care se învârtesc în jurul Pământului.

— Dar ne-au trimis seminţe ameliorate, care au productivitate mult mai ridicată faţă de ce foloseam noi, se ridică Glasul Vasile, încercând să se facă auzit. Tot ei ne-au scăpat de inundaţiile din primăvară, când au bombardat zăgazul…

Însă nu stă nimeni să-l asculte. Mai mult, vreo trei bărbaţi voinici, printre care şi fratele meu, Pavel, sar de pe bănci, îl înşfacă şi-l azvârle afară.

— Dispari, iscoadă extraterestră, îi strigă Pavel, trântind uşa în urma lui.

— Glasul a spus că ne-au mărit şi cota de sânge, tună tatăl meu, arătând spre uşă. Trebuie să facem ceva. A sosit vremea să le spunem că nu le mai dăm nimic. A sosit vremea să-i alungăm. Să ne eliberăm pământul şi familiile. Nu suntem sclavii nimănui!

La fiecare propoziţie, tata e aplaudat frenetic de ceilalţi bărbaţi. Femeile stau încruntate şi nu par deloc încântate de discursul lui.

— Şi cu ce-ai vrea, măi, Ioane, să-i alungăm? se răsteşte cu glas subţire una dintre ele. Cu coada de la mătură?

Se stârnesc hohote şi chicoteli în grupul femeilor.

Însă nici tata şi nici ceilalţi bărbaţi nu le iau în seamă.

— Care pe care, răcneşte de-a binelea tata. Ori ei, ori noi. Nu există cale de mijloc. Iar eu n-am de gând să mă las pus la jugul lor, ca un animal. Şi nici să văd cum familia mea trăieşte în robie, fără ca eu să fac nimic. A sosit vremea să luăm înapoi ce-i al nostru. A venit timpul să ne recâştigăm libertatea.

Tot mai mulţi bărbaţi îl aprobă, vociferând. Totuşi, tac cu toţii când părintele Nectarie se apropie de icoanele cu chipurile sfinţilor din catapeteasma improvizată care, după slujbă, trebuia luată, pentru a preda lăcaşul de cult în bună regulă penticostalilor. În spatele ei, la mare preţ, sunt păstrate cărţile care au putut fi recuperate şi sunt folosite de elevi când biserica e transformată în şcoală. Printre ele, se găsesc mai multe Biblii penticostale în stare foarte bună, pe care nimeni, nici măcar părintele, n-a îndrăznit să le ia de acolo.

— Iubiţi fraţi, începe să vorbească preotul, ridicând mâinile. Vă poftesc să cumpăniţi cu atenţie ceea ce vreţi să faceţi. Necuratul a năvălit peste noi prin aceste făpturi care nu au îndrăzneala să ni se arate. Suntem puşi la grea încercare şi, oricât ne este de mare credinţa în Dumnezeu, ne întrebăm, poate, cu ce am păcătuit, de El ne pedepseşte atât de amar. Eu nu vă îndemn la revoltă, pentru că scrie în Cartea Sfântă că acel ce ridică sabia de sabie va pieri. Dar vă îndemn să credeţi în Dumnezeu, pentru că El ne este alături nouă, nu lor.

— Dar Dumnezeu nu-ţi pune în traistă, subliniază tatăl meu în gura mare. Aşa că le cer tuturor celor care vor să lupte să rămână aici, ca să punem la cale un plan.

O vreme, se aud doar zgomotul băncilor şi paşii femeilor şi copiilor care ieşeau din biserică. Cu capetele plecate, le urmează şi câţiva bărbaţi.

— Pleacă de-aici, îmi spune tata când vede că n-am de gând să mă ridic.

— Dar sunt aproape major, protestez eu, sărind în picioare. Pot foarte bine să lupt.

Numai că el mă prinde blând de umeri şi mă împinge spre uşă.

— Cineva trebuie să aibă grijă de familie şi de gospodărie, mi-a şoptit. Aş vrea să faci tu asta.

În afara bisericii, constat uşor surprins că lumea a rămas la fel. Femeile şi copiii s-au răspândit pe la căruţe, aşteptându-şi bărbaţii, iar capii de familie care plecaseră din biserică şi-au pornit atelajele şi se îndepărtau fără să privească în urmă. În ciuda planurilor de revoltă care se coceau în biserică, extratereştrii atotputernici nu se arătaseră şi nici nu dăduseră vreun semn că ar fi aflat ce se punea la cale. Tresar când îl aud pe Glas vorbindu-mi din spate.

— Nu pot lupta împotriva lor, îmi spune, rotindu-şi ochii ca un nebun. Nu vor învinge niciodată. Extratereştrii ne vor face bucăţi pe toţi cu armele lor. Nu pot, nu pot, nu pot…

Se îndepărtează câţiva paşi, fluturând braţele ca o morişcă. Apoi se opreşte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, şi se întoarce spre mine. Privirea i se limpezeşte.

— Te-am căutat, îmi spune. Ţi-au mărit şi ţie cota. Trebuie să dai o dată pe lună. Uite, prinde.

Îmi aruncă un kit pentru colectarea sângelui, iar eu, din reflex, îl prind şi-l vâr într-un buzunar al chimirului. După aceea, privirea îi redevine tulbure şi pleacă, dând din mâini şi psalmodiind despre cât de mult bine ne fac extratereştrii care ne dau medicamente pentru oameni şi animale şi fertilizatori şi insecticide fără de care culturile noastre ar fi la pământ.

Eu am dat sânge pentru prima oară la paisprezece ani. Extratereştrii sunt vampiri nesăţioşi, cred că sunt la fel ca în cartea cu Dracula, din care eu n-am citit, pentru că nu mi-a venit rândul, doar i-am ascultat pe alţii atunci

când eram elev. Cer cotă de sânge de la fiecare şi se supără foarte tare dacă nu le-o dăm. Se pare că au prins gust de sângele meu. Glasul zice că am o grupă rară, care le place în mod special. La început, ne cereau sânge o dată pe an, iar acum le dăm o dată la două luni, mai puţin eu, care va trebui să le dau jumătate de litru lunar. Asta se petrece, fără îndoială, pentru că au tot venit, adică s-au înmulţit şi le trebuie mai mult sânge proaspăt.

Simt furia cum îmi urcă la cap, iar inima cum îmi bate cu putere. Aş vrea să arunc kitul în capul Glasului, dar îmi spun şi eu, aşa cum fac toţi ceilalţi, că el nu-i altceva decât un mesager. Şi, în plus, nu se face să-i alertez pe extratereştri în timp ce se pune la cale revolta.

După vreo oră de aşteptat, ies din biserică şi ceilalţi bărbaţi, discutând cu însufleţire. Tata şi Pavel strâng mâinile tovarăşilor lor şi vin glonţ la căruţă, unde îi aşteaptă mama cu Lena şi Tina care, în felul specific femeilor, indiferent de vârstă, au tot vorbit întruna, cam neliniştite. Ajunşi acasă, lepăd surtucul şi ne punem cu toţii la masă. După ce tata spune rugăciunea, ne năpustim asupra bucatelor. După masă, în vreme ce ei tăifăsuiesc, tata mă trimite să văd de animale.

— Au de gând să pornească spre oraşul extraterestru mâine dimineaţă, înainte de răsărit, am auzit din spatele meu, în vreme ce turnam apă amestecată cu tărâţe în troaca porcilor.

Lena s-a strecurat, aşa cum îi este obiceiul, pe neauzite.

— Am auzit când i-a spus Tina mamei. Ea ştie de la Pavel, îmi răspunde ea la întrebarea pe care n-am apucat s-o rostesc. Vor să scoată armele luate de la cazarma din Crucea şi să atace în zori.

Şi Lena dispare la fel de neauzită cum a venit. Auzisem multe legende despre cazarma respectivă. Fusese făcută bucăţi chiar înainte ca extratereştrii să atace oraşul

nostru. Locul nu este departe, dar şi ruinele alea fac parte din Zona interzisă. Unii spun că de acolo fuseseră luate şi ascunse bine arme de mână, dar şi muniţie, piese de artilerie şi explozibili militari, chiar după ce au bombardat-o invadatorii. Suficient de mult cât să poţi porni un război, cu toate că, la ceea ce au extratereştrii în materie de arme, vechiturile noastre ar putea să pară nişte jucării. Însă chiar şi aşa, tare mult aş vrea să ţin mâine dimineaţă şi eu în mâini o puşcă de asalt şi să dobor câţiva extratereştri, poate chiar pe cei ce-mi beau sângele.

Ideea parcă îmi umple capul cu lumină. Dacă mâine porneşte războiul, atunci eu pot să-mi pun în aplicare planul pe care-l coc de atâta vreme. În sfârşit, pot să prind un extraterestru fără să-l caute nimeni! Vor fi prea ocupaţi cu bătălia ca să-şi mai bată capul – sau ce-or fi având – doar pentru că unul de-al lor a dispărut. Termin în mare grabă corvoada şi, după un sfert de oră, sunt iar în vârful bradului, la punctul meu de observaţie.

Mă rog fierbinte lui Dumnezeu să mi-l trimită pe Curios. Prin binoclu, văd cum mişună extratereştrii. Lent, cum li-e obiceiul, în jurul oraşului lor, în rutina lor zilnică. Unii preiau cu macarale, din zona special desemnată în spatele gardului de separare, containerele lăsate de noi cu partea lor din recolta de grâu, după care le verifică imediat. Alţii cercetează şi înregistrează recipientele cu sânge din capsulele frigorifice, unde acesta este stocat la patru grade Celsius. Sângele este analizat cu atenţie. S-a întâmplat să ni-l trimită îndărăt de câteva ori, iar Glasul le-a cerut tuturor să nu mai dea sânge dacă sunt bolnavi sau băuţi. Eu nu-mi amintesc despre asta, pentru că s-a întâmplat când eram mic, dar se povesteşte că, o vreme, toţi bărbaţii, chiar şi femeile, erau bete de dimineaţă până seara, până când Glasul le-a spus că extratereştrii au de gând să interzică de tot băutura şi să distrugă viile. Ca să fie mai convingători, într-o noapte au lansat de pe orbită

un proiectil balistic care a ras, de parcă nici n-ar fi fost, câteva zeci de hectare de viţă. Asta îmi aminteşte de kitul primit de la Glas, pe care l-am uitat în chimir. Îl scot şi-l arunc cât colo. După câteva clipe, un plescăit mă anunţă că a căzut în iaz. Foarte bine, să le dea sânge broaştele şi lipitorile!

Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile, pentru că-l văd pe Curios cum se desprinde dintr-un grup şi o porneşte agale pe cele şase picioruşe ale lui spre pădure. Cobor cu repeziciune din brad, mă julesc un pic, dar merg mai departe, spre Zona interzisă, în locul în care gardul extraterestru s-a lăsat aproape până la pământ, după ce un brad zdravăn a căzut peste el toamna trecută, însă fără să-l rupă. Pe brad am trecut de mai multe ori, ca pe-o punte care traversa fâşia minată, ca să pătrund în partea de pădure pe care extratereştrii şi-o îngrădiseră pentru ei.

Ajung chiar la timp ca să anclanşez capcana la care muncisem luni bune. Mai fuseseră ocazii când Curiosul venise singur în pădure. Aş fi putut să-l prind, dar de fiecare dată m-a oprit teama de represaliile extratereştrilor. Însă acum este momentul în care, după ce-l voi captura, voi vedea şi apoi voi putea povesti tuturor cum arată chipul răului.

Întind în grabă sforile pe care le-am mai întins de multe ori. A fost ca un fel de joacă: îmi imaginam cum voi captura extraterestrul, după care strângeam şi ascundeam totul. Nu şi de această dată. Îl pândesc pe Curios cum păşeşte cu patru din cele şase picioruşe ale sale, în timp ce, cu cleştii celor două din faţă, apucă delicat câte-o frunză sau floricică, o apropie de partea de sus a carcasei, ca şi cum ar privi-o – numai că acolo materialul e neted şi alb – apoi pune cu grijă ceea ce a cules îndărăt. Habar n-are ce-l aşteaptă. Probabil că aşa sunt toţi extratereştrii, ne socotesc o mână de bipezi inepţi şi docili, rezervoare de sânge umblătoare, bune doar ca mână de lucru. Din acest

motiv, cred că sunt mari şanse ca revolta de mâine să reuşească. Revoltă la care, dacă o să le aduc bărbaţilor un extraterestru prins de mine, o să-mi câştig şi eu dreptul de a lua parte.

Capcana pe care am aranjat-o este una simplă şi a funcţionat de minune. Arătarea şi-a agăţat unul dintre picioarele din mijloc de o sfoară pe care am întins-o peste cărăruia pe care îi place să treacă. S-a oprit ca şi când ar fi vrut să priceapă ce i se întâmplă, dar prea târziu. Sfoara a eliberat buşteanul greu pe care îl urcasem cu mare trudă într-un molid, iar acesta l-a izbit în plin, aruncându-l în groapa pe care o săpasem înadins şi pe care o camuflasem cu rămurele şi frunze uscate. Groapa era aproape plină cu apă rămasă de la ploile de săptămâna trecută, iar asta mi-a fost de mare ajutor, pentru că, odată acoperit cu apă, extraterestrul n-a mai putut să comunice cu ai lui.

Am înşfăcat un pietroi – şi acesta pregătit din vreme, pentru că nu se găsesc prea uşor bolovani prin pădure – şi am lovit creasta zimţată, care bănuim că este antenă, până ce am desprins-o de ou. După aia, i-am legat strâns picioarele cu sfoară solidă, din fuior de cânepă, l-am apucat de ele şi m-am pregătit să-l târăsc până la adăpostul meu. Numai că extraterestrul s-a dovedit mult mai uşor decât mi-am închipuit. N-avea, poate, nici cincizeci de kile. Aşa că l-am luat în braţe şi am trecut înapoi în mare grabă peste bradul căzut, am mers până la coliba de lângă punctul meu de observaţie, iar acolo l-am băgat înăuntru. Cred că sunt singurul om care a capturat un extraterestru. Nu m-am gândit până acum la asta, dar, când văd pe podeaua de lut bătătorit a colibei mele oul alb, cu picioarele bine legate, simt cum mă cuprinde mândria. Ia să-l mai aud acum pe tata cum spune că nu sunt suficient de mare ca să iau parte la răzmeriţa împotriva extratereştrilor!

Lovesc zdravăn cu securea în ou, se aude un sunet

înfundat, dar lama nu lasă nici măcar o urmă. Îmi iau avânt ca să lovesc încă o dată, mai tare, dar pe ou apare o linie dreaptă fină, iar o parte din carcasă se retrage la dreapta şi la stânga. N-apuc să văd ce este înăuntru, pentru că o aud pe Lena care, cum i-e obiceiul, s-a furişat neauzită ca o umbră în spatele meu. Cine ştie de când mă urmăreşte!

— Aşa arată un extraterestru?

Mă întorc spre ea să-i spun vreo două, dar, între timp, un ţipăt uşor care vine dinspre ou îmi atrage atenţia. Oul arată acum ca un soi de fotoliu lăsat pe-o parte, aşa cum l-am pus jos, în colibă. În carcasa deschisă se află o fată tare palidă, foarte subţire, cu părul alb, aşezată într-un fotoliu încastrat în ou. E îmbrăcată într-o salopetă de asemenea albă, imaculată, peste care trec în diagonală două curele ce se încheie cu o cataramă ciudată, peste piept. Mâinile ei se sprijină de două rezemătoare care pleacă din partea din spate. După ce ne aruncă o privire, degetele, subţiri ca nişte beţişoare, i se mişcă foarte repede pe rezemătoare şi oul se închide cu mare viteză. Încearcă iar să mişte picioarele, dar sfoara de cânepă cu care le-am legat rezistă fără probleme.

— Ai speriat-o, se stropşeşte la mine Lena. Lasă naibii aia din mână. Cine ştie ce şi-o fi închipuit când te-a văzut aşa pornit; probabil a crezut că vrei să-i faci de petrecanie.

Înghit în sec în vreme ce las încet toporul jos, apoi îl ascund într-un colţ. Ura mea pentru extratereştri parcă s-a evaporat. Mi-e cu neputinţă să cred că asemenea făpturi diafane şi delicate, cum e fata închisă în ou, ne-ar putea vrea răul. Un adevăr evident mă loveşte cu putere: până acum extratereştrii n-au omorât pe nimeni. Ne-au distrus oraşul, da, dar ne-au avertizat din vreme şi oamenii au plecat. Cele câteva hectare de vie le-au pulverizat noaptea, când nu era acolo niciun om. Este adevărat, i-au făcut rău Glasului. Dar adevăratul rău, când l-am izolat, oare nu noi i

l-am făcut? Lena se apropie de ou şi îşi aşază palmele pe el.

— Deschide, te rog. N-o să-ţi facă nimeni nimic. Nu-ţi fie teamă. Era doar frate-meu.

Afară a început să se înşereze, dar nici n-aş fi băgat de seamă, dacă n-ar fi trebuit să aprind lampa cu ulei agăţată în tavan. O aprind şi pe cea de rezervă şi o apropii de ou. Ciocănesc uşor cu degetul în carcasa albă, însă nu reuşesc să provoc niciun sunet în interior. Nu se vede nicăieri vreo urmă a locului unde s-a desfăcut. Nici la pipăit nu se simte. Suprafaţa oului e perfect netedă, călduţă, şi lasă impresia de moliciune. Îndrept oul şi-l sprijin de perete, dar echilibrul nu pare prea stabil. Aşa că întorc un taburet invers şi aşez oul între picioarele acestuia.

— Poate ar trebui să-i dăm foc, spun în glumă, iar soră-mea se încruntă la mine.

N-apucă să mă ocărască, pentru că oul se desface iar. Fata cea palidă murmură ceva. Ne apropiem să o auzim.

— Nu, şopteşte ea. Nu… foc.

Amuţim de uimire. Lena îşi revine prima.

— Vorbeşte! Vorbeşti limba noastră…

Fata cea palidă aprobă clătinând uşor capul. Seamănă cu o păpuşă fină din porţelan, cum am văzut pe la o mătuşă de-a mea care ţine una la mare preţ, ascunsă după o vitrină de sticlă.

— Întotdeauna studiem limba băştinaşilor înainte de-a ateriza, după cum e şi normal. Mai mult, conversaţiile din interiorul fortăreţei au loc în limba voastră. Se presupune că odată va trebui să interacţionăm direct cu voi. Aşa cum fac eu acum. Eu sunt Cristina, rosteşte cu ceva mai multă uşurinţă.

— O cheamă Cristina, sare soră-mea, de parcă eu n-aş fi acolo. Extraterestrul are un nume, ea este Cristina.

Pe ochii foarte albaştri ai fetei licăreşte un zâmbet.

— Toţi avem nume. La fel ca voi.

— Eu sunt Lena. El e fratele meu, Mihai. Tu ce faci aici?

— Nu ştiu, voi m-aţi răpit. Ieşisem doar să mă plimb puţin. Îmi place foarte mult pădurea.

Orice aţi spune, pentru mine era prea mult. „Dar, dacă aceste lumi sunt locuite, cine le locuieşte?… Suntem noi, sau sunt ei stăpânii Lumii?” a scris H.G. Wells cu vreo trei sute de ani în urmă, în *Războiul Lumilor,* iar aceste cuvinte, pe care le-am citit în clasă, mi-au rămas adânc săpate în minte. Îmi imaginasem în fel şi chip extratereştrii: cu colţi şi tentacule cu gheare tăioase, solzoşi şi cu cozi puternice, cu două antene mici, ca la furnici, pe creştet, cu chipurile verzi şi ochii bulbucaţi, sau în câte alte feluri potrivite pentru nişte ucigaşi urâţi, siniştri şi lipsiţi de milă, duşmani ai oamenilor. Ca după un duş rece, pricep că toate aceste imagini despre ei erau de fapt şabloane care mi-au intrat şi mie în cap din literatura, din afişele filmelor ştiinţifico-fantastice şi din benzile desenate găsite în revistele care s-au mai păstrat din urmă cu două secole. Nimeni şi nimic nu m-a pregătit pentru fata palidă şi fragilă aflată în carcasa ovală extraterestră, acum deschisă, şi care, peste toate, ne vorbea foarte corect limba.

— Atunci de ce nu ieşiţi din astea? o întreabă Lena. De ce nu vă arătaţi, ca să vă vedem cu toţii aşa cum sunteţi, pentru că ne semănaţi foarte bine.

— Nu putem, şopteşte Cristina.

Închide ochii şi capul îi cade în piept. Respiră scurt şi rapid. După o clipă de ezitare, Lena se repede să afle ce-a păţit. Îşi pune urechea pe pieptul ei şi ascultă cu atenţie.

— Inima îi bate foarte repede, trage ea concluzia. Are frisoane şi mâinile reci.

Soră-mea s-a învârtit mult prin preajma mamei, care este asistent medical, ca să-i dea o mână de ajutor. În

ciuda vârstei, a învăţat de la ea multe lucruri. Cunoaşte deja multe din plantele cu proprietăţi medicinale, ştie să pună copci sau să vindece fracturile mai simple. Mama, de când au venit extratereştrii şi ne-au alungat din oraş, a fost nevoită să facă deseori şi lucruri care, în mod obişnuit, erau de competenţa medicului aflat la jumătate de zi de mers cu căruţa, asta când nu umblă pe la alţi pacienţi.

Lena ia un urcior în care aveam puţină apă, îl apropie de buzele fetei şi îi picură câţiva stropi. Îşi scoate broboada, o înmoaie într-un colţ şi tamponează fruntea şi obrajii extraterestrei. Eforturile nu-i sunt zadarnice. Fata ridică puţin pleoapele şi şopteşte ceva. Soră-mea dă din cap că a priceput şi se întoarce spre mine.

— Are nevoie urgentă de o transfuzie de sânge. Acum!

Nu mai gândesc, aşa că nu întreb nimic în plus. Ţâşnesc afară şi, din mers, îmi scot cămeşoaia, chimirul şi nădragii şi mă arunc în iaz. Cerul senin şi lumina săracă a Lunii, aflată la finele primului pătrar, mă ajută să desluşesc kitul pentru transfuzii primit de la Glas, pe care l-am aruncat nu de mult din punctul de observaţie. Fiind mai uşor decât apa, pluteşte pe undeva către mijlocul iazului. Înot până la el de parcă viaţa mi-ar depinde de asta, îl înşfac grăbit, sperând că nu s-a stricat ceva şi, cu apa şiroind de pe mine, mă năpustesc în colibă.

Sora mea ia kitul şi îl desface cu mişcări de profesionistă. A colectat de nenumărate ori sânge pentru extratereştri, dar transfuzii nu ştiu să fi făcut până acum. Aduce celălalt taburet lângă oul Cristinei şi-mi face semn să stau jos. Îmi leagă garoul, bate cu palma antebraţul şi înfige fără să ezite acul direct în venă. Urmărim amândoi cu înfrigurare cum lichidul roşu curge în recipientul colector. Ca să grăbesc treaba, strâng de mai multe ori degetele în pumn. Imediat ce se umple, Lena îmi smulge nerăbdătoare acul din venă şi, fără să mă mai ia în seamă,

îl conectează la o canulă micuţă pe care Cristina o are ataşată de braţul stâng.

Pe măsură ce sângele meu intră în corpul extraterestrei, obrajii ei capătă un pic de culoare. După câteva minute, deschide ochii şi trage adânc aer în piept. Ne priveşte de parcă ne-ar fi văzut prima oară apoi îşi aminteşte, aruncă o privire lungă către recipientul cu sânge, din care un sfert deja s-a scurs, şi ne zâmbeşte.

— Nu-ţi face griji, fratele meu are grupa universală, îi spune preocupată Lena. Sângele lui este foarte căutat de ai tăi.

— Mulţumesc, şopteşte ea. Fără transfuzii, noi nu putem supravieţui.

Mormăi şi eu ceva aprobator, ca s-o liniştesc, deşi nu pare să fie cazul. Înghit în sec, realizez că sunt gol, aşa cum m-a făcut mama, şi am părut ud. Ies ca o vijelie pe uşă, îmi găsesc hainele azvârlite pe afară şi le îmbrac stângaci, de parcă n-aş mai fi făcut niciodată aşa ceva. Mă aşez puţin pe iarbă, să-mi trag sufletul. Cred că am şi ameţit puţin, poate pentru că am dat sânge, mi s-a mai întâmplat. Sau de la efortul fizic intens. Sau de la emoţii, sau poate de la toate deodată. În definitiv, sunt primul om care a văzut un extraterestru. Dar aerul rece şi tare al înserării mă ajută să-mi vin repede în simţiri, aşa că mă ridic şi mă strecor în colibă.

Soră-mea sporovăieşte întruna. Din când în când, extraterestra îi răspunde monosilabic, dar aş putea să jur că am auzit-o râzând de vreo două ori. Ea pare cea mai puţin încordată dintre noi. Şi-a revenit complet. Deci asta făceau ei cu sângele. Acum, că am aflat, extratereştrii nu-mi mai par deloc nişte vampiri nesăţioşi. După ce mă vede, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Lena concluzionează, râzând:

— El credea că ne beţi sângele.

Şi se întoarce spre mine cu o expresie de genul „ţi-

am zis eu că nu-i aşa”.

— Viaţa în spaţiul cosmic ne-a afectat capacitatea de-a produce globule roşii, îi răspunde cu blândeţe Cristina. Şi sistemul imunitar. Până nu de mult, ţineam lucrurile sub control cu tratamente chimice, dar situaţia s-a agravat cu fiecare generaţie. Congresul a hotărât să ne trimită pe Pământ. Oamenii de ştiinţă presupun că, odată ajunşi pe suprafaţă, aceste boli vor dispărea de la sine. Dar, până atunci, suntem dependenţi de sângele primit de la voi. Şi de hrana pe care o cultivaţi. Noi suntem prea slăbiţi să facem asta. Trebuie să dormim mult până când trupurile ni se vor adapta la gravitaţia Pământului.

— Dar tu eşti extraterestră, reuşesc să articulez gâtuit de emoţie.

— Da. Însă aici e atât de greu… Aproape insuportabil, chiar dacă acasă ne-am petrecut în centrifugă nenumărate ore la pseudogravitaţie. Acolo, când se termina programul de antrenament, eram liberi să plutim, aşa cum ne-am născut. Aici trebuie să suportăm gravitaţia tot timpul şi aproape că nu ne putem mişca fără cochilie. Încă nu îndrăznim să vă cerem şi lapte de vacă, aşa că oasele noastre suferă din lipsă de calciu. Sunt subţiri şi fragile, se fracturează des, pentru că nu sunt deloc potrivite pentru gravitaţia Pământului. Mai mulţi dintre ai noştri n-au mai suportat şi şi-au pus capăt zilelor. Adevărata noastră casă este acolo sus, unde m-am născut şi eu. Dar străstrăbunicii mei au fost pământeni, ca şi voi.

— Pământeni de pe… Pământ? întreabă neîncrezătoare Lena.

Cristina închide scurt pleoapele, a aprobare.

— Nu ştiu să mai existe pământeni şi din altă parte, zâmbeşte ea, iar eu simt că mă topesc când o văd.

Este atât de fragilă, încât parcă întreaga viaţă nu mi-am dorit nimic altceva decât s-o protejez, s-o ţin la adăpost de primejdii. Seamănă cu o floare crescută în glastră. Aş

vrea să-i spun asta, însă din gură îmi iese cu totul altceva.

— Atunci de ce ne-aţi distrus oraşele? De ce staţi ascunşi după garduri înalte şi nu vă arătaţi?

Extraterestra mă priveşte cu tristeţe. Din ochii ei iese o lacrimă. Dacă aş putea, aş înghiţi înapoi cuvintele care le-am spus.

— Ne e teamă de voi, Mihai. Când ai noştri s-au refugiat în spaţiu, au luat cu ei şi vechile spaime. Am crescut, generaţie după generaţie, cu ele. Ne-au spus că Pământul e un loc primejdios, populat de rămăşiţele omenirii. Că locuitorii sunt duri şi nu ne vor primi şi pe noi. Că ne putem impune numai prin forţă, pentru că este singura limbă pe care o înţelegeţi. Ne-au spus că noi n-am cunoscut războaiele şi că lupta pentru supravieţuire o câştigă întotdeauna cel mai tare.

— Dar nu este aşa, aproape strigă Lena. Istoria ne învaţă ce-au păţit dinozaurii care erau cei mai mari prădători de pe Pământ, numai că au pierdut lupta cu omul. Şi… şi mai sunt şi alte exemple.

— Au fost şi mulţi care s-au împotrivit izolării, dar teama noastră colectivă a învins. Nimeni n-a avut curajul să stabilească un contact direct cu voi, deşi s-a propus asta de mai multe ori numai în cele câteva luni de când am venit eu. Mi-am dorit întotdeauna să vă cunosc. Am sperat, în secret, să vă întâlnesc în pădure, să vă pot observa nevăzută de undeva, ascunsă dincolo de gard. În bază avem instrumente optice şi lansăm mereu drone care ne transmit imagini, ca să vedem ce faceţi.

Cu toate că şi eu făcusem, cu mijloacele mele, acelaşi lucru, nu mi-a dat niciodată prin cap că şi extratereştrii ne urmăresc pe noi.

— De ce aţi ales acest loc? nu mă pot abţine să întreb. Din cât e lumea de mare, aţi venit drept peste noi.

— Să ştii că eu n-am vrut să vin, mărturiseşte Cristina. Chiar m-am împotrivit cât am putut, dar părinţii

mei au luat decizia, convinşi că astfel îmi dau o şansă. Ei au rămas acolo, sus, pentru că sunt prea bătrâni ca să-şi încerce norocul cu Coborârea. E un drum cu un singur sens, pentru că niciunul din noi nu se mai poate întoarce. Chiar dacă am avea mijloacele, este puţin probabil să rezistăm unei decolări. La început, la fiecare coborâre, mureau chiar şi un sfert din cei care veneau. Alt sfert nu rezista, de regulă, mai mult de o lună. Este adevărat, în prezent, mortalitatea a scăzut mult de la introducerea antrenamentelor obligatorii în centrifugă. Am făcut toate aceste sacrificii ca să ajungem aici, pe planetă. Care nu mai este chiar aşa de mare. Iată.

Degetele subţiri ale Cristinei aleargă iute pe mânerele fotoliului ei şi din poală îi ţâşneşte un glob mare, luminos, care se înălţă puţin, cât să-l putem cerceta pe îndelete. Şi eu, şi Lena ne tragem speriaţi îndărăt, dar, văzând că extraterestra e calmă, ne mai liniştim. Deşi ştim că există şi sunt folosite pe scară largă, e pentru prima oară când vedem o proiecţie.

— Porţiunile negre nu mai pot fi locuite, unele pentru sute de ani de-acum încolo. Sunt puternic contaminate cu poluanţi, cu radiaţii sau cu ambele. După cum vedeţi, America mai are foarte puţine locuri care să nu fie negre. De altfel, primele trei aterizări s-au făcut în astfel de locuri propice vieţii, acasă la strămoşii noştri, numai că, la scurtă vreme, s-a pierdut legătura cu coloniile. Au fost trimise drone automate ca să aflăm ce s-a petrecut, dar nici acestea nu s-au mai întors. S-a presupus că radiaţia de fond este prea mare şi bruiază transmiterea datelor. Dar s-a mai presupus şi că au nimerit peste băştinaşi ostili şi teritoriile respective au fost trecute în carantină. Aşa că următoarele misiuni pe Pământ au fost mult mai atent pregătite. S-au ales zone dintre cele mai puţin afectate, din Europa şi Africa. Noi am ajuns aici şi ne-am delimitat o zonă de securitate, conform procedurilor.

— Aţi făcut rost de un Glas. Cel care ne spune ce vreţi, adaugă uşor iritată Lena.

— Noi îl numim Comunicator. A suferit o operaţie simplă, reversibilă, efectuată de echipa de la sol, care a cercetat zona înainte de debarcare, şi i-a plasat în ureche un convertor. Noi îi transmitem prin unde radio ceea ce dorim, iar el vă comunică vouă. Nu e deloc drept pentru el, dar pur şi simplu atunci n-am avut de ales. S-a presupus întotdeauna că este doar o măsură temporară. Trebuie să ţinem cumva legătura cu voi.

Văzută în acest fel, proiecţia Terrei nu e prea grozavă. Seamănă totuşi cu vechiul glob pământesc de pe care învăţasem la şcoală despre continente şi oceane. Numai că imaginea tridimensională a Cristinei are multe culori tari, cum ar fi roşu, oranj, galben, alb şi negru, care lipseau de pe vechea noastră machetă de carton, aproape toată albastră. Lena priveşte fascinată cum proiecţia se roteşte lent, maiestuos.

— Ce sunt astea? întreabă ea, arătând un grup de steluţe sclipitoare care se aleargă una pe alta în cerc, în jurul Pământului. Locuinţele voastre?

— Nu, casa noastră e mai aproape de Lună decât de Pământ, răspunde Cristina. Ceea ce vezi este centura Volta. Îi spunem aşa pentru că e formată din sateliţi fotovoltaici. Captează lumina Soarelui, o transformă în microunde şi o trimit pe Pământ. Aici o capturăm, prin câmpurile de antene, şi o convertim. În acest fel, avem electricitate. O folosim şi în folosul vostru. În serele din bază obţinem seminţe selecţionate genetic, de mare productivitate, pe care vi le dăm vouă.

— Ne cereţi dijmă, rostesc mai nervos decât sunt. Nu suntem sclavii voştri.

— Ai mei au gândit că, datorită seminţelor primite de la noi şi a ajutorului pe care vi-l dăm în îngrăşăminte, bioerbicide şi biopesticide, recolta oricum a crescut de

peste patru ori. Chiar dacă ne daţi nouă jumătate, ca să ne scăpaţi de hrana pe care o cultivăm hidroponic, oricum obţineţi de peste două ori mai mult decât atunci când o făceaţi neasistaţi de noi. Nimeni nu mai suferă de foame, după cum nimeni nu e sclavul nimănui. În natură, asta se numeşte simbioză. Planul este să vă dăm maşini agricole mai bune, apoi, când vom fi şi noi mai adaptaţi la gravitaţie, să vă învăţăm să le construiţi singuri.

— Adică aveţi de gând să împărţiţi cu noi ştiinţa voastră? se interesează suav Lena.

— Nu este ceea ce îţi închipui. În spaţiu, principala noastră preocupare a fost supravieţuirea. Eram prea puţini şi dispuneam de resurse foarte limitate ca să facem progrese tehnologice importante. Dar am păstrat cu grijă ceea ce au adus cu ei strămoşii. Iar toate astea le vom împărţi cu voi, deşi nu ştiu câte din vechile invenţii mai pot fi de folos. Însă ceva tot vom găsi, ca să ne facem viaţa mai uşoară.

— Aţi fi putut veni în mod paşnic, zic eu. Aţi fi putut trimite emisari, să ne cereţi să vă primim. Iar noi v-am fi primit şi v-am fi dat ceea ce aveaţi nevoie.

— Oare? se îndoieşte extraterestra şi, gândindu-mă la cât de pornit era tata, parcă mă îndoiesc şi eu.

— Totuşi, cinstit ar fi fost măcar să ne spuneţi toate astea după ce aţi venit pe Pământ, insist eu şi, cum Cristina îşi pleacă fruntea, consider că mă aprobă şi mă simt foarte mulţumit cu atât. Deci la asta folosesc ţepii de pe acoperişul oraşului vostru, schimb vorba, iar Cristina aprobă iar din cap. Şi cei de pe dealuri. Nu fac parte din apărarea oraşului vostru. Aha, acum am înţeles.

— Nu e un oraş. E o bază fortificată, dotată cu facilităţi medicale de readaptare la gravitaţie şi…

— Şi noi aveam curent pe când trăiam în oraş, o întrerupe Lena. Provenea de la un generator cu abur. Ardeau lemnele care încălzeau apa, iar aceasta se prefăcea

în vapori. Forţa lor învârtea generatorul şi ne dădea electricitate. Mi-a zis mama că uneori era şi câte trei ore pe zi, la căderea nopţii, iar străzile erau iluminate. La fel şi casele celor care mai aveau becuri electrice. Însă, după ce aţi bombardat oraşul, n-am mai avut, cu toate că numai eu am auzit pe cel puţin zece bărbaţi lăudându-se că vor face ei alte generatoare.

Cristina îşi apleacă îngândurată capul, ca şi cum s-ar gândi. Când ridică privirea, spune hotărâtă:

— Spaima noastră are origini vechi. Strămoşii mei se trag din America, iar aceea era o ţară făcută din oraşe foarte mari în care trăiau mulţi, mulţi oameni. Un singur oraş din cele vechi ne-ar fi putut cuprinde pe toţi cei care ne aflăm pe orbită şi ar mai fi rămas şi loc. Iar luptele şi destrămarea naţiunii noastre au pornit de la oraşe.

Ştim şi noi de America, am învăţat la geografie despre continente şi ţări. Este un loc foarte îndepărtat, la care este cu neputinţă de ajuns pe jos sau pe cal. Dar, ca multe alte lucruri pe care le-am învăţat despre trecut, asemenea referiri par mai degrabă nişte poveşti. Poate că unele sunt cu adevărat născociri. La fel ca în cartea cea groasă, cu paginile pătate de mucegai, din care citeam *Legendele Olimpului.*

— De la oraşe… am repetat, încercând să pricep.

— N-am reuşit să înţeleg niciodată de ce se adunau oamenii în oraşe, mărturiseşte Cristina. Acestea nu aveau niciun fel de resurse proprii. Tot ceea ce consumau trebuia adus de undeva, cu mare risipă de resurse. Voi de ce stăteaţi în oraş? La ce vă folosea?

Schimb o privire cu Lena. Ca şi pe mine, întrebarea extraterestrei o ia prin surprindere. Ridic din umeri.

— Nu ştim. Noi încă nu veniserăm pe lume când ai tăi au distrus Lunca. Dar părinţii noştri ne-au spus că oraşul însemna civilizaţie. Numai animalele stau singure. Oamenii locuiesc împreună, se ajută, învaţă, progresează…

— … se omoară, distrug şi fură! Am văzut înregistrările. Noi, acolo sus, toţi le-am văzut şi ştim! Oraşele transformă oamenii în animale sălbatice. De asta trebuie ca ele să dispară. Oraşele au distrus Pământul!

Însufleţirea cu care vorbeşte îi colorează puţin obrajii. Fata a reuşit chiar să se salte puţin din fotoliul ei, împingându-se cu putere în mânere. Din colţurile ochilor îi pornesc câteva lacrimi, nu-mi dau seama dacă de la efort sau de la accesul de furie.

— Nu oraşele, ci oamenii au distrus Pământul, subliniază sora mea, fără să ridice vocea. Noi aşa am învăţat. N-ar fi trebuit să ni le bombardaţi. Şi voi, aici, staţi împreună în baza voastră, exact ca într-un oraş. Şi în spaţiu aţi trăit la fel.

— Nu-i acelaşi lucru, încercă să contraargumenteze extraterestra. Voi nu ştiţi cum a fost înainte! Acolo, în spaţiu, nu aveam încotro, a trebuit să trăim împreună. Şi nici aici, acum…

Se opreşte brusc. Buzele încă îi tremură, însă e clar că nu mai găseşte argumente.

M-am săturat de câte ori i-am ascultat pe alţii dezbătând despre cine a fost cel mai vinovat. Vinovaţi suntem din clipa în care ne naştem, aş vrea să le strig de fiecare dată isteţilor care îşi exprimă părerea despre asta. Din acel moment, începem să consumăm. La fel şi animalele, numai că ele ucid sau sunt ucise fără să iasă vreodată din echilibrul delicat al naturii pe care noi, oamenii, l-am tulburat grav. I-aş întreba pe ipocriţii care susţin astfel de opinii dacă, de dragul salvării planetei, ei personal ar fi dispuşi să renunţe la tot confortul pe care l-au obţinut strămoşii noştri. Îmi păstrez şi acum părerea despre disputa verbală pe care sora mea o duce cu o fată coborâtă din cer.

— Cunoaştem şi noi destule despre lumea de dinainte, am spus înţepat. Avem cărţi, amintiri şi obiecte.

Ştim cu toţii că americanii au ajuns, în urmă cu peste două sute de ani, în spaţiul cosmic. Nu doar ei, ci şi chinezii, ruşii şi indienii au înfiinţat colonii pe Lună sau pe orbita Pământului. Când mergeam la şcoală, ştiam din cărţi o mulţime de istorioare despre cucerirea Spaţiului. Unele le-am ascultat povestite, aşa cum fuseseră transmise din gură în gură, în mod evident alterate de ani.

— Cărţi? Aveţi cărţi?

— Voi nu aveţi cărţi, acolo, sus, în cer? întreabă Lena.

— Cărţile sunt prea grele, rosteşte cu regret Cristina. A trebuit să luăm cu noi numai conţinutul lor, umbra lor electronică. Avem şi o mulţime de înregistrări. Însă dintotdeauna mi-am dorit să ţin o carte adevărată în mâini.

Şi Cristina începe să povestească despre cum a fost lumea, iar timpul pare că se opreşte. Proiecţia din poala ei se schimbă şi ne arată Pământul aşa cum era el odinioară. Vocea ei firavă şi subţire ne aprinde imaginaţia şi, ajutându-se de imagini, ne arată oraşele uriaşe şi pline de lumină în care locuiseră străbunii noştri, cu vehicule mergând ordonat peste tot, cu oameni zâmbitori, lipsiţi de grija zilei de mâine, colindând prin magazine uriaşe, pline cu bunuri de care noi nici n-am auzit şi nici nu ştim la ce folosesc. Am fi în stare să ne uităm întruna la aşa ceva numai că, pe neaşteptate, proiecţia se opreşte chiar când se focalizează pe un copil care linge dintr-un con cu îngheţată. Oftăm dezamăgiţi.

— Îmi pare rău, doar asta am în memoria vehiculului despre lumea veche. Aş fi putut aduce mai mult prin microunde din baza de date a bazei noastre, dar, cum antena e distrusă, trebuie să vă mulţumiţi cu atât, spune privindu-mă cu reproş, iar eu mă simt ca un sălbatic, amintindu-mi cum am stricat-o cu bolovanul.

Străbunicii ei au părăsit America la sfârşitul Epocii Petrolului, când au avut loc războaiele pentru ultimele rămăşiţe ale acestei resurse. Pe atunci, americanii erau

puternici, aveau armate şi arme cu care puteau înfrunta singuri tot restul omenirii. Numai pe ei înşişi n-au reuşit să se înfrunte, pentru că statele din Nord, care aveau industriile, au început războiul cu cele din Sud, care mai deţineau ceva petrol. Acest lucru s-a întâmplat la câţiva ani după ce fusese epuizat petrolul arabilor şi cel din America de Sud. Combatanţii s-au folosit de bombe tot mai puternice, atât de distructive, încât au făcut din aproape toată America un loc în care nu se mai putea trăi. Astfel de lupte s-au dus pretutindeni în lume, şi în China, şi în India, şi în Rusia, iar globul pământesc a devenit, în bună parte, de nelocuit.

— Se zice că în lume ar mai exista petrol, rosteşte nostalgic Lena. Numai că nimeni nu ştie unde, iar eu nu cred că au mai rămas maşinării care să-l poată prelucra şi folosi.

— Petrolul nu s-a terminat, îi spune Cristina privind-o cu seriozitate. Iar sateliţii noştri ne-au indicat şi locurile unde se găseşte. Cred că există mai multe exploatări active, pentru că primim frecvent produse făcute din ţiţei. Uite, kitul de transfuzie, spre exemplu, este din material plastic.

Privim, eu şi soră-mea, cu mult respect recipientul şi tubul transparent conectat la el, acum aruncat pe jos, de parcă îl vedeam pentru prima oară. Într-adevăr, acum că ne-a spus, îmi dau seama că nu m-am întrebat niciodată de unde au extratereştrii aşa ceva. Mi se părea normal să posede absolut orice.

— Desigur, nu mai există în cantităţile uriaşe în care era extras pe vremuri. Mai multe baze de-ale noastre au fost amplasate în câmpuri petrolifere. Şi, cum se cheltuieşte mai multă energie pentru a-l aduce la suprafaţă decât s-ar obţine arzându-l în motoare termice, ţiţeiul este rafinat şi folosit numai pentru lucrurile indispensabile care, după ce sunt fabricate, sunt trimise sus, pe orbită.

— Cum ar fi kitul pentru transfuzii, spune Lena.

— Acela, dar şi multe altele, zâmbeşte extraterestra. Ne-am descurcat destul de greu în spaţiu fără ţiţei. A trebuit să improvizăm din ce am economisit şi am reciclat totul. Asta facem şi acum. Deocamdată, ne descurcăm cu ce avem de acasă şi cu ceea ce aduc nou-veniţii. Toate bazele trebuie să devină autonome. După o vreme, vom găsi o cale să facem schimburi între noi.

— Chiar aşa, cum aţi urcat atât de mulţi acolo? întreb curios.

Americanii, care erau şi cei mai avansaţi tehnologic, construiseră Liftul Spaţial cu care se ridicau până sus, mult deasupra cerului. Din locul unde se oprea Liftul, au călătorit cu navetele, tot mai sus, tot mai departe de Pământ, până la punctul Lagrange dintre Pământ şi Lună, acolo unde cele două planete îşi anulează reciproc forţa de atracţie, şi şi-au clădit o nouă casă, formată din zeci de staţii spaţiale. Au ajuns doar câteva milioane. Le-a luat ani buni ca să facă asta, dar oamenii lor de ştiinţă prevăzuseră că se poate ajunge în această situaţie şi pregătiseră totul. După ce s-au văzut la adăpost, au sigilat cumva Liftul Spaţial, ca să nu ajungă şi la ei războiul.

Încercând să cuprind imensitatea proiectului, aproape că nu mai aud ce spune Cristina. Încerc să-mi închipui un lujer lung şi drept, care străpunge cerul şi urcă în continuare, multe mii de kilometri, până la înălţimea de geosincronism. Am citit undeva despre asta, cred că într-un vechi manual de fizică. M-am chinuit mult să pricep noţiunea, pentru că nu aveam pe cine să întreb, învăţătoarea noastră se declarase depăşită. Mă întreb inutil, încă o dată, de ce n-am fost şi eu printre norocoşii care să fi trăit în acele vremuri. Sunt convins că oamenii de-atunci nu şi-ar fi dorit pentru nimic în lume să fi trăit cu două secole mai devreme faţă de timpul lor, în feudalism. Este foarte rău să ştii că ceea ce a fost posibil odată nu

mai este posibil şi în prezent.

— Cei rămaşi jos s-au luptat mai departe între ei sau, mai rău, s-au sălbăticit, aud în continuare vocea Cristinei. Înainte de-a pleca, strămoşii mei au lăsat în urmă o mulţime de aparate care au înregistrat şi apoi au transmis totul. Amintirile acelor vremuri le păstrăm în arhive. Chiar dacă ar fi vrut să-şi ajute semenii, pe atunci chiar ei aveau mare nevoie de ajutor.

— De ce n-aţi coborât înapoi cu cablul pe care l-aţi întins până la cer? întreabă Lena, iar eu sunt uimit că nu mi-a trecut şi mie prin cap asta.

— Aşa am fi vrut, era mult mai uşor, dar Liftul Spaţial este fixat pe Ecuator, în Oceanul Pacific, departe de uscat. Navele lăsate acolo de pe vremea când a avut loc Urcarea sunt nefuncţionale şi, chiar dacă ar fi fost bune, niciunul dintre noi nu ştie să le conducă la ţărm. În ultimul secol, au fost trimise acolo câteva expediţii care au spus acelaşi lucru.

— Sunteţi mulţi, acolo sus? întreb şi eu.

— Capacitatea habitatelor este limitată, răspunde Cristina. Iar noi pur şi simplu n-am mai avut resursele necesare pentru a construi altele noi. Prin urmare, şi populaţia a fost limitată.

Acum suntem mai puţini decât am fost atunci când strămoşii noştri s-au refugiat în spaţiu. Naşterile s-au rărit pentru că, în pofida scuturilor de protecţie, fondul nostru genetic a fost afectat de expunerea la radiaţii. Un alt scop al întoarcerii pe Pământ este acela de a ne însoţi cu voi.

Extraterestra roşeşte şi-şi pleacă privirea. În schimb, eu o privesc cu îndrăzneală.

Noaptea a trecut pe nesimţite. Odată cu răsăritul soarelui, bubuiturile câtorva explozii fac să vibreze pământul bătătorit al colibei în care ne aflăm. Vraja povestirii se rupe şi planurile revoltei care stă să înceapă îmi năvălesc în minte. Îi spun într-un suflet Cristinei

despre ele şi ei încep să-i curgă lacrimi pe obraji. Lena pare la fel de dezorientată. Până în urmă cu câteva ore, amândoi visam să ne aflăm în fruntea luptei pentru eliberarea de sub tirania extraterestră.

— Să mergem, le îndemn, fără să ştiu unde anume şi, mai ales, ce-o să fac.

Încerc să dezleg picioarele oului în care se află Cristina, numai că sfoara s-a umezit şi am reuşit s-o încâlcesc. O tai hotărât cu briceagul, dar picioarele oului zvâcnesc de câteva ori, după care înţepenesc.

— S-a epuizat sursa de energie a cochiliei, şopteşte fata.

O cuprind cât pot de blând în braţe şi, urmat de sora mea, pornesc în fugă spre locul de unde s-au auzit exploziile. Cristina nu cântăreşte mare lucru, dar trebuie să fiu atent, orice gest necugetat i-ar putea face rău. Ajung într-un suflet, leoarcă de sudoare. Sunt cel puţin o sută de bărbaţi înarmaţi cu puşti automate, pregătiţi să năvălească în perimetrul extratereştrilor după anihilarea obstacolelor. Câţiva oameni reglează o piesă de artilerie, iar alţi doi încarcă un aruncător de grenade, încercând să nimerească în câmpul minat.

Din oraşul extraterestru cred că au ieşit toţi locuitorii, atât sunt de mulţi. Se aliniază şi pornesc ordonat spre zona de delimitare. Pe carcasele-ou au ataşate ţevi ameninţătoare, care se dovedesc a fi lasere de mare putere. Unul dintre ei reuşeşte să vaporizeze afetul unui tun de câmp. Caii atelajului cu care fusese tractat se sperie şi o iau la fugă, trăgând după ei resturile armei. Servanţii scapă cu viaţă ca prin minune, fiind plecaţi după muniţie.

Mă năpustesc chiar între cele două tabere, printr-una din breşele provocate de explozii în primul gard de protecţie, ţinând-o strâns pe Cristina, fără să mă gândesc că aş putea, în orice moment, să calc peste o mină. N-o

zăresc pe Lena, cred că a rămas în urmă. Ai mei mă recunosc şi-mi fac frenetic semn cu braţele. Taică-meu strigă ceva, dar nu-l aud. Extratereştrii o văd pe Cristina şi câţiva dintre ei se îndreaptă spre noi.

— Încetaţi, strig cât pot de tare spre ai mei. Încetaţi!

Toţi o privesc fascinaţi pe Cristina şi lasă în jos ţevile armelor. Mă opresc chiar pe fâşia dintre cele două părţi care se pregăteau să-şi facă de petrecanie şi mă rotesc cu Cristina. Fata e îmbujorată. Mă strânge uşor pe după gât cu braţele ei firave.

— Cred că mi-ai rupt vreo două coaste, îmi şopteşte la ureche, iar eu o privesc îngrozit. Dar n-are importanţă, nu cred că o să se mai bată. Uite.

Privesc spre extratereştrii care s-au oprit în dreptul liniei de demarcaţie, rotindu-şi nedumeriţi laserele înainte de-a le înţepeni în poziţie de repaus, îndreptate către cer. Unul din ei îşi deschide cochilia şi-şi arată chipul slab şi palid. Puţin mai apoi, un altul îi urmează exemplul.

John & John

Mircea Liviu Goga

Mircea Liviu Goga (născut la 9 decembrie 1958, la Craiova) este redactor la Studioul Teritorial Radio Oltenia. A publicat proză SF în mai multe antologii realizate înainte de 1989, în *Almanahul Anticipaţia,* precum şi în presa studenţească. Tot înainte de 1989 a debutat cu poezie, în volumul colectiv *Zboruri lirice,* apărut la Craiova. După 1989, dincolo de prezenţa în cadrul mai multor antologii şi reviste SF, îi apar: volumul de povestiri *Crucea Sudului* (Labirint, 1990), romanul *Trimis extraordinar* (în cadrul colecţiei *467* din Craiova, 1992) şi *Insula pescăruşilor* (Eagle Publishing House, 2011 – Premiul Ion Hobana pentru roman, la egalitate cu *Dement* de Dan Doboş). Publică volumele de poezii *Jumătate Vidros* (MJM, Craiova, 2001 – Premiul Uniunii Scriitorilor pentru debut la Festivalul Sensul iubirii), *Cânturile catârului* (Ramuri,

2012, Premiul special al Festivalului Serile de poezie la Brădiceni) şi *Clinica de psihiatrie* (Ramuri, 2013). Uneori pictează, vernisând până în acest moment şapte expoziţii personale.

John s-a dus la Thomas, prietenul lui cel mai bun – aşa îl considera pe-atunci şi l-a întrebat:

— Thomas, de ce naiba tot zici că suntem extratereştri?

Thomas a aşteptat câteva clipe, apoi şi-a luat avânt.

— Pentru că avem gene de acest fel. Uită-te la fenomenele paranormale. Animalelor nu li se-ntâmplă asta. Peste trei mii de oameni în lume nu mănâncă nimic. E normal să poţi să te hrăneşti cu *prana,* sau mai ştiu eu ce?

— Atunci, l-a zgândărit John, de ce nu ne aducem aminte? Ai pretenţia că există vieţi anterioare şi că ni le putem aminti sub hipnoză. De ce nu şi-a adus aminte nimeni că s-a trezit debarcat aici de pe vreo navă spaţială?

— Nu ştiu, John. Poate nu la toţi genele alea sunt active.

— De ce-ar trebui să depindă aducerea aminte de activitatea genelor?

— Iar nu ştiu. Dar se zice că, dacă bei *ayahuasca,* poţi lua legătura cu genele tale. Le vezi ca pe nişte balauri. Dragoni. Nu ştiu. Ele apar şi-ţi povestesc cum au făcut lumea. Dar vrăjitorii ştiu că nu e vorba decât de lumea de jos. A noastră. Despre cealaltă nu suflă un cuvânt. Adică, ştii, nu de la-nceput. Trebuie mai întâi să-i convingi că meriţi asta.

— Ai băut porcăria aia?

— Nu, la dracu'! Dar au fost unii care au povestit. Ce nu-i în regulă?

— Chiar contează ce gene am?

— A, nu. Dacă nu-ţi pasă, nu contează deloc.

— De ce să-mi pese?

— Nu ştiu. Tu ai venit aici să mă-ntrebi. Eu n-am propus nimic.

— Asta fiindcă m-ai provocat, da. Cu discuţia de-aseară. Am şi visat ceva.

— Ia vezi, poate-ţi aduci aminte.

— Nu mai ştiu, a spus, dezorientat, John.

— Poate-ţi aminteşti ceva din viaţa ta de extraterestru, a rânjit Thomas.

John s-a supărat, dar nu prea tare. Thomas era prietenul lui cel mai bun şi nu şi-ar fi permis să-l piardă din cauza unei conversaţii idioate.

— Poate ar fi mai bine să bem ceva, a propus, legănându-se uşor de pe un picior pe celălalt. Ieşim?

— Dai primul rând?

— Sigur. E o cârciumă pe colţ.

Thomas a bătut din palme, apoi s-a aplecat peste fotoliul în care zăcea un sacou mototolit. L-a ridicat grăbit şi l-a azvârlit peste umeri.

— E cald, a schiţat John un gest de împotrivire.

— O să fie frig la-ntoarcere, ţi-o spun eu. Sau vrei să plecăm după primul rând?

John a clătinat din cap, un pic speriat de idee. Venise mai degrabă îndemnat de singurătatea întreţesută între pereţii garsonierei în care locuia şi n-avea chef să se întoarcă acasă înainte de-a fi băut suficient pentru ca singurătatea să i se pară suportabilă sau chiar un pic necesară.

Peste doar cinci minute, cârciuma i-a întâmpinat cu căldură şi mirosuri complexe de băuturi mai mult sau mai puţin exotice şi gustări la minut. Au început cu o bere caldă şi, înainte de-a duce halba la gură, Thomas a rostit candid:

— Extraterestrule, dacă vezi pe-aici vreo extraterestră blondă în Levişi, să ştii că probabil e tupeista cu care mă-ntâlnesc de câteva zile, aşa că nu pune botu’!

John avea să-şi amintească mai târziu că de-aici plecase toată cearta. Îngerul blond apăruse după câteva minute, iar John, încălzit deja de a doua bere, îl privise fascinat. Partea proastă a fost că şi el îl privise oarecum la fel. El, îngerul. Era, totuşi, o îngeroaică, să nu se înţeleagă greşit, deşi n-ar conta cine ştie ce: înainte de a-l întâlni pe Thomas cu prietenia lui statornică, dar platonică, John avusese şi câteva experienţe homosexuale de o regretabilă intensitate. Şi s-a trezit că era primul care le regreta în aceste clipe, privind nimfa blondă care se aşezase pe genunchii lui Thomas, dar îl privea arzător pe el. Pe el, pe John.

A urmat o seară tâmpită – asta avea să-şi aducă aminte după o vreme – în care fiecare bere îi aducea un plus de excitare. În cele din urmă, Thomas l-a tras afară şi l-a dat cu capul de uşa cârciumii. Au urmat doi-trei pumni (unul în nas, s-a şters de sânge până acasă) şi mârâiala aceea care i s-a părut la fel de incredibilă ca pumnii, a fostului său prieten.

— Te omor dacă te prind la ea!

„Curvă dracu'!", şi-a zis John acasă, în faţa oglinzii din baie. Şi-a mototolit cămaşa şi puloverul pătate şi le-a azvârlit în maşina de spălat, dar n-a avut chef să apese pe butonul ei de pornire, aşa că s-a trântit pe fotoliu şi a desfăcut o sticlă de brandy. Apoi, după mai bine de trei sferturi de sticlă, a adormit.

Mergea printr-o pădure ecuatorială, un loc care nu-l atrăgea, dar nici nu-i repugna. Era doar o lume verde şi întunecată, locul în care i se părea că-şi trăise mai toată viaţa. Acolo, printre lianele uriaşe – şi de multe ori ucigaşe –, l-a recunoscut lângă el pe Ramiro, omul-pumă. Avea mâini mari şi păroase, cum nu prea au indienii sud-americani, o frunte înaltă şi un păr negru pe care şi-l tundea grijuliu, de frica paraziţilor. La un moment dat, i-a arătat ceva, iar lui John i s-a părut că desluşeşte în faţă o

rarişte. După altă sută de paşi, a înţeles că rarişte era, de fapt, malul unui râu lat şi că undeva, pe apă, îi aştepta o mică ambarcaţiune cu motor.

— Luiza! a urlat Ramiro, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Fă-te-ncoa!

Undeva, un motor a pornit după câteva rateuri, iar John a zărit barca ieşind din umbra copacilor revărsaţi peste mal.

— Hai, *señor,* o să facem doi paşi în apă, Luiza nu poate aduce barca prea aproape.

Au urcat la bord şi s-au apucat să-şi golească de lichid cizmele cafenii. Cafenii ca apa râului. Între degetul mare şi cel de-alături de la piciorul drept John a descoperit o căpuşă şi a smuls-o dezgustat.

— Se infectează, *señor.* Aveam ceva mai bun pentru ea, a râs Ramiro. Luiza, dă-i bătaie, ajungem până se-ntunecă.

Barca a urcat o vreme de-a lungul râului, descoperind privelişti care ar fi trebuit să-l entuziasmeze pe orice turist. Dar John nu era turist. *No, señor.* Era prietenul omului-pumă şi mergea la Catal, vrăjitorul din pădure. I-a venit să râdă amintindu-şi de un grup pestriţ de turişti care, în urmă cu o săptămână, trăseseră de el să le dea să bea *ayahuasca.* John făcuse ceea ce se face cu toţi turiştii: îi dusese la marginea orăşelului şi le organizase o mică sindrofie cu *ayahuasca* diluată zdravăn, atât cât să-i ameţească un pic şi să le dea ceva viziuni. „Băutura asta e sfântă”, cugetase el privind aşa-zisul vraci (în realitate, un ins plătit să regizeze tărăşenia) cum le toarnă în cupe scobite din lemn amestecul inofensiv. „Nu se cade să fie stricată pe idioţi”.

A doua zi, le luase banii şi-i împărţise cu magul de ocazie. Turiştii fuseseră convinşi că trăiseră o aventură spirituală autentică. Dar el ştia prea bine ce e *ayahuasca.*

Acum mergea la Catal să întrebe. Avusese vise

ciudate în ultima vreme. I se părea că trăia undeva, într-un oraş ceţos, că se aşeza uneori în faţa unui computer (John văzuse câteva în orăşel, dar habar n-avea cum trebuie mânuite) şi că seara călătorea prin cârciumi, încercând să scape de singurătate. Ciudate, da. Visele.

Luiza manevra cu îndemânare barca printre canalele pe care Soarele pieziş le umplea cu o lumină dureroasă şi aurie, contrastând puternic cu umbra cenuşiu-verzuie a pădurii. În spatele ei, pe uşa cabinei, fusese prins în piuneze un calendar de anul acesta. John s-a întrebat de ce avea nevoie Luiza de calendar. Într-un târziu, au zărit micul debarcader străjuit de doi arbori uriaşi. Ramiro a azvârlit cu îndemânare o bucată de funie către stâlpul care se afla înfipt în faţă tocmai pentru o asemenea utilizare.

— Hai, *señor,* Soarele o să dispară curând.

În jungla Americii sudice, noaptea cade brusc, fără prea multe fasoane, iar John ştia asta. Undeva, printre copaci, s-a ivit un metis, un băieţandru cu faţă turtită. Le-a făcut un semn.

— Hai, *señor...*

Coliba vrăjitorului se afla ceva mai departe de râu, pentru ca inundaţiile sezoniere să n-o afecteze. John a presupus că debarcaderul era reconstruit după fiecare viitură, dar a aflat imediat că nu era chiar aşa. Fusese construit flexibil, pregătit să se înalţe şi să coboare odată cu nivelul apei. Lângă colibă ardea un foc mărunt, iar Catal stătea turceşte alături şi fuma alene. Ramiro i-a azvârlit câteva cuvinte în dialect, dar acesta n-a răspuns. Băieţandrul le-a arătat focul.

— Staţi acolo, încă nu e ora. Trebuie să fie întuneric.

Da, John ştia asta. El, John. Cel care s-a răsucit pe fotoliu şi s-a trezit mahmur, încercând să-şi aducă aminte ce dracu' visase. *Fusese* ceva. Un lucru despre care vorbea uneori cu Thomas. Jigodia de Thomas, care-i trăsese trei pumni de dragul târfei. Doar se uitase la ea, ce mare

lucru? Nu se-apucase să i-o tragă. Nu propusese nimic. Doar se uitase.

Şi-a fiert singur o cafea, ezitând să plece în oraş. Şi-a adus aminte că era ziua în care ar fi trebuit să-şi ridice ajutorul de şomaj. Dar avea bani, nu-i păsa. Putea să-l ridice şi mâine.

— Şi dacă aş avea, cu adevărat, gene extraterestre? a vorbit singur cu voce tare. Atunci aş avea probabil şi puteri extraterestre. Şi i-aş trage-o eu ticălosului, nu el mie…

S-a gândit o vreme la asta, bând încet din cafeaua fierbinte pe care o îmbunătăţise cu ce-i mai rămăsese din sticla de brandy. Încet, gândurile i se limpezeau. Şi-a adus aminte de profesorul ăla scoţian pe care-l avusese în ultimul an de liceu. Me… cum dracului îl chema? Melane, asta e! Un tip ciudat, înclinat spre esoterism şi ştiinţele exacte, în aceeaşi măsură. Da, preda fizica şi a fost primul de la care a auzit numele băuturii aceleia afurisite. Şi părea să ştie ce spune. John s-a gândit să-l caute. Poate mai avea pe undeva mobilul lui. Ah, sigur, în telefonul ăla vechi. Cel pe care îl purtase după el în ultimii doi ani de liceu. Iar acum telefonul era… unde era?

În sertarul biroului. John l-a cântărit în palmă şi s-a bucurat constatând că alimentatorul era tot acolo. I-au trebuit doar trei minute să schimbe cartela şi alte zece să-l încarce puţin, doar atât cât să nu se închidă prea repede. A căutat apoi în agendă şi a apăsat „call”. Un declic şi o voce.

— *Yes*, John?

— Mă… mă mai ştii?

— Păstrez numărul tău. M-am gândit că vei suna cândva. Eşti la ananghie?

— Hm… nu, nu chiar. Aş vrea să te întâlnesc.

— Chiar sunt disponibil. Lângă şcoală e o cârciumă mică-mititică. Poţi să vii într-o oră. E vorba de bani?

— Sigur că nu! s-a revoltat John.

— Ah, e OK. N-aş fi putut să te ajut cine ştie ce.

— Nu e vorba de bani, s-a simţit deodată obosit John, întrebându-se dacă are rost să se ducă şi chiar dacă are rost telefonul dat. E vorba de *ayahuasca.*

— Peste o oră, da? E chiar interesant. Te aştept.

Alt declic şi legătura s-a întrerupt. „Ce naiba vreau? Nu cred că Melane ştie mare lucru despre asta. Mai bine căutam pe net”.

Dar s-a mai gândit puţin şi şi-a spus că tot n-are cu ce să-şi umple ziua, iar o conversaţie nu strică niciodată. Aşa că, renunţând la maşina proprie, din cauza băuturii deja îngurgitate, a luat un autobuz şi s-a trezit lângă fosta lui şcoală chiar mai devreme decât ar fi fost necesar. În cârciumă, însă, a constatat că nu el ajunsese primul. Melane era deja acolo.

— Hei, ce mai faci? l-a salutat acesta cu cordialitate.

John a strâmbat din nas, iar durerea bruscă i-a adus aminte de seara precedentă. S-a trezit gata să schimbe doar două vorbe cu profesorul şi să plece.

— Am avut… nu contează.

— Văd, rosti prudent Melane. O altercaţie. La liceu erai băiat cuminte, dar oamenii se mai schimbă. A fost un prieten sau un duşman?

— Mai întâi, prieten. Acum… n-are a face. Crezi că avem gene extraterestre?

— Vrei să intrăm în subiect înainte de-a bea o bere? Fie, dar lasă-mă, cel puţin, s-o comand.

A făcut un semn către barman, unul dintre acele semne tainice, înţelese doar de iniţiaţi. Barmanul a aprobat uşor.

— Ştie ce-ai comandat? s-a mirat John.

— Ştie. Vin des pe-aici. Deci, despre genele extraterestre şi *ayahuasca.*

— M-am drogat de câteva ori, a recunoscut John. Dar am înţeles că e altceva.

— E complicat. Îţi pot recomanda nişte cărţi. Poate-ar fi mai bine să le citeşti înainte de-a continua conversaţia. E vorba de şamani. *Ayahuasca* se bea doar alături de un şaman. Se zice că afli multe despre tine, dar nu poţi singur, trebuie să te ajute un om care ştie ce face. În bătrâna Anglie nu vei găsi prea mulţi.

— Eşti unul dintre ei?

— Ha! De ce crezi asta?

— Mie… nouă, adică şi colegilor… ne-ai părut un individ foarte misterios. Aveai… ai un lucru care impune respect. Nu ştiu cum să-l numesc.

Melane a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul.

— Am băut *ayahuasca,* dacă vrei să ştii. Chiar de mai multe ori. Mi-am petrecut ceva vreme în Brazilia. Cel mai greu e să ajungi la un şaman autentic. Cei oferiţi de călăuze turiştilor fac doar spectacol. Şamanii reali sunt greu accesibili şi chiar dacă ajungi la vreunul s-ar putea să te trezeşti refuzat.

— De ce?

— Pentru că treaba asta nu-i chiar joacă. Spui că te-ai drogat. O mai faci?

— Nu. Nu era chiar… acum doar marijuana, o dată pe săptămână sau…

— Ei, chestia aia e mai mult decât un drog obişnuit. Face parte dintre cele psihedelice şi te duce departe.

— Ca LSD-ul?

— Ai luat LSD?

— O dată. A fost ciudat. De atunci visez mereu lucruri…

— LSD-ul e o tâmpenie dacă-l iei fără un cunoscător lângă tine. Şi el deschide căi interioare, dar de unul singur n-ai să-ţi dai seama ce anume deschizi. Subconştientul nostru e o cutie a Pandorei.

— Îţi poţi aminti… hm, alte vieţi?

— Da, poţi. Se poate merge în trecut foarte departe.

— Atunci, de ce nu ne amintim că suntem extratereştri?

— Ei, John, există şi o groază de informaţie interzisă. Pe de altă parte, viziunile răspund orizontului aşteptărilor tale sau ale şamanului care te îndrumă. Şamanilor nu le pasă prea mult de originile noastre extraterestre. Preferă să-şi regăsească puterile pe care omul obişnuit le-a pierdut: să zboare, să iasă din corp… chestii ştiute de mii de ani. Ştiinţa asta merge de la maestru la ucenic. Nu spun că nu există şi unii care au aflat originea omului. Dar nu se vor apuca niciodată să spună asemenea lucruri şi altora.

— Eu vreau să ştiu, a zis John şi a simţit nevoia să râgâie.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Mă visez în junglă. Poate că mă aşteaptă ceva acolo, un lucru nemaipomenit.

— Sau îţi faci iluzii, a râs Melane.

— Şi dacă aş pleca în Brazilia?

— Poţi să te duci, sigur. Totul e să ştii exact ce cauţi şi mai ales să ai noroc.

Au mai rămas în cârciumă o jumătate de ceas, discutând doar banalităţi, apoi s-au despărţit. John i-a mulţumit pentru întâlnire.

— Mi-a făcut plăcere. Sună oricând. Nu deranjezi, nu m-am însurat, aşa că n-am nicio obligaţie.

— Nici eu, a roşit John, amintindu-şi de îngerul blond din cauza căruia mâncase bătaie.

Apoi, mergând pe stradă, s-a gândit la LSD şi la *ayahuasca.* Ştia de unde-şi putea procura un „timbru”. În argou, asta însemna o bucăţică pătrată de hârtie impregnată cu drog. Se poartă uşor şi e mai greu depistabil. Dar trebuia să ajungă mai întâi la un bancomat. Apoi, acasă, acolo avea notate pe undeva un nume şi un număr de telefon.

— Acasă, *señor…* tocmai râdea Ramiro. În junglă,

toată lumea e acasă. Înţelege, *señor,* din tot *ce* vezi nu e nimic real. Doar sentimentul că aparţii locului, oricum ar arăta acel loc. La noi, casa arată ca o junglă. Asta şi este. Dar e o aparenţă. Natura nu e făcută din lucruri, *señor...*

Vraciul a ridicat alene capul şi i-a privit fix.

— Ramiro spune adevărul, a rostit el cu glas uscat. Natura e făcută din gânduri. Din gânduri lungi, *señor...* şi nu ştim cine le gândeşte. De aceea există *ayahuasca.* Poţi vedea gândurile dezbrăcându-se de forma lor trecătoare. *Si, señor...*

— Ştiu, a spus John. Am mai băut *ayahuasca.*

— Am auzit în tine vocea ei. Ai mai băut, de aceea nu-ţi va fi greu să alegi.

— Răspunsul, a şoptit John. Caut răspuns unor vise.

— Să ne rugăm, a propus vraciul. Să ne rugăm vechilor zei ai junglei.

Au trecut câteva minute, iar John a aşteptat răbdător ca murmurul vocii vraciului să ia sfârşit. Rugăciunea nu era formulată într-o limbă cunoscută, aşa că, la încheierea ei, John n-a ştiut dacă trebuie sau nu să spună ceva.

— Amin, s-a hotărât, în cele din urmă.

Se făcuse întuneric. Vrăjitorul a ridicat mâna către băieţandrul care până atunci nu se dezlipise de lângă uşa colibei. Acesta a intrat şi s-a întors purtând în mâini un ceaun.

— Am preparat-o aseară, aflasem că vii, a râs uşor vraciul, iar John a ştiut că omul nu se informase din surse convenţionale despre vizita pe care urma să i-o facă. E vremea. Hai, bea.

A umplut o cupă de lemn, iar John a dus-o spre buze, aşteptând gustul bizar al fierturii de liane.

— Nu uita, natura e făcută din gânduri lungi şi nici noi nu suntem decât gânduri care au învăţat să gândească singure, a mai spus vraciul, apoi a luat un instrument de percuţie şi a început să-l lovească lent şi ritmic.

Curând, lui John i s-a părut că sângele îi pulsează dirijat de sunetele scoase de instrument. Brusc, începu să viseze că el, John, nu era el, John, ci alt John.

Iar celălalt John pipăia două pătrăţele de hârtie şi asculta spusele celui din faţa sa.

— Nu faci bine, să ştii. Poate fi periculos.

— Am mai luat, a mârâit John.

— Ai luat unul singur, nu două. E cam mult.

— Adică, pot să mor?

— Nu, dar… uite, de când vând porcăria asta, am mai citit câte ceva. Un ceh, un psiholog… îl cheamă Grof, e prin America. Zice că, dacă vrei să pleci din corp cu aşa ceva… poţi pleca altfel, întreg, adică te poţi teleporta cu trup cu tot. Ştiu că e o nebunie, dar… e foarte periculos. El crede că a reuşit, dar i-a fost frică să se întoarcă de-acolo luând vreo dovadă.

— Unde s-a dus?

— Acasă, în Cehia. Tu vrei Brazilia, dar ai grijă. Dacă te duci cu trup cu tot, nu deranja nimic. Nu lua nimic cu tine de-acolo. Nu e bine să strici ordinea lucrurilor.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş lua ceva?

— Nu ştiu, dar eu, unul, n-aş face-o. Poate-aş înnebuni sau şi mai rău. Şi pe urmă, chiar nu pricep de ce vrei să te duci acolo cu ajutorul LSD-ului. E mai sigur cu avionul.

— Avionul nu m-ar duce unde vreau eu, a mârâit John.

— Păi, unde dracu’ vrei să te duci? Presupun că vrei să vizitezi Rio.

— Presupui greşit. Merg în junglă.

— Te-ai gândit că e foarte posibil să nu te mai întorci?

— Da, dar nu ştiu ce-aş putea pierde.

— Viaţa. Eşti tâmpit? Alege o cale mai blândă pentru sinucidere!

— Nu vreau să mor, a dat din cap John. Nu mă duc acolo să mor.

— Atunci, de ce te duci?

Întrebarea a rămas suspendată în aer în timp ce John se îndepărtase deja. „Chiar. De ce mă duc?” s-a întrebat el. „De fapt, s-ar putea să nu plec nicăieri. Va fi o iluzie, o halucinaţie cretină. Probabil mă voi trezi cu o durere cumplită de cap şi cu gura plină de gustul eşecului. Fir-ar să fie, poate chiar ar merita să mor”.

A ajuns acasă şi s-a trântit în fotoliu. A băut puţină apă, deşi ar fi preferat nişte brandy. „Hai”, şi-a spus. „Hai s-o facem, cine ştie dacă nu va fi amuzant? Pot să mă sinucid şi după, dacă voi avea chef. E timp oricând să te sinucizi”.

Apoi s-a gândit la o lămâie stoarsă, şi-a umplut gura de salivă şi a împins „timbrele” sub limbă.

Celălalt John începuse să vadă prin întuneric pădurea. Vedea frunzele şi lianele ude, cărările sălbăticiunilor şi râul leneş şi cafeniu. Vedea în apă peşti ciudaţi şi deasupra pădurii stele vinete şi uriaşe. Apoi jungla însăşi a părut că-i înlocuieşte organele obişnuite de simţ şi s-a descoperit privind prin ochii fiarelor şi pipăindu-le în acelaşi timp trupurile cu frunzele şi iarba. A început să respire cu aburul coroanelor copacilor şi să i se pară că viscerele lui se transformaseră în organisme fojgăitoare. A regăsit în el însuşi mii de kilometri pătraţi de pădure, repliindu-şi în jurul lor fiinţa ca în jurul unei matriţe. După asta a început să coboare. Nu într-o direcţie anume, dar ştia că lucrul care i se întâmpla semăna unei coborâri tăinuite, către lăuntric. Cunoştea deja capătul senzaţiei şi ştia cine-l va primi când aceasta se va sfârşi. Târziu, i-a recunoscut. Dragoni care se încolăceau în faţa lui mândri şi-şi declamau povestea. John îi mai văzuse, iar povestea îi era cunoscută. Balaurii îi vorbeau despre modul în care creaseră lumea. Nu minţeau, dar nu spuneau tot adevărul:

ei nu creaseră decât lumea de jos. Însă pe John nu-l interesa povestea lor, ci un răspuns la visele sale ciudate. A aşteptat întrebând şi iar întrebând, dar balaurii refuzau să-l ia în seamă. În cele din urmă, unul dintre ei s-a răsucit spre el şi l-a învăluit. John a înţeles brusc că balaurii nu-i răspundeau pentru că nu cunoşteau răspunsul. Acesta se afla dincolo de ei, iar John s-a hotărât să-i ignore şi să-i îndepărteze.

— Mergi prea departe, a simţit voinţa vraciului adresându-i-se. Vrei un loc în care au călcat prea puţini.

— Ce-i acolo? a întrebat, fără cuvinte.

— E lumea de sus, locul din care unii dintre noi au venit pe Pământ. E mai bine să te întorci. Pentru că, a răspuns vraciul întrebării schiţate, dacă nu provii de acolo, se va întâmpla ceva rău.

— Nimeni nu ştie de unde vine şi ce este, iar natura e făcută din gânduri. Nici lumea de sus nu poate fi altfel.

— Adevărat, gânduri lungi, *señor…* Dar prea diferite de cele cu care suntem obişnuiţi. Fie, îţi simt hotărârea. La o adică, poate e lumea ta.

Brusc, s-a trezit în picioare, lângă vrăjitor, dar acesta nu părea să-l ia în seamă. Privea fix de cealaltă parte a focului unde, tot în picioare, apăruse un bărbat gol şi uşor confuz.

— Oh, señor, ce-ai făcut, *señor*? s-a văitat vraciul. Care e gândul tău şi care fiinţa ta?

Apoi, cuprins de revelaţie s-a ridicat de lângă foc.

— *Ay,* ştiu! Când zeii au coborât pe Pământ din navele lor, şi-au lăsat în unii dintre noi sămânţa strălucitoare! Dar nu e doar asta…

Vraciul s-a oprit parcă pentru a reflecta.

— Iar cei care s-au decis să rămână au făcut-o pentru a ajuta Pământul.

O nouă pauză în care John şi John continuau să se privească fix.

— Şi au acceptat lanţurile sorţii şi tot şirul de reîncarnări. Dar, pentru a putea rămâne aici, şi-au împărţit în jumătăţi fiinţele cereşti.

Altă pauză lungă, ca şi când vrăjitorul şi-ar fi căutat cuvintele sau ar fi încercat să şi le reamintească.

— Şi fiecare jumătate avea să poarte în sânge jumătate din tainele cerului. Şi nu aveau să se reîntâlnească decât atunci când misiunea lor se va fi încheiat. Iar tainele cerului se vor desăvârşi într-un singur trup şi acesta va fi trupul zeului…

Vrăjitorul a început să le dea târcoale cu prudenţă.

— *Ay,* ce-mi va fi dat să văd? Întoarcerea unui zeu pe Pământ? În scrierile dăltuite în pietre de străbuni stă scris că anul acesta e sorocit să se întoarcă printre muritori Bolon Yokte, zeul maya. Să fii bun cu noi, mărite oaspete ceresc!

John îl privea în continuare pe John. Unul dintre ei a făcut un pas înainte. Celălalt a făcut şi el un pas, apoi altul. Cu mişcări identice, ca în oglindă, fiecare a întins o mână. Vrăjitorul şi-a acoperit faţa şi s-a prăbuşit în genunchi.

— Să fii bun, zeule…

Mâinile s-au atins. O lumină strălucitoare a izbucnit din cele două trupuri care, într-un vârtej de spumă cuantică, s-au contopit în forma iniţială. Apoi făptura a ridicat ochii spre cer.

O parte a acestuia s-a luminat, iar zeul a zâmbit cu bunăvoinţă. Uriaşa navă care staţiona deasupra pădurii a întins către el un fascicul de raze.

Şi totul s-a întunecat.

Vrăjitorul a ridicat ochii, nesigur.

— *A plecat!* Nu trebuia *să plece!*

Focul lingea ici-colo rămăşiţele vreascurilor, dar o vreme n-a mişcat nimeni. În cele din urmă, vraciul s-a ridicat şi a strigat ceva în dialect către băieţandru. Acesta s-a repezit şi a azvârlit peste cărbuni un braţ de lemne.

Când focul a prins putere, Ramiro a îndrăznit:

— De unde ştii că nu trebuia să plece?

Pe obrazul vrăjitorului, Ramiro a observat cu uimire o lacrimă.

— Cărţile sacre au scris că anul acesta trebuia să se întoarcă pe Pământ Bolon Yokte. Nu să plece. Dacă a plecat, e rău. Înseamnă că lucrurile nu sunt aşa cum ar fi trebuit să fie. Iar zeul n-a reuşit să-şi îndeplinească menirea.

— Poate va veni alt zeu, a încercat Ramiro.

— Nu. Nu. Zeii părăsesc lumea. Asta e rău! Zeii nu pleacă decât din lumile condamnate. Acolo unde nici intervenţia lor n-ar mai folosi. Lumi orgolioase care nu cred în zei şi nici în oameni. Lumi conduse de spirite rele care se pregătesc să le stăpânească pentru totdeauna. Aceia sunt ceilalţi. Distrugătorii de lumi. Zeii buni se războiesc cu ei de mii de veacuri. Iar dacă zeii buni părăsesc Pământul, înseamnă că aici războiul s-a sfârşit.

Vrăjitorul Catal s-a ridicat încet de lângă foc, întinzând braţele către cer.

— Când va veni timpul pieirii, nu va fi nimeni lângă noi să ne aline plânsetele. Pleacă, Ramiro. Să nu spui nimănui nimic. Oamenii nu trebuie să afle. Lasă-i să mai creadă. Tuturor le va fi mai uşor. Zeii buni trăiesc pe multe lumi. Poate se vor întoarce să întemeieze şi aici o lume nouă. Navele lor de foc vor brăzda cerul, iar mâinile lor vor semăna din nou Pământul. Nici sfârşitul nu e aşa aproape, chiar dacă a devenit inevitabil, a încercat Catal să destindă figura speriată a celuilalt. Noi nu-l vom apuca. Doar copiii sau nepoţii noştri.

Când Ramiro a ajuns la barcă, se luminase de ziuă. Luiza dormea în cabină, trântită într-un hamac peste care trăsese plasa de ţânţari. Ramiro a lăsat-o să doarmă, dar, ieşind uşurel, a zărit calendarul prins în piuneze pe uşă. L-a rupt şi l-a aruncat în apă, urmărindu-l cum se umezeşte

încet şi se lasă dus de curentul leneş. O pasăre a strigat în pădure şi Ramiro a căutat-o cu privirea. Când s-a întors, calendarul se îndepărtase, iar de la distanţă aceea bărbatul n-a mai putut zări decât cifrele mari din partea superioară a acestuia, care compuneau numărul 2012…

Luna Sângerie

Ştefana Cristina Czeller

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la Iaşi, în 1973. A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii de Stat Lomonosov din Moscova. În prezent, este reporter la cotidianul regional *Evenimentul.* A publicat proză scurtă în antologiile Millennium Books: *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice,* 2009; *Steampunk. A doua revoluţie,* 2011, şi *Dincolo de noapte. 12 feţe ale goticului,* 2012; în antologiile Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy: *Pangaia,* 2010, *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle House Publishing, 2011), *Călătorii în timp* (Nemira, 2013), în volumele *Cele 1001 scorneli ale Moşului SF* (Millennium Books, 2012), *Ferestrele timpului* (Tracus Arte, 2013) şi *Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice* (Nemira). Primul roman, *Cerneală şi sânge* (Millennium Books), i-a fost publicat în 2011, al doilea, *Ozz* (Tracus Arte), în 2013. A obţinut mai multe premii la Concursul de proză scurtă Helion. În 2011, a primit Premiul de încurajare la Eurocon, iar în anul 2012, Premiul Romcon pentru debut.

Costel era aproape de casă când văzu a doua lună. Avea culoarea vinului vechi care, în ultimul ceas binecuvântat, îi desfătase gâtlejul, la cumătrul Vasile. Cu un râgâit discret, Costel se sprijini de gardul vecinului şi întinse gâtul, ca s-o vadă mai bine. Roşcoveaţa parcă-i simţi, că începu să se zbenguie ca nebuna.

— Ete-te! zise filosofic şi uşor amuzat Costel. De unde-ai apărut?

Luna nu-i răspunse. Nu că s-ar fi aşteptat s-o facă, doar nu era nici măcar ameţit! Încă rezemat cu umerii ascuţiţi de lemnul pe jumătate putred, Costel rânji din toată gura ştirbă. Uite că luna se dublase şi doar el vedea asta! Dacă se gândea mai bine, îi părea rău că era singur cuc pe stradă. Ştia că, să fi istorisit asta a doua zi, toţi i-ar fi zis că se făcuse praştie. Băgă două degete în gură şi fluieră ascuţit, poate mai iese careva din casă. Îi răspunse doar câinele vecinului cu un urlet prelung, ca-n filmul ăla cu nu-s ce ardelean colţos, ultimul de-l văzuse împreună cu Marghioala.

Costel se pregătea să încerce încă un fluierat, când luna îşi schimbă direcţia. În loc să fugă din stânga-n dreapta şi înapoi, ca o curcă beată, o luă la vale. Văzând ce viteză avea, Costel se îngrijoră deodată. Îne-oleacă şi o să-i cadă-n cap. Se dezlipi de gard şi făcu un pas spre curtea sa. Dacă s-ar ascunde în beci… Gândul îl păli repede în moalele capului: cum să fugi de lună? N-ai cum! Păi, te distruge cu beci cu tot, ba poate şi cu toată mahalaua. Costel îşi umflă pieptul şi decise să fie bărbat, dacă tot o băgase pe mânecă.

Îşi răşchiră picioarele, puse mâna stângă-n şold şi se uită urât la ea. Mândru de felul cum ştie să înfrunte o asemenea năpastă, ameninţă drăcovenia cu degetul.

— Băi, mămăligă cu ochi, îi spuse solemn, nu ţi-o lua în cap!

Îşi aduse aminte deodată de documentaru’ ăla de-l cumpărase pe divideu Gică, băiatul cumătrului. De pe descoveri, cică. Le arătase şi lor, da’ nu pricepuse mare lucru. Era o chestie cu sfârşitul lumii, iar ei aveau alte griji… Şi dacă acu’ venise sfârşitul ăsta al lumii? Chiar şi un ghiuj văduv şi fără copii, ca el, tot avea destule bucurii la care-i părea rău să renunţe.

Luna crescuse cât o farfurie. Pe margini îi clipeau tot felul de luminiţe colorate, parcă era un pom rotund de

Crăciun. Costel se scărpină în creştet cu unghia neagră, ruptă, a degetului mare şi decise să o ia la sentiment.

— Auzi, bolmoji el, am greşit că ţi-am zis aşa. Da' noi suntem oameni amărâţi! Asfalt n-avem defel… Canalizare nu ne-au tras, deşi promit de vreo trei ani. De ce nu cazi în capul altora?

Cum se holba la ea, gata-gata să-i dea lacrimile, roşcoveaţa îi clipi. Întâi îşi zise că i se pare, dar chiar asta făcu. Clipi şi se opri. Costel îi făcu şi el cu ochiul, puţin uşurat. Te pomeni că merge pe calea cea bună? La urma urmei, şi pe otrava aia de soacră-sa, de câte ori o luase cu binişorul, o îndulcise până la urmă.

— Aşa, mamă! spuse duios. Du-te şi tu la mahării ăia de Bucureşti, de-o pildă… A, ce zici?

Luna scoase un fel de ţiuit şi pe Costel îl cuprinse ameţeala. Ochii i se împăienjeniră, picioarele se prefăcură în aspic de-ăla care face stomacul să tremure de fericire, iar urechile parcă i se umplură cu şomoioage de vată.

— Nu fi toantă! mai apucă să zică până să i se rupă filmul.

Când perdeaua neagră i se luă de pe ochi, gardul vecinului, strada şi ograda sa dispăruseră. Era gol-puşcă, întins pe o masă, într-un fel de lumină sângerie care-l cam îngreţoşa.

— Văleu! zise şi se smiorcăi. M-a păcălit, drăcovenia…

Îi părea rău nu că fusese, totuşi, sfârşitul lumii, ci că îl prinsese singur-singurel. Dar ştia că nu asta trebuia să fie grija lui acum. Îşi acoperi ruşinea cu palmele şi se întrebă unde era.

Miji ochii şi privi în jur. Nu vedea decât lumina aia. Îi trebui cam jumătate de minut să cumpănească totul şi să-şi spună că ajunsese pe lumea cealaltă, de care se îndoise multă vreme. Nu-i era frig, dar tremura puţin. După cum arată locul ăla, nu credea că era în Rai. Încercă să-şi

găsească păcatele cele mai mari şi să se căiască repejor pentru ele. Dar parcă îi vărsase cineva în căpăţână vreo juma de kilă de prenadez.

— Mă auzi?

Vocea nu era nici de femeie, nici de bărbat şi vorbea direct în mintea lui. Costel îşi înfipse bărbia în piept. Tare ar fi mers acum o ţuiculiţă!

— Aha, răspunse Costel.

— Mă înţelegi?

— D-da, îngăimă Costel.

— E timpul!

Pentru ce-o fi fost timpul, Costel habar n-avea, dar era convins că nu era de bine. Nu-l durea nimic, doar că era zăpăcit şi speriat. Lumina deveni albastră, apoi verzulie.

— Te-am studiat şi am ajuns la o concluzie, continuă vocea fără corp. Voi distruge Pământul. Rasa voastră…

Restul se pierdu într-o cascadă de fluierături.

— Ha? spuse Costel, mai confuz decât atunci când adormise în via soacrei. Cum adică?

Costel începu să se prindă că nu era nici în Iad. Era pe-un de-ăla, cum îi zicea… Ozeneu! Gică bolborosea uneori tâmpenii cu ozeneele astea. Cum vin cu ele oamenii verzi şi fură de-ai noştri, să le facă tot felul de mârşăvii. Costel întotdeauna îl luase peste picior. Da’ uite că avea dreptate! Se înroşi imediat: la vârsta lui, să-l vadă în fundul gol ăştia coborâţi din cer? Şi cine ştie ce-i făcuseră deja! apoi îşi dădu seama că auzise ceva despre Pământ. Că-l distrugeau, adică. Păi, cum să-l distrugă? Şi ce amestec avea el în toată tărăşenia?

— Auzi, începu poticnit, cum te cheamă?

După o pauză lungă, vocea îi răsună iar în minte.

— Nu poţi înţelege numele meu.

— Da’ pot să-ţi zic şi eu cumva? Vasile, de-o pildă? Ca lui cumnatu-miu…

Vocea mai zăbovi puţintel.

— Da.

— Auzi, Vasile, orice-ai vrea să faci, nu mă laşi să mă dreg întâi? Aşa, ca o ultimă bucurie…

Nu veni niciun răspuns.

— A, ce zici? Mergem la mine acasă, scot nişte Busuioacă din beci, îmi fac un şpriţ… Îţi dau şi ţie, doar nu-s scârţar!

Trecu aproape un minut până auzi iar vocea. Avea un ton meditativ.

— Ai dreptul la o ultimă dorinţă…

Pe Costel îl încercă o undă de bucurie. Zise să bată fierul cât era cald.

— Mergem, a? Am şi nişte cârnaţi de oaie, de te lingi pe degete. N-ai pus gura în viaţa ta pe aşa ceva!

Lumina se făcu din nou roşie şi-l luă nu cu frig, ci de-a dreptul cu îngheţ. Apoi, parcă-i lovi cineva cu leuca-n cap.

Când deschise iar ochii, era în beci. Îi trăseseră şi hainele pe el, doar că greşiseră. Flaneaua i-o puseseră pe dos şi-l strângea niţel la gât, iar pantalonii nu-i încheiaseră. Costel îşi trase repede fermoarul şi-şi zise că nu se putea pune pentru atâta lucru. Se uită repede în jur, să vadă dacă e singur. Nu era.

O piticanie roşie, cu ochi holbaţi de culoarea frunzelor de viţă şi nas turtit de godac, îl privea atent. N-avea fir de păr şi pielea îi atârna pe burdihan ca guşa unui curcan. Picioarele şi mâinile îi erau ca beţele, iar gura – lungă şi subţire, fără buze. Costel simţi că-l ia cu milă de ozenistul ăsta, că era aşa de urâţel… Poate de-aia voia să distrugă Pământul, de ciudă!

— Vasile, tu eşti? îl întrebă, ca să fie sigur.

— Da, răspunse piticania, fără să-şi mişte gura.

— Bre, Vasile, da’ cum ai ştiut să mă aduci izact în beci? se interesă Costel, lovit de o curiozitate oarecum

nelalocul ei.

— Am citit în mintea ta, zise Vasile.

Costel nu prea era lămurit, da-şi spuse că mai bine o lăsa moartă. Se învârti până găsi sticla potrivită, o şterse de praf, apoi scoase din dulăpior paharele. Le umplu până la buză, fără să mai toarne apă. Îi întinse unul ălui mic.

— Dă-l pe gât! îl îndemnă.

Ozenistul apropie paharul de gaura ce-i ţinea loc de gură şi urechile clăpăuge începură să i se mişte ca în reclama aia la mâncarea de potăi.

— Nu, zise.

Costel se burzului la el.

— Bre, Vasile, nu mă supăra! O dată vii şi tu la mine acasă. Doar n-o să mă laşi să beau singur, şi încă pentru ultima oară?

Se însenină când îl văzu cum soarbe încet. Se întinse spre butoi şi scoase nişte murături în saramură de-ţi lua foc gura, cum îi plăceau lui. Apoi tăie ceva cârnaţi.

— Ia cu afumătură! Să nu te ameţeşti de prima oară, îl îndemnă pe oaspete.

Urechile sângeriului i se învârtiră iar, apoi prima felie dispăru în hăul fără buze. Costel îşi umplu iar paharul şi oftă.

— Auzi, Vasile, da’ de unde vii tu?

— Xozzirrax, cam aşa veni gândul.

Costel muşcă dintr-un castravete şi clătină din cap.

— Şi-i frumos acolo?

Ozenistul scoase un fel de pârţ. Costel îl bătu pe umăr şi-i zâmbi încurajator. Începea să-l găsească simpatic.

— Nu prea-ţi place să vorbeşti, nu? îmi aminteşti de văru-miu Cezărică. A căzut noaptea într-un canal, săracu’, şi şi-a rupt gâtu’. La parastasu’ lui am mâncat cea mai bună colivă… Aşa e viaţa asta, pleci de-acasă şi nu ştii dacă te mai întorci! Vasile, da’ tu cre’ că eşti tare departe

de casă…

Costel scăpă chiar o lacrimă, gândindu-se cât de singur s-o fi simţit Vasile pe farfuria lui. Sigur că se înrăise de tot, bietul de el! îi trebuia doar puţină companie ca să se pună pe picioare.

Piticania izbucni într-o salvă de pârţuri şi urechile i se pleoştiră de tot.

— Ţi-o fi dor de-ai tăi?! spuse Costel. Mai ia d-acilea nişte Busuioacă!

De data asta, oaspetele nu se mai codi defel. Ba chiar bău din prima jumătate de pahar.

— Vasile, îl prinse de după umeri Costel, da’ chiar vrei să ne omori? Ce-ţi făcurăm noi ţie? Ne vedem şi noi de durerile noastre. N-avem treabă cu nimeni de pe-acolo, de sus… Eu simt că, de felul tău, eşti băiat bun. Doar te-ai supărat oleacă pe viaţă!

Ozenistul înghiţi un castravete întreg. Ochii i se făcuseră roşii şi se întinse după o altă bucată de afumătură. Uitându-se cum o înfulecă şi goleşte paharul, pe Costel îl cuprinse aşa o duioşie, că-l pupă pe obraz.

— Ştii ce-am să fac, Vasile? Am să-ţi dau şi Busuioaca, şi cârnaţii, şi butoiul ăsta de acrituri! Că văd că-ţi plac tare. Şi poţi să vii când vrei la mine în vizită, dacă ţi-e urât pe ozeneul ăla al tău! La o adică, suntem singurei amândoi…

Îl luă deodată cu somn, parcă nu mai dormise de-o săptămână. Încercă să-şi ţină ochii deschişi, dar nu reuşi decât să clipească de vreo două ori înainte de-a adormi.

Când se trezi, era dimineaţă. Îl încerca o amăreală aprigă şi se simţea tot cleios. Amintirile începură să se bulucească şi Costel se strâmbă de la muşcătura îndoielii. Oare chiar se întâmplaseră toate astea? făcu o socoteală rapidă: beciul se mai golise.

Ieşi în curte şi privi cerul. Raze zgârcite pătrundeau printre nori, mângâind ultimele prune brumării. Costel

muşcă dintr-una şi zâmbi împăcat, în vreme ce sucul i se scurgea pe bărbie. Poate, într-o altă noapte, mai vedea luna sângerie…

Iar Visezi Femei?

Cristian-Mihail Teodorescu

Cristian-Mihail Teodorescu (născut la 19 octombrie 1966, Bucureşti), fizician şi scriitor, a absolvit Facultatea de Fizică Tehnologică din cadrul Universităţii din Bucureşti şi a obţinut doctoratul în chimie-fizică la Universitatea Paris Sud, Franţa. Între 1991 şi 2002 a lucrat în străinătate. Din 2002, a revenit definitiv în ţară, la Institutul Naţional de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor Bucureşti-Măgurele. A publicat povestiri în *Almanahul Anticipaţia,* antologia *la orizont această constelaţie* (Albatros, 1990) şi în *Almanahul Science Fiction.* A primit Premiul pentru Povestire la Consfătuirea Naţională, Craiova (1987) şi Premiul I la Concursul de proză SF Helion (2007). Volume: *SF Unu* (2008) şi *SF Doi* (2010), ambele la Editura Bastion, şi *Senzoriada* (2014), la Editura Nemira. Al doilea volum obţine Premiul Ion Hobana, acordat de Asociaţia Scriitorilor Bucureşti şi Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy, şi Premiul pentru cel mai bun volum, acordat de ARSFAN. Este membru fondator şi preşedinte al SRSFF din 2011. Începând din 2013, publică şi eseistică, reflecţii filosofice şi lucrări de popularizare a ştiinţei în *Revista SRSFF, Luceafărul de Dimineaţă, Helion, Almanahul Anticipaţia 2014.* Recent, a fost nominalizat la categoria *Nouvelle étrangère* pentru *Grand Prix de l'Imaginaire 2014,* echivalentul francez al Premiilor Hugo. Este căsătorit şi are patru copii.

Partea întâi

A fost o vreme când oamenii, copiii şi tinerii în special, obişnuiau să-şi atribuie porecle unii altora. Din timpurile acelea, personajul principal al acestei poveşti,

Gheorghe Vasile Popescu pe numele lui de la Evidenţa Populaţiei, a primit porecla Ipotenuză. I s-a tras de la o excursie la munte cu „gaşca” din liceu când, după constatările evidente că erau cu toţii obosiţi morţi, fetele se isterizaseră şi stătea să plouă, a insistat pentru varianta „hai s-o luăm pe ipotenuză” de la Omu la Peştera, fără a mai trece prin Babele (pe la Obârşia Ialomiţei, pentru cunoscători). Traseul pe ipotenuză s-a soldat cu o ploaie care i-a udat până la piele, stânci alunecoase, entorse, fulgere căzute niţeluş cam prea aproape, multiple crize de nervi, zisele „ţi-ar ipotenuza a dracului” şi „tu-ţi ipotenuza mă-tii”, repetate din ce în ce mai des, până când propunătorul traseului s-a căptuşit cu porecla menţionată mai sus.

Ipotenuză tocmai s-a trezit din somn şi, buimac, porneşte instantaneu Macul şi scrie, fără a vedea tastele prea bine: „Ieşeau din apă, întâi am văzut numai trei, după care am realizat că erau zeci, apoi sute. Femei perfecte, goale, cu sâni tremurători, perle de apă închipuindu-se pe pielea bine întinsă; toate aveau părul lung lipit de umeri, toate îşi legănau şoldurile, toate veneau spre mine. Dinspre ele simţeam o undă de mare iubire, de mulţumire, de împlinire, presimţirea a ceva minunat care urma să se întâmple. Mă înconjuraseră şi le priveam uimit, îmi zâmbeau toate şi nu ştiam pe care să o aleg prima. Mi-am spus sau cineva mi-a şoptit că nu prea contează, pentru că toate femeile acelea erau ale mele; da, îmi spuneau privirile lor: suntem toate ale tale! Am ales-o pe prima, o şatenă superbă cu ochii depărtaţi şi mijlocul foarte subţire, m-a îmbrăţişat, m-a sărutat, avea gustul mării. Ne-am aşezat pe pietre, iar celelalte s-au îndepărtat şi s-au întins în jurul nostru. Am ştiut că o chema Roxana şi am îmbrăţişat-o din nou, ea s-a strecurat sub mine. Urma să se întâmple lucrul pe care amândoi îl aşteptam de o sută de veacuri, când un val puternic, plin de alge şi meduze, ne-a

acoperit complet. Când am reuşit să deschid ochii, am văzut că Roxana fugea, toate femeile fugeau şi am încercat să gonesc după ele. În zadar însă, abia mă puteam mişca, deşi inima mi se spărgea în piept. În scurtă vreme, ele au dispărut în mare, iar vocea Roxanei mi-a şoptit de undeva: trebuia să te grăbeşti, nefericitule”.

Trimite.

Se freacă la ochi Ipotenuză, până când reuşeşte să perceapă clar, mai întâi cadranul roşu al deşteptătorului de duzină care indică ora 05.55, apoi restul garsonierei lui, în dezordinea în care nu poate trăi decât un profesor de matematică trecut de prima tinereţe şi după trei divorţuri, dintre care ultimul l-a lăsat în pragul sărăciei crunte. Vede sticlele goale de vin (prost) înşirate lângă uşă, vrafurile de lucrări de corectat, aragazul defect, cu uşa cuptorului căscată a rugăciune, pereţii coşcoviţi şi bidonul sigilat de vopsea, pe care-şi tot propune de vreo cinci luni să-l deschidă. Apoi privirea i se concentrează înapoi spre ecranul Macului, unde constată că scurta lui povestioară despre ce-a visat a fost integrată în Visulmeu (punct.ro) şi că, în calitate de membru cu vechime, i se oferă să citească în premieră poveşti proaspete despre vise care tocmai se petrecuseră pe diferite meridiane. Europa se trezea încet-încet la viaţă, iar Visulmeu şi surorile lui se umflau pe noapte ce trecea.

Declină oferta şi se îndreaptă cam nesigur spre minuscula baie, din care nu va ieşi decât după o oră, timp în care îşi rememorează scurta şi agitata lui viaţă, în special ultimii treizeci de ani când, după un început promiţător de carieră la Oxford, apoi la Princeton (incluzând faptul că F. Duncan M. Haldane se arătase interesat să-i conducă teza de doctorat), o primă deziluzie sentimentală de origine poloneză (Maya) i-a stopat efervescenţa acelor ani, aruncându-l înapoi spre Universitatea din Bucureşti, unde este asistent şi în

momentul de faţă. Deziluzia nr. 2 (Mirela) făcea parte din ceea ce se numeşte o familie „bună”, care şi-a atribuit rolul să-l facă să intre în rândul lumii, până când Ipotenuză n-a mai putut suporta gulerele scrobite, costumele la două rânduri şi lumea afacerilor cu ramificaţii în politică, preferând anosta carieră semiuniversitară şi tovărăşii îndoielnice prin birturi de mâna a doua. Iar deziluzia nr. 3 (Magdalena) i-a fost studentă şi, după trei luni de la căsătorie, a ajuns singură la concluzia că el este, de fapt, un ratat alături de care ea nu va avea niciodată vreun viitor convenabil. Din această scurtă aventură, Ipotenuză s-a ales cu fraza obsedantă „nu, nu voi fi niciodată un ratat”, care-i bubuie în minte atunci când îşi recompune un aspect rezonabil, când îşi alcătuieşte freza care să-i ascundă începutul de chelie, când reuşeşte să se îmbrace în nişte haine cât de cât în pas cu moda şi nu tocmai murdare sau şifonate, încalţă pantofii cu tălpi groase, destinaţi să-l propulseze spre o statură aproape medie; când reuşeşte să iasă pe scara blocului, evitând vecinii de la parter cu care are diferende legate de o viitoare inundaţie şi câinii vagabonzi care nu-l prea agreează, deoarece aceştia ştiu că într-o bună zi va pune mâna pe topor şi va năvăli în mijlocul lor.

…Când reuşeşte să se urce în autobuz şi să constate, încă o dată, ce mult a crescut proporţia de fete şi femei frumoase pe care le vede la tot pasul, se ciocneşte de ele în autobuz, i se scurg ochii după ele pe stradă. Ştie că în curând îşi va încălca promisiunea pe care şi-a făcut-o în urmă cu doi ani şi pe care şi-o reînnoieşte din ce în ce mai rar, cu mâna pe pahar din ce în ce mai tremurândă: am terminat-o pentru totdeauna cu femeile!

Oraşul Bucureşti arată cumplit, ca întotdeauna, de altfel. Niciun fel de unitate arhitecturală, pereţi coşcoviţi, blocuri gri-maronii, atunci când nu sunt vopsite în culori stridente, noroi şi bălţi, câini vagabonzi (am mai spus-o,

dar merită repetat lucrul acesta, prea sunt peste tot...), cerşetori mai mult sau mai puţin mutilaţi. Poluare cât cuprinde, scuipaţi pe stradă, gunoaie, rahaţi de câine şi prezervative folosite. Iar peste tot fundalul acesta, demn de anticamera unei gropi de gunoi universale, oraşul se află populat cu femei miraculoase, îmbrăcate din ce în ce mai bine, parfumate cu din ce în ce mai mult gust. Parcă sunt nişte îngeri trimişi de cineva, să ne arate mizeria în care trăim, îşi spune Ipotenuză, în autobuzul 268 supraaglomerat, blocat între o domniţă blondă cu palton bleumarin, ochelari cu ramă delicată, şi Roxana, cea pe care tocmai a visat-o şi căreia îi ajunge numai până la umăr.

Iarăşi, pe vremuri, ar fi fost de prisos să descriem studentele la Matematică. Inevitabilii ochelari cu rame groase, păr lung lins, lipit de craniu sau, dimpotrivă, păr creţ-creţ vâlvoi, cvasiabsenţa sânilor şi a formelor feminine în general, corpuri de două şi numai două feluri: modelul scândură cocoşată brunet-cenuşiu, de preferinţă mică de statură – şi modelul apropiat de forma sferică, cel mai adesea cu o statură impunătoare şi dotată cu mulţi pistrui. Măcar de-ar fi fost cât de cât inteligente – dar erau doar tocilare, de exemplu, învăţau demonstraţiile pe dinafară. Viitoare *profe de mate.* Aşa au fost colegele lui, nu s-a putut apropia de niciuna, şi aşa au continuat să fie matematicienele, an după an, şi după ce a revenit el de la Princeton: nici nu le mai băga în seamă, nişte manechine, rebuturi de pe urma cărora îşi lua, de bine, de rău, salariul de asistent.

...Însă, începând cu generaţia Magdalenei, ceva s-a schimbat. În Facultatea de Matematică au năvălit, pe nepusă masă, fetele frumoase. Probabil din cauza crizei, au opinat asistenţii şi lectorii între ei, la un şpriţ. Şi-au dat seama că de la Drept sau de la Ştiinţe Economice încep să nu mai aibă garanţia unui loc de muncă după absolvire;

drept care, acelea pe care le ducea cât de cât mintea s-au reorientat spre discipline mai exacte. În plus, umbla vorba că de la secţia de Informatică îţi poţi găsi destul de uşor un serviciu convenabil, indiferent de domeniu; iar, dacă nu, te puteai orienta, oricum, spre învăţământul secundar. Chiar şi acolo, dacă mai faci şi ceva pregătire particulară cu elevii, îţi poţi asigura o existenţă decentă.

— Şi mai este ceva, i-a spus una dintre ele, Miruna, născută în Adjud. (Îl amuza pe Ipotenuză să reţină locurile în care s-au născut: în primul rând, marea majoritate proveneau din oraşe mici sau chiar din comune cu totul necunoscute; în al doilea rând, reţinerea acestor denumiri de localităţi i se părea mai distractivă decât să le reţină anostele nume de familie.) Noi, acelea care venim la Matematică, vrem cu adevărat să fim independente. Cele care se duc la alte facultăţi, acelea care sunt clasificate „de vârf”, vor trebui să practice, chiar dacă într-un mod mai sofisticat, cea mai veche meserie ca să poată supravieţui. Că eşti economistă, juristă, literată, artistă… până să ajungi, de exemplu, şefă pe undeva pe la Resurse Umane, va trebui să-ţi pui din plin la bătaie resursele animale.

…Iar populaţia de studente de la Facultatea de Matematică a Universităţii Bucureşti creşte în cantitate şi calitate de la un an la altul. Nu numai că sunt frumoase de pică, dar parcă le duce şi mintea, în orice caz sunt cu mult deasupra rarilor şi anoştilor colegi de generaţie.

De exemplu, grupa care-l aşteaptă la consultaţii este în exclusivitate alcătuită din asemenea exemplare feminine (contrastând, evident, cu pereţii igrasioşi ai clădirii îndelung încercate a Universităţii din Bucureşti). Se îndreaptă spre sala de seminar ca atras de un magnet multipolar, fără să i se pară că aude „hai, fetelor, că a ajuns şi moş Ipotenuză”, zâmbindu-le distant şi mormăind că, din păcate, iar n-a putut să se concentreze şi să le corecteze

lucrările.

— … însă data viitoare, promit, vi le aduc. Când mai avem consultaţii… ăăă, da, peste două săptămâni numai? De ce?

— Avem practică la Softwin, îl lămureşte amabilă Anişoara din Huşi.

— Bine, bine, spune el. Atunci, hai să începem şedinţa de consultaţii, avem două ore, dar putem sta şi mai mult, dacă vreţi… Aştept întrebările dumneavoastră, scumpe domniţe.

— Am eu o întrebare, spune Camelia (născută în Pucioasa). Am întors pe toate părţile afirmaţia aceea că spaţiul bidual, adică dualul dualului, coincide cu spaţiul vectorial iniţial, şi tot nu reuşim să ne dumirim – cum vine asta?

— Dar măcar vă amintiţi definiţia spaţiului dual?

— Sigur că da, spune Camelia. Este un spaţiu vectorial format de mulţimea funcţionalelor liniare definite pe spaţiul iniţial. Dar de ce dumneavoastră spuneţi că mulţimea funcţionalelor liniare definite pe spaţiul dual coincide cu spaţiul vectorial iniţial?

— N-a spus nimeni că ar coincide. Şi, oricum, nu ar putea fi adevărat decât pentru spaţii finit dimensionale. Însă există un izomorfism natural între spaţiul bidual şi cel iniţial, iar numai şi numai în virtutea acestui izomorfism natural putem spune că cele două spaţii coincid. Aşa cum dumneata şi colega ta din dreapta (Eufrosina din Băicoi, of, ce ochi… moş Ipotenuză ajunge iarăşi la concluzia că s-a născut cu un sfert de secol prea devreme) vă reprezentaţi mental, cu siguranţă în mod diferit, ceea ce vedeţi acum pe fereastră, puteţi găsi un izomorfism natural între diferitele percepţii pe care le aveţi (de exemplu, ambele ştiţi că acela este un troleibuz) şi atunci ajungeţi la concluzia că cele două spaţii reprezintă unul şi acelaşi lucru, deşi în realitate informaţia se află stocată în lanţuri moleculare

diferite, din creieri diferiţi, care sigur nu au mare lucru în comun, dacă cineva le-ar analiza atom cu atom.

Îi plăcea lui Ipotenuză să iasă (zicea el) elegant din asemenea încurcături.

Se îndreaptă spre tablă.

— Încă o dată, spune el – şi scrie. Avem un spaţiu vectorial V/C şi v ε V. Fie φ: V → C o funcţională liniară. Aceste funcţionale definesc dualul V* = (φ}. Acum, un element din dualul lui V*, adică din V", este o funcţională ψ: V* → C. Eu consider acum ψ (φ), care este un soi de număr, un element din corpul de scalari C, suntem de acord? şi spun că acest număr corespunde unui anumit element v din V, după ce i-am aplicat funcţionala φ, adică ψ (φ) = φ (V) … ştiţi, desigur, că toate aplicaţiile φ sunt surjective. Şi iată cum am realizat un izomorfism natural între v şi ψ. În sensul acesta zic eu că trebuie să priviţi afirmaţia „bidualul coincide cu spaţiul vectorial iniţial".

— Mai daţi-ne exemple din viaţa de toate zilele, aproape că strigă Eufrosina.

— … Lăsaţi-mă să mă gândesc…

— Literatura, poate? se întreabă Miruna. Fiecare operă literară ar putea fi câte un element din spaţiul dual.

— Nu prea ştiu cum vine aceasta… mormăie Ipotenuză. În primul rând, care este spaţiul originar?

— Realitatea, strigă din nou Eufrosina. (Şşşt…).

— Păi, da, spune Miruna, orice operă literară este cumva generată de realitate, chiar dacă, ulterior, autorul transpune totul în nişte situaţii şi cu nişte personaje fictive…

— Mai rămâne să aflaţi care este corpul de scalari, spune Domnica (din Ploieşti, iată, deci, una care nu provine dintr-un orăşel sau comună).

— Este simplu, scumpa mea: este αn, că, doar până la urmă, totul se transpune sub forma unui şir alfanumeric, a înseamnă numărul de simboluri folosite, hai să spunem 64

sau chiar 256, iar *n* poate fi şi sute de mii sau milioane… în orice caz, nu este un corp infinit dimensional. Nici măcar infinit.

— Da, reia Ipotenuză, hai să spunem că, în mod cu totul aproximativ, avem definiţi până acum: corpul de scalari, spaţiul vectorial iniţial, care este (să zicem) spaţiul nostru real tridimensional populat cu 10 la ce putere vreţi voi de particule elementare. Iar spaţiul dual ar trebui să fie constituit din multitudinea de opere literare cu – să zicem – maximum un milion de semne care pot fi scrise despre acest spaţiu real. Cum rămâne cu spaţiul bidual?

— Păi… spune Eufrosina, pe o voce brusc foarte joasă… ar trebui ca un element din spaţiul bidual să fie o istorie despre istorii.

— Un fel de critică, nu?

— Da. Sau intertextualitate. Nu ştiu.

— În orice caz, conform cu extrapolarea matematică pe care o făcurăm aici (vorbeşte Cosmina, din Băileşti), ar trebui ca aceste preocupări literare să aibă un corespondent direct în viaţa reală, să fie un fel de reîntoarcere a literaturii spre Realitate.

— … Interesant, spune Ipotenuză. Ar trebui să vorbesc cu colegii mei de la Filologie despre asta.

— Ei sunt de mult la curent, spune Eufrosina. Ştiţi… eu m-am înscris şi la Filologie… la ultimul seminar al domnului Cărtărescu chiar despre aceasta se discuta. Dar fără spaţii duale sau biduale.

Ipotenuză rămâne mut, tot sorbind-o din ochi. Într-un târziu, cască gura să spună ceva, dar uşa se deschide cu zgomot:

— Vă cheamă doamna prodecan Vasilescu, este anunţat de o persoană mioapă şi răguşită de la Secretariat.

— Atunci… spune el, rămâne să mai discutăm data viitoare. Nu ştiu cât poate să dureze… întrevederea asta, bâiguie, încercând să-şi aranjeze o improbabilă freză

(neglijenţă în serviciu… absenţe nemotivate… încă o plângere nefondată din partea Magdalenei… nedepunerea în timp util a fişei de autoevaluare…).

Părăseşte sala de seminar aruncându-le o ultimă privire frumoaselor matematiciene în devenire: Eufrosina, înaltă şi brunetă; Cosmina, blonduţă, dulcică, părul ondulat şi privire de azur; Camelia, şatenă şi cu forme provocatoare; Anişoara, pur şi simplu frumoasă; Miruna, frunte înaltă, privire deosebită, rafinată şi zveltă; şi iar Eufrosina…

Parcă nici n-ar fi din lumea asta.

Eufrosina se apropie de el şi-l priveşte în ochi, dizolvându-l.

— Dacă vreţi, vă putem aştepta un pic, aici. Poate că nu durează mult. Dacă nu veniţi, să spunem, într-un sfert de oră, atunci plecăm şi noi. Ne vedem, atunci, peste două săptămâni.

Doamna prodecan Vasilescu (Cecilia, născută în Târnăveni) este o persoană puţin spus impunătoare, în vârstă de treizeci şi şase de ani (pe care nu-i arată), extrem de elegantă, cu un trup de fotomodel, deşi depăşind un metru şi nouăzeci de centimetri, o figură brună dominantă, un CV similar cu al directorului Institutului de Matematică al Academiei, un veşnic şi impecabil taior bleumarin, care astăzi bate spre cărămiziu.

Ochii ei îl scrutează dindărătul unor ochelari fără dioptrii, purtaţi numai pentru a-i proteja ochii în faţa calculatorului şi pentru a-i sublinia alura severă.

— Ipotenuză, dragule, ai ajuns şi tu pe la serviciu?…

— Ce vreţi să…

Se bâlbâie. Nu reuşeşte să aşeze nici măcar semnul întrebării.

— Ai cam multe restanţe în ultima vreme. Uite aici, reclamaţii de la studente… Nu le corectezi lucrările… Ai lipsit de la trei seminarii… Vrei să continui?

— Nu-i nevoie. Pot să iau loc?

— Nu, spune ea, şi se ridică în picioare.

Se apropie de el, impunătoare, privindu-l în creştet şi ameţindu-l complet cu parfumul ei. Ipotenuză simte un ghem în stomac, constatând cum talia acestei zeiţe este mai sus decât umerii lui. Îi place apropierea aceasta… însă îl tulbură complet. Simte uşor-uşor aşezându-i-se o plasă deasă pe creier, simte cum i se întunecă raţiunea, cum cei cincizeci de ani bătuţi pe muchie ai Universului său nu prea mai contează în comparaţie cu Acea Clipă.

— Te-am chemat din cu totul alt motiv, nu ca să-ţi fac reproşuri, spune Zeiţa. Nu ştiu cât de mult eşti la curent cu Programul Interdisciplinar al Universităţii.

Nu este la curent. Şi, chiar dacă ar fi, n-ar mai putea spune despre ce este vorba. Nici despre programul acesta, nici despre altceva. Nici despre…

Topit se află Ipotenuză, dizolvat în parfumul Ei, simte cum se mişcă fără rost, haotic, pradă unor vârtejuri generate de superba şi inaccesibila persoană de care ştie că nu se va putea apropia niciodată. *Venim din lumi diferite.*

— Ni se cer teme de cercetare interdisciplinară şi m-am gândit că, din partea Facultăţii de Matematică, tu ai fi cel mai potrivit să fii responsabil cu găsirea acestor teme. Vino puţin cu mine, vrei?

Îl apucă de braţ şi-l trage după ea la fereastră, pe care o deschide spre statui, spre vacarmul de afară.

— Va trebui să participi la o sumedenie de şedinţe cu colegii de la alte facultăţi. Să vă puneţi de acord. Să vezi cu ce putem contribui noi, cei de la Matematică, în programe de fizică, biochimie, sociologie… N-o să fie uşor, dar pe cuvântul meu de onoare că altă soluţie nu văd pentru tine. Să reuşeşti, cât de cât, să ieşi din impasul intelectual în care te afli… Uite, de exemplu, ce vezi acum, pe stradă?

— Nişte… oameni, automobile… mult zgomot… nu putem închide fereastra?

— Nu poţi închide fereastra Realităţii. N-ai unde să fugi de doamna aceasta.

Nu ştie ce să mai spună. Bătăile de inimă din piept devin dureroase.

— Nu trebuie să cauţi prea mult ca să-ţi dai seama că matematicile moderne se pot aplica unde te aştepţi mai puţin. Ţine-te bine.

Cecilia îl înlănţuie de mijloc, îl strânge cu putere, Ipotenuză o apucă şi el cât poate de bine de talie, cu ambele mâini, speriat, în momentul în care simte că picioarele lui pierd contactul cu podeaua. Cecilia se ridică purtându-i ca pe un fulg, se rotesc uşor prin cabinetul ei de prodecan, apoi ţâşnesc înlănţuiţi deasupra bulevardului.

— Aşază-te mai bine în spinarea mea, îi spune ea, susţinându-l cu o mână, iar el o strânge de mijloc cu coapsele şi îi cuprinde spatele puternic.

Se îndepărtează în cercuri din ce în ce mai largi pe deasupra Pieţei Universităţii, iar unii trecători îi observă, însă nu par a fi prea surprinşi. Înconjoară în zbor Teatrul Naţional, apoi coboară spre Muzeul de Istorie a Bucureştilor, urcă din nou spre Spitalul Colţea, cotesc spre Piaţa Rosetti…

— Dacă ai încredere în mine, n-o să-ţi fie deloc rău, îi spune Cecilia. A sosit momentul să te eliberezi de viaţa ta anostă de până acum. Pune-ţi mintea la contribuţie: la fel cum zburăm noi acum, împreună, vei putea zbura şi singur, atunci când gândirea ta va fi cu adevărat liberă. Uite, acum te voi lăsa să te descurci singurel. Dacă te simţi prea slab, n-ai decât să mă chemi şi voi veni: să te strâng în braţe şi să-ţi dau puteri.

Coboară în părculeţul din faţa Teatrului Naţional, Cecilia îl invită să coboare de pe ea, apoi îşi ia zborul ca o săgeată spre Piaţa Romană.

...Iar Ipotenuză realizează că este gol-goluţ şi plin de bube. Trecătorii nu par să-i dea vreo atenţie deosebită, însă el simte o ruşine insuportabilă arzându-l pe dinăuntru. Şi, pe cât ruşinea este mai mare, furunculele îi înfloresc şi-i explodează. Reuşeşte să-şi acopere zona genitală cu o pungă de McDonald's găsită într-un coş de gunoi, apoi fuge spre pasaj.

„Toaletele", se gândeşte, fără să ştie prea clar ce va face odată ajuns acolo. Va aştepta să se lase noaptea?

Veceurile sunt, însă, încuiate. „Cecilia", strigă el mut, apoi îşi doreşte ca Ea să nu-l fi auzit, să nu-l vadă în halul în care se află. Forţează uşa toaletei, i se pare că va ceda, se aud zgomote, scrâşnete, cedează. O ultimă lovitură de umăr, uşa se deschide, iar el se prăbuşeşte...

Lângă pat. Ora 03.33. Roşu. Două puncte. Roşu. Roşu.

„Iar visezi femei", îşi spune cu o fericire amară. Nu poate uita senzaţia de subjugare totală pe care a trăit-o în preajma Ceciliei, comparabilă ca intensitate numai cu ruşinea de a se trezi gol şi plin de furuncule în plin centrul Bucureştiului. „Voi scrie... Ăsta e un vis care trebuie scris...", apoi îşi aminteşte cum a decurs, în realitate, ziua precedentă.

Cecilia Vasilescu îl convocase într-o chestiune banală, urma să plece la un congres în Australia, iar el trebuia să ţină un curs şi să corecteze vreo nouăzeci de lucrări în locul ei. Şi să nu mai lipsească de la şedinţe. Îl servise cu o cafea, apoi îl condusese la uşă, în momentul în care el se pregătea să-i sugereze că *lui* îi va fi tare dor de *ea* (sau poate tocmai de aceea, nu te pune niciodată cu intuiţia feminină, procesarea paralelă şi salturile cuantice aferente). Ipotenuză iniţiase un astfel de salt spre parter cât putuse de repede – însă trecuse, oricum, mai mult de un sfert de oră, studentele nu-l mai aşteptau. Se refugiase apoi să disece problema Realităţii, a Realităţii duale şi a

celei biduale, în tovărăşia unor cetăţeni gri şi aparent preocupaţi să-l asculte, atâta vreme cât mai plătea un rând. Treptat, Ipotenuză ajunsese la concluzia că structura algebrică potrivită pentru el şi pentru cei doi-trei ascultători ai lui era aceea de spaţiu Banach (orice sir Cauchy este convergent, e la mintea cocoşului, mediocrităţilor); cu toate acestea, chiar şi într-o asemenea structură aparent ordonată, se pot întâmpla accidente sau singularităţi, cum ar fi aceea că el, în loc să se bucure de o binemeritată carieră la Princeton, cu iahtul aferent şi cu congrese la care să bea cot la cot cu medaliaţi Fields, iată, este constrâns să asculte cum studentele, şi mai ales Eufrosina (din Băicoi), îl poreclesc „moş Ipotenuză”, să trăiască dintr-un salariu de mizerie într-o garsonieră de rahat şi să bea zeamă de surcele cu toţi boschetarii; auzind toate acestea, ceilalţi vectori din spaţiul Banach i-au apucat firava făptură de unde au nimerit şi i-au făcut vânt în mocirla din faţa stabilimentului.

A vrut să le zică vreo două, dar o anumită stare generată de acumularea de acetaldehidă i-a retezat elanul, iar lângă el a răsărit Roxana, care l-a ameninţat că o cheamă pe Eufrosina, să-l vadă în ce hal se află. Aşa că ultimul lucru pe care şi-l mai aminteşte este cum a luat înţeleapta hotărâre de a se îndrepta pe un drum cât de cât geodezic spre casa aceea a lui (de rahat).

…Iar nu va mai ajunge la facultate, şi doar l-a rugat Cecilia să nu lipsească de data aceasta de la şedinţa de catedră. Încearcă să se trezească prin consumarea unor murături pe jumătate mucegăite, însă cade la loc în pat, victimă a proceselor de dehidrogenare naiba ştie ale căror molecule.

La ora 12.34 reuşeşte, totuşi, să se urnească din casă, întrucâtva ferchezuit şi îmbrăcat în costumul de ginerică, ultima ediţie (restul boarfelor fiind într-o stare indescriptibilă pentru o poveste care este de presupus că

va ajunge şi sub nasuri mai fine). Are capul greu, dar îl înviorează mişcarea pe care este obligat s-o facă alergând după autobuz, îmbrâncindu-se cu ceilalţi călători, până ajunge să se odihnească oarecum confortabil lipit de muşchii fesieri ai unei Roxane, cu ochii ţintă în decolteul unei Camelii care ascultă muzică la căşti, privind undeva deasupra lui.

…Coboară din autobuzul 268 în staţia de la Universitate cam cu părere de rău, însă această părere de rău i se transformă în părere de bine în momentul în care o recunoaşte, la numai câţiva zeci de metri de el, pe Eufrosina, care se pregăteşte să traverseze bulevardul.

…Încotro? doar facultatea este în spate… A! Probabil că *vis-à-vis,* la librăria Dalles…

Locul ideal pentru a „antama" o discuţie intelectuală. Ce citeşti? Uite, îţi recomand asta… Mai ales în lumina celor discutate cu o zi mai înainte. Realităţi reale, realităţi virtuale, realităţi duale, biduale, modale, piramidale…

Se grăbeşte după ea, însă semaforul şi-a schimbat culoarea în roşu, şi ce contează?…

(Trosc.)

Eufrosina… Cecilia… Roxana… Camelia… lumină, durere în coaste… fiori de căldură despicându-i şira spinării…

— Prostu' dracului! Bă, chiorule!

Durerea pricinuită de impact reuşeşte până la urmă să-l înviioreze pe Ipotenuză, însă el ezită să se culeagă de pe „carosabil", ameţit de invectivele care se revarsă dinspre proprietarul maşinii.

Şi sesizează, de unde se află întins, că limuzina este de lux şi are număr de Constanţa.

Claxoane. Ipotenuză se decide să deschidă ochii spre acel şofer care-i pipăie carotida.

— Dar… eu vă ştiu pe dumneavoastră…

— Auzi la el… vă ştiu pe dumneavoastră… Ipotenuză,

tu eşti, moşule?

— A… asta nu poate fi decât o ipoteză…

Râd amândoi. Un junghi în coaste pentru Ipotenuză.

— Ai păţit ceva?

— Nimic grav. Hai să ne mişcăm de-aici.

— Urcă.

Ipoteză. O vreme au fost nedespărţiţi, din cauza similitudinii poreclelor lor. Spre deosebire de Ipotenuză, care a fost dintotdeauna cel mai răsărit din clasă la matematică şi nu numai, Ipoteză era elevul mediocru prin excelenţă. Se eschiva de la marea majoritate a discuţiilor, iar, atunci când i se cerea vreo părere, respira intens, îşi privea interlocutorul fix în ochi şi enunţa pompos.

— Ce spui tu… nu poate fi decât o ipoteză.

În general, îi mergea. A scăpat astfel de formularea unei păreri personale o dată, de două ori, de treizeci de ori. A treizeci şi una oară a fost poreclit Ipoteză (la două săptămâni după ce Ipotenuză fusese botezat astfel, în circumstanţele amintite în deschiderea acestei lucrări).

Ipoteză a terminat liceul copiind vârtos de la Ipotenuză, inclusiv la bacalaureat, după care se ştia despre el că a tot încercat să intre la Medicină, până când i s-a pierdut urma.

— Şi, până la urmă, ce s-a ales de tine?

— Biochimie multifuncţională. Cu ramificaţii filosofice. Vorbesc serios.

— Şi… la Constanţa?

— Lângă Constanţa. Am un institut privat. Tu?

— Aici, la Universitate. Sunt asistent la facultate.

Arată bine Ipoteză, este chiar contrariul lui Ipotenuză.

Ten bronzat şi sănătos. Voce şi sprâncene groase. Bicepşi jucându-i pe sub mânecile tricoului. Păr măsliniu, neatins de calviţie (s-o fi vopsind?).

— … Aşa bătrân şi numai asistent, moşule?

— La Matematică se avansează greu. Se publică puţin şi rar.

— Asta este numai o ipoteză. Mai zi-mi o chestie: eşti însurat?

— Nu. Am fost. De trei ori.

— Dar visezi femei?

Ipotenuză nu răspunde. Ipoteză râde cu toţi dinţii şi cu toţi plămânii.

— Hai că timpu-i scurt, spune el, trebuie să vorbim. Nu vii cu mine la Constanţa, acum? E vineri. Înţeleg că n-ai pe nimeni să te aştepte acasă. Ai să vezi şi singur că merită.

Acesta a fost dintotdeauna şarmul lui Ipoteză: reuşea să convingă din prima. Era direct şi irezistibil, cu ochii aceia măslinii şi râsul contagios. Ce dacă nu-l prea duce capul, îşi spuneau colegii mai cu ifose – la urma urmei, e *de gaşcă.* Ne face să ne simţim bine. Avem nevoie de el.

Ipoteză apasă un buton şi reglează un potenţiometru: masaj electroregenerator, moşule, o să-ţi ia durerea cu mâna. Până la Constanţa, te vei simţi ca un nou-născut.

Astfel că în zece minute ies din Bucureşti, vorbind despre femei. Spre Fundulea, Ipotenuză îi mărturiseşte cum, de la înfiinţarea site-urilor de catalogare a viselor, s-a oferit voluntar.

Este convins că în felul acesta va ajuta ştiinţele psihologice să înţeleagă mai multe din tenebrele subconştientului.

— Dacă toţi am proceda în felul acesta, dacă ne-am descrie cele mai ascunse trăiri, ştiinţele neurocognitive ar fi cu adevărat impulsionate. Cred… sunt convins că următoarea revoluţie ştiinţifică, dacă va avea loc, va fi în mod necesar legată numai de bătrânii noştri bieţi creieri.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, spune Ipoteză. Dar, când ajungem la mine la institut, ai să vezi că se poate mult mai mult decât atât. Pe bune, Ipotenuză, cred că

Dumnezeu sau Dracul, eventual chiar împreună, mi te-a scos în cale. Aveam nevoie ca focul de unul ca tine.

— Hai, nu vorbi tâmpenii. Ce-ţi trebuia ţie un ratat ca mine?

— Ai exact profilul necesar. Trecut de prima tinereţe, deci cu experienţă de viaţă, dar încă incomplet senilizat. Plus că eşti liber de orice obligaţii. Şi, ce este cu muuult mai important… visezi femei.

Spre Lehliu, Ipotenuză este convins să renunţe la cariera universitară în schimbul înconjurării lui cu exemplare feminine cel puţin la fel de valoroase ca Eufrosina din Băicoi, Miruna din Adjud, Cosmina din Băileşti sau chiar gigantica Cecilia din Târnăveni. Adăugăm la acesta o indemnizaţie dublă faţă de salariul lui de asistent. Plus cazare şi masă asigurate.

Feteşti. De acolo era Codruţa, a terminat facultatea anul trecut, sub îndrumarea Ceciliei, iar acum e pe undeva pe la Yale University.

— … Cum se termină toate visele tale cu femei, Ipotenuză?

— Prost.

— Vrei să spui că se întâmplă totdeauna ceva care-ţi… cum să spun… care-ţi tulbură starea finală de fericire?

— Cam aşa ceva.

— O să fie bine. Ipoteză îi arde o palmă prietenească după ceafă (durere ascuţită în coaste). Crede-mă, o să-ţi fie bine.

Cernavodă; discuţii despre procesele cerebrale.

Un alt motiv pentru care m-am înrolat în programul lor, spune Ipotenuză, este că mă obligă să fac eforturi să-mi amintesc visele. Am citit undeva că visele se formează prin conlucrarea celor două emisfere cerebrale şi că, reamintindu-ni-le, putem induce o oarecare tendinţă de permanentizare a acestor efemere legături între cei doi creieri ai noştri. Cu un plus evident pentru toate procesele

intuitive.

— Iar femeile, se ştie, au o intuiţie cu mult mai bună. (Salturi cuantice, procesare paralelă, trăiri ascunse.) Crezi că-şi amintesc mai bine visele?

— Cred că, pentru ele, întreaga lume este percepută ca un vis, reia Ipoteză. Dacă eu îţi spun ţie că nu exişti decât în visul cuiva, te vei revolta. Însă o femeie este gata mult mai uşor să accepte lucrul acesta.

— … Aşa să fie?…

— Că femeile acceptă mai uşor afirmaţii situate la limita raţiunii, da. Încearcă numai să le întrebi…

— Nu m-ai înţeles, îl întrerupe Ipotenuză. Mă întrebam ce-ar însemna să existăm numai în visul cuiva sau într-un program de calculator.

— Nu mare lucru, crede-mă. Nu ştiu dacă ai calculat vreodată cam câtă informaţie reprezinţi tu în toată lumea asta. Hai să zicem că trăieşti cam… un an înseamnă vreo treizeci de milioane de secunde. Deci trăieşti vreo două miliarde de secunde, sesizezi realitatea cu un ritm de vreo 50 de hertzi, iar fiecare astfel de „cadru" nu reprezintă, după părerea mea, mai mult de 1–2 *megabytes,* informaţie mai ales vizuală. Mă bazez pe numărul de celule receptoare pe retină. Dacă tragi linie, întreaga ta existenţă înseamnă cel mult… calculează şi tu…

— … Ajung la un fel de zece la puterea a şaptesprezecea… asta înseamnă vreo 100 *de petabytes,* adică 100 de mii de *terabytes.*

Ipoteză reduce viteza de la 190 la 170 kilometri pe oră şi se caută în buzunarul pantalonului. Îi întinde un iPhone de ultimă generaţie.

— Caută pe net, poate vezi cam care-i capacitatea de stocare instalată în lume…

— … Am găsit, spune Ipotenuză, după ce au trecut de Medgidia: *Acord ing to new research from International Data Corporation (IDE), worldwide installed raw storage*

capacity will râse to a staggering 7, 235 EB în 2017.

— Şapte mii de *exabytes…* Iar în fiecare *exabyte* putem stoca în mod complet, cu toate experienţele subliminale posibile, cam zece indivizi.

— Nu-i mult, spune Ipoteză. Tot ce se află instalat în lume acum nu poate stoca decât şaptezeci de mii de oameni?

— Gândeşte-te ce-ţi aminteşti tu, de fapt. Cu câtă rezoluţie poţi recompune o amintire? Hai, numai o imagine. Concentrează-te.

Se concentrează. Asupra Ceciliei.

— Mai mult de o poză cu rezoluţie modestă nu vei reuşi să compui. Hai să spunem, maximum 100 de *kilobytes.* Şi nu cred că eşti în stare să-ţi generezi mai mult de o mie-două de asemenea poze. Până la urmă, memoria ta, deşi ar fi putut însemna câţiva *petabytes,* nu reprezintă în realitate mai mult de o sută-două de *megabytes.* Ce risipă de informaţie, nu?

— Restul… trebuie să se stocheze undeva.

— În vise. Nu glumesc deloc. Din cauza asta, ar fi bine să fie extrase.

Apar primele indicatoare de Constanţa, dar Ipoteză se încadrează pe autostrada dinspre Năvodari.

— Aşa că am ajuns şi la scopul institutului meu, spune el. Lăsăm oamenii să viseze şi le extragem visele. Într-un mod cu mult mai eficace decât ceea ce faci tu pe Visulmeu punct.ro. Ai să vezi, o să-ţi placă la noi.

După ce iese de pe autostradă, Ipoteză lasă în spate oraşul Năvodari (cum o chema pe fata de aici? era blondă, slabă şi cu picioarele atât de lungi…).

— Mai văd o problemă, spune Ipotenuză. Stocarea datelor. Tocmai am ajuns la concluzia că toată capacitatea de stocare existentă este cam micuţă, dacă vrem să înmagazinăm toată informaţia…

— Statisticile acestea sunt vechi şi nu iau în seamă

decât dispozitivele de stocare tradiţionale. Ia gândeşte-te, într-un mol de orice material, cam care ar fi limita de stocare?

— Dacă presupui că fiecare atom ar putea stoca un bit de informaţie, ar însemna numărul lui Avogadro… adică 6 x 1023 *bytes…*

— Biţi, nu *bytes,* spune Ipoteză. Înseamnă puţin sub 1023 *bytes,* adică aproape o sută de mii de *exabytes.* Un milion de existenţe. Şi asta… în 28 de grame de siliciu. Priveşte plaja asta, spune-mi cam cât siliciu crezi că se află aici.

— Mii… milioane de tone…

Ipoteză râde în hohote.

— Scuză-mă, nu pot să mă opresc până când nu ducem demonstraţia la capăt. Siliciul reprezintă cam un sfert din scoarţa terestră, care are aproape 20 de zetagrame, adică avem 5 mii de exagrame de siliciu. Un exagram este un miliard de miliarde de grame. Iar eu îţi pun un milion de existenţe ca a ta, complete, nu doar memorii, în care 25 de grame de siliciu, ca să luăm o cifră rotundă.

— … Ameţesc. Siliciul de pe planetă ar putea stoca… aproximativ două sute de milioane de miliarde de miliarde de existenţe.

— La asta lucrăm. Împreună cu aceia sau cu acelea care dispun de asemenea capacităţi de stocare. Vezi, este loc destul pentru voi, toţi. Însă ne trebuie visele voastre.

Ipoteză părăseşte şoseaua care continuă spre Tulcea şi o apucă pe un drum lăturalnic, îngust, însă bine întreţinut, printre tufe şi stufăriş, spre mare. După câteva deluşoare, stufărişul face loc unei păduri destul de respectabile, iar, la liziera acestei păduri, maşina coboară spre primele clădiri, blocşoare de trei etaje, vopsite în alb şi albastru. Totul înconjurat de un zid de vreo patru metri înălţime. Accesul are loc pe o poartă automată, dotată cu

amprente audio şi, probabil, dispozitiv de scanare a retinei.

Curtea este formată din alei, câţiva copaci răzleţi, un teren de tenis, unul de minifotbal, unul de baschet, o piscină, iar în rest, gazon tuns scurt, bănci şi foişoare ca pentru picnic. În momentul în care Ipoteză opreşte motorul maşinii, Ipotenuză aude şi freamătul mării, nu prea departe.

— Vrei să faci o plimbare pe faleză? Sau, lasă, mergem mai târziu. Simona!

Simona, îmbrăcată în alb, cu fustă mini, picioare bronzate, sâni perfecţi şi ochi extrem de verzi, se îndreaptă spre ei.

În câteva cuvinte, Ipoteză face prezentările şi-l informează pe Ipotenuză că Simona va fi medicul care se va ocupa îndeaproape de el. Iau masa tustrei într-un separeu, Simona este aşezată lângă Ipotenuză şi (nu, nu este o părere) îl atinge în repetate rânduri cu cotul, cu genunchiul sau cu şoldul, atunci când îşi modifică poziţia. Cina este frugală, însă de calitate.

— Nu ne putem lăsa… colaboratorii să adoarmă cu stomacurile prea pline, spune Simona. Dar, dacă mai doriţi ceva, putem comanda la bucătărie.

— Aş mai vrea un pahar de vin.

Un vin extrem de bun, însă din care Ipoteză le turnase cu parcimonie.

— Sigur. Uite, mai vreau şi eu o jumătate de pahar.

Apoi.

— Mergem? (spre Ipoteză) Unde să-l cazăm?…

Ipoteză îşi consultă iPhone-ul.

— Corpul L, etajul trei… sunt cinci camere libere.

— Dar se lucrează la Corpul M, este şantier. Să nu fie zgomot.

— Dacă nu deschide fereastra, poate dormi foarte bine. Îl mutăm imediat ce se eliberează o cameră într-unul

din celelalte blocuri.

Apoi îl priveşte din nou pe Ipotenuză.

— Dragul meu, ne vedem mâine. Te las în grija Simonei. Acum… tot ce ai de făcut este să visezi.

Urmând-o pe Simona, Ipotenuză se tot gândeşte cum ar fi mai bine s-o apuce de mână, s-o oprească, să-i spună. Simona merge grăbită, aruncându-i din când în când o privire peste umăr. Zâmbindu-i.

— Nu, spune ea, când el încearcă să-i cuprindă umărul. Nu acum. Mai încolo, poate. Întâi şi întâi, trebuie să te adaptezi.

Ajunşi în cameră, îl somează să se dezbrace, îl invită să meargă la baie. Când iese, Ipotenuză constată că hainele i-au dispărut şi este îmbiat să se îmbrace într-o cămaşă de noapte, lungă şi destul de feminină. Apoi, Simona îl ajută să se întindă în pat, atingându-i de câteva ori cu sânii şi permiţându-i să-i adulmece respiraţia. (Ovulează?) Îi instalează o branulă şi-l cuplează la o perfuzie.

— De ce? Nu sunt bolnav…

— Eşti cam slăbit. Ne vei mulţumi pentru aceasta.

După care îi aşază pe cap o cască rigidă, căptuşită cu un material care i se mulează perfect pe craniu. Din cască nu iese, însă, niciun fir şi nicăieri nu se vede vreun dispozitiv care să semene a calculator sau a orice altceva care să stocheze informaţia.

— Visele tale… se vor transmite direct, undeva departe. Nici măcar eu nu ştiu unde. Iar casca are acumulatori, sper că nu ţi se pare prea grea. Oricum, sfatul meu este să nu ţi-o scoţi, că doar pentru asta ai venit tu aici. Nici perfuzia, dacă nu-ţi cerem prea mult.

Apoi, când el se aşteaptă mai puţin, îi ridică poalele cămăşii, îi prinde penisul, căruia-i aplică un soi de prezervativ strâns, terminat cu un tub roz transparent. Tub care este conectat la un apărăţel tot roz, pe care scrie

Medvac şi unde două LED-uri verzi clipesc a stand-by.

— Ce… Pentru ce-i asta?

— Pentru spermă. Ar fi păcat să se piardă. Să nu-ţi scoţi sonda. S-ar putea să te murdăreşti. Pe tine, sau aşternuturile. Încercăm să limităm numărul rufelor de spălat, din respect faţă de mediul înconjurător.

Simona îi reglează debitul perfuziei, apoi îl sărută pe frunte: somn uşor.

Lumina se stinge uşurel imediat ce Simona închide uşa în urma ei. Ce-o fi şi chestia asta, în ce m-am băgat? se întreabă Ipotenuză. Probabil că este vreo bancă de colectare a spermei… iar perfuzia asta… cine ştie ce… mi-au pus, să stimuleze…

— … Ţi-o prezint pe Diana, îi spune Ipoteză în faţa unui răsărit superb de soare, pe faleză. Ea… te va ajuta aici, în viaţa conştientă.

— Voi fi umbra dumneavoastră, spune Diana.

Brunetă, cu forme ample, sâni şi fese foarte pronunţate.

Ipotenuză urmăreşte cum îi joacă tendoanele când vorbeşte, şi mai observă şi că are braţele extrem de musculoase. Nu-şi doreşte ca Diana aceasta să se supere la un moment dat pe el.

— Plăcerea va fi de partea mea, spune el. Pot să te întreb unde te-ai născut?

— În Haţeg… de ce?

— Aşa, pentru statistica mea personală.

— Ipotenuză este fascinat de faptul că există atât de multe femei frumoase, toate născute în tot atât de multe aşezări complet pierdute, de pe tot întinsul ţării. Ia-o ca pe un compliment, îi spune Ipoteză Dianei şi se îndepărtează.

— Dacă este un compliment… atunci vă mulţumesc foarte mult.

— Hai să vorbim la persoana a doua singular, spune Ipotenuză. Îmi dai voie să te ţin de mână?

— Având în vedere acest dumnezeiesc răsărit de soare, da.

Se lipeşte de ea şi o simte tremurând. Ipotenuză o cuprinde pe după mijloc, ea îl îmbrăţişează, totul terminându-se într-un foarte lung sărut.

Ameţiţi de lumină şi de extaz, mai fac câţiva paşi împreună, iar Diana îl trage după ea pe o alee care se pierde printre copaci; acolo, după ce ochii i se adaptează la lumina mult mai scăzută în intensitate, desluşeşte un pat în mijlocul unei poieniţe. Se prăbuşesc înlănţuiţi, într-o clipă Diana rămâne goală, iar Ipotenuză realizează, în timp ce scapă de hainele de pe el, că a întinerit cu cel puţin douăzeci de ani, îşi priveşte bicepşii, pectoralii şi nu-i vine să creadă.

— Te mai admiri mult, dragule? Hai, te aştept de trei secole.

Îl sărută, aşezându-se în aşa fel încât să-i permită să o penetreze. Ipotenuză simte cum puteri nebănuite i se revarsă în vintre dinspre Diana, dinspre feminitatea ei brunetă. Constată că se poate ridica înlănţuit cu ea, că o poartă cu el în timp ce ea suspină de plăcere, că poate chiar alerga, că începe să zboare…

— E simplu, îi spune ea, după ce totul s-a sfârşit. Prin forţa dragostei, gravitaţia s-a dus naibii. Yoghinii ştiau de multă vreme asta. Acum şi tu o ştii, trebuie numai să mă vrei din nou şi vom zbura. Pretutindeni.

…De fapt, se aflau pe plajă şi aşteptau un tren care urma să-i ducă undeva, departe. Era un loc unde urmau să se căsătorească, să petreacă, să facă dragoste până când se vor naşte din nou. Trenul sosi, însă era aglomerat, iar Dianei îi era sete. Îi ceru lui Ipotenuză să-i cumpere un suc de la un chioşc, dar, când el se întoarse, trenul se puse în mişcare şi el, alergând, constată cum trenul se îndepărta din ce în ce mai mult. Diana îi făcea semne disperate: fugi, prinde-mă, nu mă lăsa singură, căsătoria noastră… Iar

Ipotenuză îşi luă avânt şi începu să execute salturi din ce în ce mai mari, din ce în ce mai rare, zburând din ce în ce mai mult între momentele în care atingea pământul. Trenul urca acum o pantă foarte abruptă, dar Ipotenuză reuşea să se ţină la o distanţă aproximativ constantă de avion, până când, în cele din urmă, Diana se hotărî şi se aruncă pe uşa avionului. Trecu vâjâind pe lângă el, trebuie s-o prind, îşi spuse şi-şi dirijă zborul în jos. Vedeau marea apropiindu-se, iar prăbuşirea Dianei era din ce în ce mai lină, până când Ipotenuză reuşi s-o ajungă şi se împreunară în aer. Neatent la zbor, Ipotenuză se răsuci cu tot cu Diana şi căzură în apa caldă, înconjuraţi fiind de foarte multe caracatiţe care le şoptiră: numai pe voi vă aşteptam…

Partea a doua

Ar fi bine să ştiu câte zile au trecut aici, îşi spune uneori Ipotenuză, însă timpul nu se lasă analizat atât de uşor, în momentul în care nu ai altă ocupaţie decât să mănânci, să-ţi faci nevoile şi să visezi.

Institutul sau clinica sau ospiciul (sau ce-o fi) e populat numai de femei chiar mai frumoase decât studentele de la facultatea lui. Aproape că le-a uitat pe dragele lui aspirante într-ale matematicii, până când într-o noapte a visat-o pe Eufrosina privindu-l cu reproş: tot nu ne-aţi corectat lucrările, tot nu ne-aţi răspuns până la capăt cum e cu spaţiile duale, tot n-aţi reuşit să mă iubiţi. I-a cerut iertare în genunchi, iar ea s-a aplecat spre el şi l-a sărutat, după care i-a dat voie să-i sărute feminitatea caldă, moment în care au fost surprinşi de Cecilia, care l-a ameninţat că-l pune pe lista de disponibilizări şi că va interveni la Ipoteză să fie dat afară din spitalul-institut; şi-a găsit refugiul în braţele Dianei, care, de fapt, era Roxana cea cu mijlocul subţire şi cu ochii îndepărtaţi, iar într-o altă noapte i-a mardit pe boschetarii care-l scoseseră afară din spaţiul Banach…

Nu l-au mai mutat. Şantierul s-a sfârşit; acel Corp M

a fost ridicat văzând cu ochii, de către nişte muncitori negricioşi şi piperniciţi, comandaţi de două femei imense, una roşcată şi una brunetă, ambele în salopete luminescente şi fără să-şi scoată vreodată căştile de protecţie. Ipotenuză s-a amuzat într-o dimineaţă să vadă cum „şefele" se răsteau la micuţii muncitori, aliniaţi, tremurând ca varga.

Nu-i vorbă, situaţia îi prieşte: în timpul liber face exerciţii, mai joacă un fotbal (invariabil: pacienţii, sau „colaboratorii" contra doctoriţelor şi asistentelor, iar ele câştigă întotdeauna), mâncarea este extrem de sănătoasă, variată şi gustoasă, la urma urmei trăieşte într-un fel de Paradis, totul pus în serviciul cât mai multor vise, cât mai bizare, însă neapărat erotice. Nu-şi aminteşte să fi văzut vreodată fiola conectată la aparatul roz Medvac altfel decât plină, dimineaţa.

Ipotenuză începe să realizeze că, pe undeva, ceva este în neregulă cu locul acesta. În primul rând, nu prea are contact cu ceilalţi (cum să le spună) pacienţi? colaboratori? clienţi? nebuni internaţi? Se întâlneşte cu ei uneori prin parc, dar fiecare este însoţit de cel puţin o Simonă frumoasă de pică şi antrenat în felurite discuţii cu aceasta (acestea). Aşa că ei între ei schiţează numai câte un gest de salut şi trec mai departe. La masă, la fel, fiecare bărbat-pacient-colaborator ia masa separat, fiecare cu Simona lui. I se pare lui Ipotenuză că un proces întrucâtva fundamental al societăţii moderne, acela al constituirii grupurilor („găştilor") de bărbaţi, lipseşte din institutul sau spitalul acela.

Şi nu-s chiar aşa mulţi, deşi, judecând după numărul de blocşoare şi după faptul că Ipoteză afirmase că era cam aglomerat, ar fi trebuit să fie vreo trei-patru sute, pe puţin. Or, el n-a văzut niciodată mai mult de douăzeci de bărbaţi simultan în curte sau la masa de prânz.

La fotbal se întâlneşte cu încă vreo şase-şapte,

întotdeauna se regăsesc cumva dezorientaţi, stingheri, ca o haită de câini dislocată de pe teritoriul iniţial, se află acolo numai şi numai în vederea jocului cu mingea. Iar, la sfârşitul fiecărui meci, când limbile ar trebui să se dezlege, toţi sunt copleşiţi de ruşinea faptului de a mai fi fost învinşi încă o dată. De o echipă de femei.

Excepţie face Mişu, singurul care petrece un oarecare timp singur, în parc, citind felurite cărţi în format electronic. Nu discută niciodată despre cărţile lui, nu arată nimănui ce mai citeşte el, nu joacă fotbal, este înalt, uscat, brunet, ochelari cu multe dioptrii şi foarte păros şi precis umple două fiole din Medvac în fiecare noapte.

— Iar aţi luat bătaie, nu? Învăţaţi-vă că nu jucaţi cu oameni obişnuiţi, jucaţi cu îngeri. Sau cu diavoliţe. Sau cu extraterestre. Este suficient să văd cât de bine li se leagă pasele, sau cât de eficient lovesc mingea, ca să-mi dau seama că *ele* nu sunt croite din acelaşi material ca voi.

Este de înţeles de ce nimeni nu prea vorbeşte cu Mişu, dar Ipotenuză a stat să-l asculte de vreo două ori, până când l-a recuperat Simona de lângă el: în special elucubraţii medicale, se pare că Mişu acesta era aproximativ medic – şi de fiecare dată Ipotenuză a uitat destul de repede toată discuţia. Dar toate aceste conversaţii se înregistrează undeva şi-i sporesc o anumită stare de disconfort şi de a-şi dori să afle ce naiba caută el aici.

La urma urmei, încearcă el să reia din când în când, de unul singur, firul discuţiilor cu Ipoteză – toată activitatea mea conştientă, toată matematica pe care am învăţat-o, toate lecturile mele, n-ar putea reprezenta mai mult de cinci-şase volume groase. Dacă aş încerca să scriu mai mult, aş sfârşi prin a mă repeta. Vreo 10 *megabytes.* Să spunem că, dispunând de un talent puţin peste mediocru, aş mai putea picta din memorie, fără să inventez nimic, vreo zece tablouri. Încă vreo 20 de *megabytes.*

Restul, până la 100 de *petabytes,* sunt visele. Conştientizăm, deci, sub o miliardime din tot ce experimentăm. Dacă ei, sau *ele?* oricine ar fi, încep să aibă acces la restul de informaţie pe care o experimentăm şi analizăm în orice clipă…

Ameţeşte. Îşi aminteşte de soluţiile de calcul distribuit, în care toate calculatoarele, de la cele ale agenţilor de pază şi ale secretarelor, până la acela al Ceciliei de la Universitatea din Bucureşti sau ale lui Haldane de la Princeton, execută joburi comandate de undeva, de departe, cine ştie de cine şi de neimaginat pentru ce. Dacă, la urma urmei, visele noastre sunt numai o dovadă indirectă că minţile ne sunt exploatate de *altcineva* în afara momentelor în care suntem conştienţi?… Ne-or fi conectând folosind căştile acelea, or fi generând alte realităţi, cu mult mai complexe decât aceea în care trăim (sau în care ţi se pare că trăieşti, blegule).

Şi mai este şi chestiunea cealaltă, aceea cu colectarea spermei… O fi având vreo legătură cu visele?

Simona apare ca din senin lângă el în asemenea momente, îl prinde de braţ, îl serveşte cu o băutură reconfortantă, îl provoacă la o discuţie despre Van Gogh… Ipotenuză rămâne tulburat un moment, starea de disconfort i se disipează de cele mai multe ori.

Dar nu întotdeauna. Se hotărăşte, aşadar, să-şi oprească administrarea perfuziei. În mod clar i se pune ceva somnifer în această perfuzie, prea i se întunecă privirea şi gândirea imediat ce iese Simona din salon (sau din cameră).

Şi, într-adevăr, nu mai adoarme imediat. Rod al unor îndelungate observaţii ale celor mai mici gesturi ale Simonei, reuşeşte să-şi decupleze perfuzia fără aproape niciun zgomot. Mai greu cu prezervativul acela, dar se hotărăşte să scoată tubul din plastic din Medvac şi şi-l înfăşoară în jurul coapselor, înnădindu-l. Îşi scoate şi casca

şi iese tiptil din salon, pe holul slab luminat.

Nici urmă de Simona, nu sesizează alt zgomot în afara respiraţiilor ritmice şi a unor uşoare suspine ale celorlalţi pacienţi-colaboratori-internaţi. Se îndreaptă spre primul oficiu unde, în sfârşit, observă un calculator.

Ecranul este împărţit în mai multe ferestre, cam cum a văzut el odată ecranul din ghereta portarului Universităţii, care-i arăta acestuia imaginile de la diferite camere video de supraveghere. Numai că în aceste ferestre sunt, desigur, visele celorlalţi (sâni, fese, buze, ochi, bazine, prăpăstii, recepţii luxoase, organe genitale), iar fereastra aceea neagră ar trebui să arate acum visul meu, îşi spune el. Reduce, pe rând, dimensiunea ferestrelor cu imaginile acelea şi observă altele deschise pe ecran, dintre care una, care pare a fi o fereastră de control a unui dispozitiv oarecare, îl surprinde:

Generatori: 98 563
Entităţi generate: 2 768 920 005
Rata de generare: 255 665 h-l.

— Aşa cum am crezut, este ceva ciudat aici, mormăie moş Ipotenuză.

Şi decide să nu le dea de bănuit. Restabileşte ferestrele soft-ului aceluia de supraveghere, se retrage în cameră, se cuplează din nou la casca-de-vise, sonda-de-spermă şi perfuzia-de – nu-se-ştie-ce. După o ezitare, porneşte alimentarea perfuziei; dacă ar lăsa-o oprită, Simona sigur ar bănui ceva.

Povestirile lui Hoffmann, la Operă, unde se află singur într-o lojă. După actul II, *Olympia,* după ce Coppelius, jucat într-un mod magistral de bas-baritonul José Van Dam, o demontează bucată cu bucată pe păpuşa de care se află îndrăgostit Hoffmann, Ipotenuză începe să plângă, atât de rău îi pare după roboţica aceea. Se mai

drege cu o şampanie în antract, apoi îşi reia locul în loja goală.

S-au mai întâmplat inversiuni în istoria reprezentării acestei opere. Dat fiind faptul că opera era aproximativ neterminată atunci când Jacques Offenbach şi-a dat obştescul sfârşit, a putut fi recompusă în mai multe variante. Varianta aproape universal reprezentată este aceea în care actul III este *Antonia,* iar *Giulietta* este actul IV, probabil şi din cauza faptului că muzica din *Giulietta* este, dacă nu mai bună, măcar mai pe placul publicului.

…Însă orchestra atacă primele acorduri din *Barcarolle,* deci regizorul a ales a doua variantă, inversând între ele actele III şi IV. Întâi *Giulietta,* apoi *Antonia.* Ochii lui Ipotenuză se umezesc din nou, de data aceasta de plăcere. Cine poate rezista, asaltat fiind de două voci superbe, una de mezzosoprană şi una de alto, îngânând: *Belle nuit / Oh nuit d'amour / Souris a nos ivresses / Nuit plus douce que le jour / Oh belle nuit d'amour / Le temps fuit sans retour / Emporte nos tendresses / Loin de cel heureux séjour / Le temps fuit sans retour / Zéphyrs embrasés / Bercez-nous de vos caresses…*

— *… Donnez-nous vos baisers,* îi murmură cineva în ureche.

În crepusculul decorului din *Barcarolle,* o recunoaşte lângă el pe Olympia, în aceeaşi rochiţă de păpuşică. O cuprinde în braţe şi o sărută, simţind cum lumea se învârteşte, cum lumea este o *Barcarolle,* la urma urmei. Alături de Hoffmann, a iubit-o pe scenă pe Olympia şi ce poate fi mai frumos decât s-o aibă numai pentru el, în loja legănată de *Nuit d'amour, plus douce que le jour?*

Nu-şi aminteşte să fi trăit vreodată o asemenea senzaţie de împlinire, de unire totală cu cineva sau cu ceva. Nu-i mai pasă că Olympia, cea pe care o iubea el, este o păpuşă mecanică, pe când femeia de lângă el este caldă, doritoare – cu totul altceva decât surogatul din

opera lui Offenbach. De fapt, Olympia este un pic şi Giulietta, care acum evoluează pe scenă, furându-i imaginea din oglindă bietului Hoffmann.

Cu fiecare sărut, i se pare că Olympia îl dizolvă, îl soarbe, simte cum se face mic. Se ridică în picioare ca s-o poată săruta în continuare, ea fiind aşezată; el tot micşorându-se, ea îl ridică în braţele ei şi, după încă un sărut, iată, Ipotenuză are dimensiunile unui prunc nou-născut. Deschide gura, ca pentru a cere încă un sărut, însă primeşte un sfârc în gură din sânul care i se pare imens şi mustind de lapte. Olympia zâmbeşte cu o dantură impecabilă, privind cât de hămesit este bebeluşul acesta, iar Ipotenuză suge laptele păpuşii cu gust de suc de ananas şi Martini, până când starea de excitare îi devine paroxistică şi ejaculează, stropindu-i Olympiei rochiţa de spectacol.

Olympia îl priveşte cam tristă, apoi îl ridică de subţiori.

— C'était plus fort que toi que de t'abstenir, non?

Actul *Giulietta* se apropie de final, cu un cvartet cutremurător interpretat de Hoffmann (tenor), Giulietta (mezzosoprană), Nicklausse (alto) şi Dapertutto (bas-bariton). Iar Olympia îl ţine ridicat pe Ipotenuză dincolo de balustrada lojii.

„Îmi va da drumul".

Frică. Frică. Bătăi de inimă, senzaţia de fier încins care-i străpunge pieptul. Şi iată-l înapoi în cameră, având casca pe cap, perfuzia şi sonda. Medvac-ul roz toarce uşor şi se opreşte după un minut.

Sentimente. Puternice. Este paralizat de amintirile lui onirice.

N-am trăit degeaba, dacă am reuşit să am un asemenea vis, îşi spune Ipotenuză. Nu-şi aminteşte ca în viaţa „reală" să fi încercat vreo asemenea experienţă.

Mai mult de atât nu pot obţine de la locul acesta.

Cred că este cazul să mă retrag în altă parte. I s-a făcut un dor inexplicabil de Cameliile şi Eufrosinele de la Facultatea de Matematică. Or fi pus pe cineva în locul meu să ţină seminariile? Precis, bietele fete au trebuit să dea alte lucrări cu acel înlocuitor al meu, oricine ar fi acela.

— Aş vrea… îi spune lui Ipoteză… să-mi iau un mic concediu.

Ipoteză hohoteşte.

— Concediu… de la ce? Te oboseşte munca de aici?

— Nu… nu mă înţelege greşit. Vreau să mai ies şi eu, să mai văd lumea. Să mai trec pe la facultate, de exemplu.

Ipoteză devine brusc serios.

— Da, bineînţeles, glumesc. Lasă-mă doar să discut niţel cu Simona, să văd cum te-ai adaptat. Şi când vrei să pleci?

— Acum. Sau, cât se poate de repede…

— Vedem ce spune Simona. Cred că astăzi aveţi meci de fotbal. Vin şi eu să joc cu voi. Vorbim după meci.

Apoi Ipoteză o ia de braţ pe Simona şi se îndreaptă spre Pavilionul A, al personalului medical.

Ipotenuză renunţă să facă parte din primii jucători de pe teren, mulţumindu-se cu statutul de rezervă. Poate că intru în repriza a doua, spune el, dacă şi numai dacă cineva chiar nu mai poate juca.

— Păi, bineînţeles că vor fi terminaţi, spune Mişu, lângă el, la cum îi aleargă fetele astea…

— Aşa o fi, spune Ipotenuză, dar nici eu nu vreau să obosesc prea tare. După meci, plec.

Mişu îl priveşte pe deasupra ochelarilor lui cu ramă neagră.

— Cum aşa, pleci?… Şi unde?

— Ies să mă mai plimb puţin. Poate că ajung şi prin Bucureşti, să văd ce mai este pe la facultate.

Mişu priveşte din nou în e-book-ul său.

— Nimeni n-a ieşit vreodată de aici.

— Cum aşa?

— Cum auzi. Le-ai spus şi… lor?

— Da, bineînţeles. Ipoteză îmi este prieten, doar.

— Mare greşeală. Vezi că s-a terminat blocul M. Să n-ajungi acolo.

Apoi Mişu, în mod clar, nu mai doreşte să comunice şi altceva. Dar Ipotenuză realizează în mod instantaneu că, într-una din zilele trecute, Simona îi spusese că, după terminarea blocului M, îl va muta acolo, unde „va avea condiţii mult mai bune”.

Se produc schimbări în echipa masculină. Ipoteză a apărut şi el, echipat de fotbal, şi vrea să joace măcar jumătate de repriză. „Haideţi, bă, să le-arătăm cine sunt bărbaţii, aici!”

— … Şi tu ce zici? Să încerc să fug? îl întreabă Ipotenuză pe Mişu.

— Treaba ta. Părerea mea este că ai cam o şansă dintr-o sută să reuşeşti.

Ipotenuză se decide că, la urma urmei, dacă începe să se plimbe fără vreun rost prin parc, fără Simona pe urmele lui, ar fi un bun experiment să testeze cât de urmărit este. Se îndreaptă – de ce nu? – spre blocul M. Uşa de intrare în pavilion este închisă, dar înconjoară clădirea şi, folosind o scăriţă cam vetustă, încearcă să privească pe ferestrele de la parter.

O încăpere goală. Încă una. Apoi alta, în dezordine cumplită, tot felul de lăzi pe jumătate desfăcute. O altă încăpere conţine aparate de laborator despre care ştie că se numesc autoclave sau agitatoare (de la Facultatea de Chimie), însă habar nu are ce fac.

O încăpere dinspre care se revarsă o lumină albăstrie. Fereastra este mai sus decât a celorlalte. Probabil că este toaleta, dar gemuleţul acela nu pare să fie al unei toalete. Urcându-se pe ultima treaptă a scăriţei, într-un echilibru precar, reuşeşte să întrevadă…

…În lumina aceea difuză, vase în care plutesc nişte encefale umane…

Scăriţa se rupe, iar Ipotenuză se alege cu multiple contuzii.

Rămâne nemişcat. Ce bine ar fi fost să rămână aşa atunci când l-a lovit Ipoteză cu maşina… Să nu se ridice de la pământ. Să-l fi lăsat să plece, să nu-l fi reîntâlnit niciodată…

Ascultă încordat. În mod normal, zgomotul acelei scăriţe rupte ar fi trebuit să atragă atenţia cuiva. Pe de altă parte, îşi spune el, lumea nu prea dădea atenţie feluritelor sunete care veneau dinspre blocul M, încă nu se dezobişnuiseră de starea de şantier.

Îl obsedează imaginea acelor encefale translucide… sunt vii, visează oare? Probabil că asta ne aşteaptă pe toţi… Nu-şi poate alunga un sentiment de panică paroxistic: fugi, fugi…

Ocoleşte prin spatele blocului L (al lui) şi se îndreaptă, pe o alee lăturalnică şi din fericire pustie, spre clădirea A, unde vede de la distanţă o autoutilitară, aceea despre care ştie că este folosită la aprovizionarea instituţiei.

Încearcă portierele din spatele dubiţei şi constată că sunt deschise. În penumbra spaţiului de depozitare, descoperă o prelată cam unsuroasă, sub care se ghemuieşte, încercând să-şi stăpânească tremuratul.

S-o luăm probabilistic, îşi spune, ca să se calmeze. Este aproape ora zece, ar trebui ca duba să meargă după alimente pentru masa de prânz. Probabilitate: hai să spunem 50. Probabilitatea să se mai uite cineva aici, în spate, tot cam 50. Deci am o şansă dintr-un sfert să pot ieşi din locul acesta.

…Nu este chiar aşa, pentru că mai este o anumită probabilitate, pe care n-o poate estima, ca absenţa lui să fie observată, iar ceilalţi să înceapă să-l caute. Plus că,

destul de posibil, în înregistrarea viselor se va observa că starea lui de somn a început mai târziu decât a celorlalţi. Şi, dacă e s-o luăm aşa, nu cumva casca are nişte senzori înglobaţi, care să poată semnala faptul că şi-a scos-o aseară?

O şansă dintr-o sută, a spus Mişu. Poate că nu era chiar total greşit.

Aude voci.

— Hai, Bibane, că întârziem… Bibane, lasă femeile în pace…

Un chicotit de femeie (de serviciu), apoi un râs gros: Ne vedem deseară, frumoaso.

Lumină. Uşile din spatele dubei se deschid larg. Cei doi lucrători, Bibanu şi cu celălalt (să-i spunem Bibanu 2), saltă un bidon strălucitor şi, se pare, nu foarte greu.

— Nu-l legăm cu chingi, să nu se verse? întreabă Bibanu (1).

— Lasă că mergem mai cu atenţie. Nu e distanţă mare. Conduc eu, ştiu mai bine drumul.

Uşile se trântesc, apoi bibanii se urcă în faţa dubei, pornesc motorul.

…Am scăpat… Aproape am scăpat, îşi spune Ipotenuză şi simte cum maşina prinde viteză, execută câteva curbe, apoi intră pe un teren accidentat.

Unde or fi mergând? Cu siguranţă, nu pe o şosea normală, deci nu spre oraş.

În scurt timp, duba se imobilizează, dar motorul rămâne pornit. Se aude cum se trage frâna de mână.

Bibanii deschid, din nou, uşile din spate. Uite, acum aş putea ieşi, le spun la revedere politicos şi o iau la fugă. Nu cred că au şanse să mă prindă, pentru că eu am echipament de alergat şi, de fapt, nu cred că-i interesează prea mult lucrul acesta. Ipotenuză se pregăteşte să iasă de sub prelată, apoi vede cum cei doi se îndepărtează ducând bidonul acela, despre care realizează că este un vas Dewar

pentru azot lichid, aşa cum a văzut tot la Facultatea de Chimie. Şi aude, inconfundabilă, marea.

Iese precaut din spatele dubei, realizează că se află pe plajă, iar cei doi se îndreaptă cu bidonul spre mare. Ipotenuză înconjoară duba, apoi se îndepărtează, având grijă ca aceasta să se afle mereu între el şi cei doi bibani. Terenul este accidentat, nisip întărit, cu fel şi fel de tufişuri. A reuşit acum, a găsit un tufiş în spatele unui dâmb, unde se întinde la pământ şi constată că nu mai poate fi reperat de cei doi, în virtutea principiului reversibilităţii razelor de lumină (dacă eu nu-i văd, nici ei nu mă văd pe mine).

Cu toţii ne-am dorit la un moment dat să evadăm, visam adesea aceasta înainte… înainte să încep să visez numai femei.

Aude, printre rafale de vânt şi zgomot de valuri, vocile celor doi muncitori, i se pare că trece un timp extrem de lung până când, în sfârşit, aude portierele trântindu-se, iar zgomotul maşinii creşte în intensitate şi se deplasează. Aşteaptă, numărându-şi pulsurile inimii, vreo trei (nu, hai patru) sute de bătăi, adică vreo 4 – 5 minute, timp în care, conform cinematicii punctului material (clasa a 7-a), duba ar trebui să se afle la circa doi kilometri.

Se îndreaptă spre mare. Este transpirat tot şi simte nevoia să-şi umezească fruntea, să-şi clătească braţele şi axilele.

Marea este foarte limpede, iar valurile sunt domoale. O pată alburie îi atrage atenţia; se apropie; n-are cum să nu recunoască lichidul acela lăptos, care se desparte leneş în firicele, fiecare îndreptându-se într-o direcţie cunoscută numai de el şi, eventual, de autorul rândurilor acestora.

— Deci, nu sperma noastră îi interesează… o aruncă în mare…

Se clăteşte la o bună distanţă de locul acela, apoi se

îndreaptă spre sud, întrucât ştie că spre nord ar avea destul de mult de mers până când ar ajunge (poate) la o aşezare, cu siguranţă mică şi izolată de restul lumii.

Trece de Năvodari, răpus de sete. Nu realizase că în lumea „normală" există un lucru de care ai absolută nevoie în orice moment: bani. Îşi dă seama că nici acte nu are la el, aşa că cel mai raţional lucru i se pare să se îndrepte spre gara din Constanţa, să urce într-un tren, să-i explice conductorului situaţia şi, chiar dacă ar ajunge pe mâinile poliţiei, probabil că, după anumite verificări, l-ar lăsa să plece acasă.

...Oricum, a scăpat de la ospiciul acela sau ce o fi *acolo.*

Ajunge în Mamaia, după ce a reuşit să-şi potolească setea într-un camping din Năvodari. Realizează că a gonit astfel, golit de orice fel de gânduri, vreo cinci-şase ore, în curând va fi după-amiază.

Se opreşte în luxosul nord al staţiunii Mamaia şi nu-i vine să-şi creadă ochilor: peste tot numai fete şi femei, toate extrem de frumoase. Probabil că este weekend, iar frumoasele acestea sunt femeile din lumea „bună" (de care avusese parte să se bucure, apoi să se scârbească în prezenţa Mirelei); ele îşi permit o scurtă escapadă de o zi-două la mare, în luna iunie. Este firesc să fie astfel, îşi spune el; în timpul sezonului estival, populaţia de la mare este formată într-o proporţie ne-neglijabilă din familişti cu copii, dar acum copiii încă n-au terminat şcoala, iar staţiunea este destinată în exclusivitate tineretului cu bani. Dar...

Dar unde sunt tinerii cu bani? Pentru că el nu vede decât tinere.

Nu vede niciun exemplar masculin pe plajă, exceptând un salvamar cam pipernicit şi un vânzător ambulant ciung. Iar, pe aleea de promenadă, iarăşi, numai fete şi femei, toate semiîmbrăcate, bronzate, superbe, fără

cusur… *Femei cu bani.*

Bunăoară, nu i-ar strica nici lui să aibă vreo sută de lei acum la el, şi-ar putea permite o îngheţată şi un cocktail la terasa aceea situată în mijlocul plajei. *Înconjurat de ele.* După toate evenimentele din ultima perioadă…

— Domnul… Profesor Popescu?

Nu-şi poate crede ochilor.

Eufrosina!

— Îmi pare bine să te văd. Ne pupăm?

Multiplele iniţieri ale unor legături din visele ultimei perioade…

— Sigur, spune ea şi-i întinde obrazul. Ce faceţi aici? Vă place la mare?

— Trebuie să fii orb şi surdo-mut ca să nu-ţi placă aici, spune el.

— Ce ciudat, spune ea, nu mi-aş fi imaginat…

— Ce anume?

— Să vă întâlnesc într-un loc ca acesta, bronzat şi bine dispus, în plină formă. Sincer, noi, fetele, credeam că aţi păţit ceva… Am întrebat şi la Decanat, dar, în afara amânării examenului, n-am mai obţinut nicio informaţie.

Ipotenuză se decide să-şi deschidă sufletul în faţa celei mai strălucite studente pe care a avut-o vreodată.

— Nu este chiar ce crezi. Nu sunt în concediu. Este mult mai neplăcut decât atât. Am fost răpit, internat undeva, nici nu pot spune exact în ce tip de stabiliment. Iar acum am reuşit să evadez.

— Ce palpitant! Nu, vorbesc serios, ştiu că a sunat aiurea. Şi acum ce faceţi?

— Acum mă odihnesc puţin. N-am nici bani, nici acte. Voi ajunge cumva la Bucureşti.

— Este de la sine înţeles că puteţi conta pe mine… pe noi. Nu sunt singură, suntem vreo şapte colege aici; dacă punem fiecare câţiva zeci de lei, vă vom ajuta să ajungeţi

acasă. Dar… probabil că vă este foame.

— Aş vrea să mănânc o îngheţată şi să beau un cocktail, spune el, pe tonul cel mai normal, deşi îi lasă gura apă.

— Bineînţeles. Mergem… acolo?…

Şi-i indică acea terasă mult-visată.

— Staţi puţin, să-mi anunţ colegele… Dacă vreţi, luaţi-o înainte şi comandaţi ce poftiţi.

În freamătul mării, i se pare că aude din spate vocea Eufrosinei povestind ceva despre Ipotenuză, dar în mod sigur nu i-a mai spus „moş”.

— … Şi cine sunt colegele tale? Le cunosc?…

— Sunt de la Filologie. Noile mele prietene. Ele au terminat toate examenele. Le veţi cunoaşte, cu siguranţă. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să ştiu ce-aţi păţit.

Are tot dreptul să ştie istoria de la un capăt la altul, îşi spune Ipotenuză, amintindu-şi că totul începuse când îşi pusese în gând s-o urmărească pe ea, pe Eufrosina, spre librărie.

Se înserează când filoloagele încep să-şi facă apariţia. Puse, cu siguranţă, la curent de Eufrosina despre ciudăţeniile lui, se recomandă: Paula din Tecuci, Natalia din Homorod, Anabelle din Medgidia…

La fel de frumoase ca studentele de la Matematică.

— Ele ne admiră, sau cel puţin aşa pretind, pentru faptul că noi învârtim spaţiile vectoriale pe toate părţile, ca să găsim analogii literare, spune Eufrosina. Dacă vă amintiţi, ultima dată când ne-am văzut, exact despre asta discutam.

Bineînţeles că ne amintim cu toţii, îşi spune Ipotenuză, fără să-şi dea seama de ce fraza i-a venit în minte la plural.

— Haideţi să pornim de la ceva simplu: ce este o carte, din punct de vedere informaţional? Este un şir de caractere alfanumerice. Iar aplicaţiile acelea liniare despre

care tot vorbim sunt definite pe Realitatea noastră şi au valori în mulţimea acestor şiruri de caractere alfanumerice.

— Adică, aplicaţia liniară a dumneavoastră, a matematicienilor, este actul creaţiei, iar nu creaţia în sine, spune Natalia.

— Aici greşeam, spune Eufrosina. Noi consideram fiecare carte ca fiind un element din spaţiul dual.

— … Nu, spune Ipotenuză după un moment de gândire. Dacă spaţiul iniţial este Realitatea, atunci aveţi dreptate, spaţiul dual este spaţiul creaţiilor, nu al realităţilor create. Acela cred că este bidualul. Aveţi ceva de scris?

— Intelectualele au mereu aşa ceva la îndemână, râde Eufrosina. Hai, „intelectualelor”, aşteptăm…

Atunci Ipotenuză îşi reaminteşte că, între ei, studenţii de la Filologie se consideră „intelectualii” cei mai pursânge.

Intelectuala Anabelle din Medgidia îi dă un pix, iar Ipotenuză desenează pe un şerveţel, ca un prof. de mate care se respectă: uite, aici este spaţiul nostru real, aici este corpul de scalari format din ansamblul tuturor şirurilor alfanumerice, iar săgeţile acestea sunt, ele însele, elemente din spaţiul dual. Pe de altă parte, suntem cu toţii de acord că lectura unei cărţi îţi creează ţie, cititorului, o altă Realitate…

— … Iar până acum, destul de mulţi am crezut că aceea este realitatea duală.

— Aici avem, de fapt, un fel de aplicaţie inversă, de la corpul de scalari spre ansamblul de Realităţi posibile. Săgeţile acestea orientate în sens invers constituie şi ele un fel de spaţiu dual.

— Şi bidualul?

— Bidualul, spune Ipotenuză, trebuie definit pe mulţimea aceasta a actelor de creaţie sau de descifrare

(sau, dacă vrem să fim riguroşi, pe ambele mulţimi luate împreună) cu valori, iarăşi, în corpul de scalari. Adică poveşti despre diferitele modalităţi de creaţie sau de receptare a operelor literare… critică, aşa cum am spus şi atunci, la seminar.

— Sunt cam dezamăgită, spune Paula. Mă aşteptam să găsim ceva care să se „închidă”, ca în matematică. Aşa… ce-o să spunem?… că istoriografia sau critica literară reprezintă acelaşi lucru cu realitatea?

Se opriră şi mai băură câte un cocktail, alcoolizat bine de data aceasta.

— … Cred că intertextualitatea sau autoreferenţierea ar putea fi cheia, sugerează Natalia. Dacă A scrie despre B cum scrie despre A, de exemplu… Actul creaţiei lui A despre B este un element din spaţiul dual…

— Stai puţin! Ne apropiem, strigă Eufrosina. Zicem mai bine aşa: A scrie despre modurile în care B ar putea să scrie despre cum scrie A… Şi pornim de la coadă la capăt: Modurile în care B ar putea să scrie despre A sunt elemente din spaţiul dual, iar A exact pe aceasta îşi întemeiază aplicaţia liniară: o defineşte pe spaţiul dual. În felul acesta, ansamblul lumilor generate de A a doua oară coincid cu lumea lui iniţială, la urma urmei.

Sunt întrerupţi de sosirea a încă trei filoloage.

Maria din Zărand.

Gianina din Dubăsari.

Corina din Câmpeni.

— Nu aveţi niciun… băiat, sau „tip”, cu voi?

— Nu, râde Corina. I-am lăsat acasă. I-am lăsat… în lumea lor.

— În durerea lor.

— Ajungem la întrebarea dacă nu cumva lumea noastră nu este generată de cineva la modul intelectual, scriitoricesc. Nu Dumnezeul acela de la ora de religie, care a făcut lumea, ci o entitate, sau mai multe miliarde de

entităţi, care ne generează, iar noi nu suntem decât un fel de informaţie venită de altundeva…

— Cam mistic.

— N-ar fi mai poetic să spui doar că suntem visele cuiva? sugerează Ipotenuză.

Eufrosina zâmbeşte.

— Au spus-o mulţi alţi poeţi, în mai toate limbile pământului.

Zumzetul creşte în intensitate, s-a lăsat seara şi proprietăresele clubului au dat drumul la muzică, al cărei volum nu vor să-l reducă, în ciuda protestelor lui Ipotenuză şi ale grupului de „intelectuale”.

— Cum ar arăta cineva care ne visează? sau care ne scrie în momentul de faţă? îşi propune Ipotenuză să investigheze. (Se joacă cu focul.).

— Eu n-aş insista prea mult să aflu, spune Eufrosina.

— De ce? Eroina lui Cărtărescu nu se alege decât cu o mare greutate în a mai accepta realitatea, odată ce are acces la REM… însă îşi continuă existenţa.

(Aceasta deoarece Mircea Cărtărescu este un tip tare de treabă. Sper că le este clar tuturor că situaţia stă cu totul altfel în momentul de faţă.).

— Eu îl văd aşa, începe Ipotenuză, cu limba cam împleticindu-i-se. (Eu nu te văd deloc bine.) Un tip, neapărat obsedat sexual (ce vorbeşti), obligatoriu cu o copilărie nefericită şi cu mari carenţe de… afecţiune maternă (dar tu pe maică-ta ai văzut-o vreodată, îţi aminteşti măcar cum arată? Nu, pentru că nu face parte nici din V, nici din V*). Aşa că lipsa aceasta îl determină să caute afecţiune în toate femeile pe care le întâlneşte, în soţiile lui, pentru că are mai multe (nu aşa multe ca tine, fraiere). Asaltat de obligaţii din toate părţile, din cauza universului în exclusivitate feminin care se cristalizează în jurul lui, precis are şi vreo trei fete (am şi un băiat, dar tu n-ai de unde să ştii… şi, oricum, asta nu înseamnă decât că

spermatozoizii mei au găsit şi alte drumuri decât pe acela al canalului), nu se poate împiedica să nu viseze şi alte femei. Dat fiind că aceste fantezii îi sunt cam interzise de soţia lui, care-l domină complet, pentru că este total neputincios în faţa ei, în primul rând, ea este mult mai mare şi mai puternică decât el (bine că nu te vezi pe tine, pipernicitule), îşi revarsă toate aceste fantezii în proză şi… iată-vă aici, dragile mele.

Trebuie să te ridici, Ipotenuză. Eşti extenuat. Prea multe aplicaţii în spaţiul bidual, dintr-odată. Ai o nevoie urgentă la toaletă.

Chiar aşa, nu-ţi pui niciodată întrebarea ce este, la urma urmei, cu toate femeile astea? Nu este o lume normală, trebuie să fii de acord.

Îmi cer scuze tuturor pentru vocea aceasta auctorială, dar momentul este propice, Ipotenuză este abţiguit bine; şi nu cu poşirci şi cu boschetari, ci de data aceasta cu cocktailuri de bună calitate, care o să le coste ceva pe bietele studente (asta se numeşte nesimţire, moşule), în orice caz alcool din ăla bun, care produce acetaldehidă de puritate analitică, din aceea care se ataşează de microtubulii neurali şi afectează modul în care creierul se conectează la realităţile cuantice posibile.

În Evul Mediu, se spunea, mai simplu, că auzi Vocea Domnului.

Ipotenuză, întors în club, mai surprinde o discuţie despre intertextualitate, dar n-o poate urmări până la capăt. Este despre faptul că, în doze homeopatice, textualismul acesta poate rezulta într-o ranforsare a realităţii generate…

Stai puţin, îşi spune Ipotenuză, pocnit până în corpul calos de acest cuvânt: generatori…

Ecranul Simonei.

— Trebuie să ies puţin, îi spune Eufrosinei.

— … iar acela, cel care ne visează pe noi…

— Sau ne scrie!

— Ia-o cum vrei… Trebuie că este un om foarte frustrat, în sinea lui. Şi neapărat ascuns… aşa cum…

— *… numai marea, meduzele când plimbă sub clopotele verzi.* Vreţi ghilimele?…

— Vin şi eu. Vă găsesc pe malul mării, spune Eufrosina.

Se îndepărtează de club Ipotenuză, cu urechile ţiuind, se îndreaptă spre mare, unde altundeva? Aude câteva glasuri cristaline, desluşeşte nişte siluete (feminine, evident) şi se îndreaptă spre ele.

Femei goale. Ieşind din mare. Una câte una, păşeşte uşor, apoi priveşte înapoi şi, deşi nu le poate vedea privirile, Ipotenuză sesizează o umbră de tristeţe în felul în care se mişcă ele. Lent, uşor, parcă abia s-ar obişnui cu mersul pe nisipul fin.

Răsar din mare, una câte una. Iar Ipotenuză nu o vede pe niciuna intrând.

Se îndreaptă spre aceea a cărei siluetă i se pare că seamănă cel mai mult cu a Roxanei. Ea îl priveşte în lumina lunii, nemişcată, apoi îşi îndreaptă o şuviţă din părul ud.

— Îţi place de mine? şopteşte ea.

— Cum te numeşti?… Lasă, nu-mi spune. Te ştiu de multă vreme.

— Nu cred că mă ştii. Nici eu nu mă ştiu. Hai să spunem că… sunt doar o ipostază.

Te-am visat.

— Sunt o Ipostază din laboratoarele lui Ipoteză, visată de Ipotenuză… e mai bine decât să fii meduză. Sau lăuză.

O prinde de încheietură, ea încearcă să se elibereze, însă renunţă.

— Ce crezi că se va întâmpla în continuare?… îl întreabă.

— Trebuie să plec. Vino cu mine. La Bucureşti.

— Dacă mai există vreun Bucureşti, aşa cum îl ştii tu.

Ipotenuză o strânge în braţe, însă ea este rece şi nu-i răspunde la îmbrăţişări.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă, spune el. De unde veniţi voi? Ce ne aşteaptă?

— Se va întâmpla ce trebuie să se întâmple. Chiar aşa, de ce nu v-aţi pus niciodată întrebarea: ce rost aţi avut până acum, în colţul acesta din subspaţiul vostru cu trei dimensiuni?

— Să… să vă visăm?

— Visele sunt darul suprem al Realităţii. Visele înseamnă, pentru noi, Creaţia.

— Să înţeleg că veniţi de undeva, din spaţiu? Folosiţi visele noastre ca să…

— Nu „din spaţiu" venim. Din *spaţii.* Nu mă întreba mai mult.

— Şi după aceea? Voi pe cine veţi visa?

— Nu ştiu. Probabil că fiecare regn se întrupează sub forma unui vis al regnului inferior. O spirală care creşte nu numai în rază, ci şi în numărul de dimensiuni de la o evoluţie la alta…

Tace. Te vreau mult, şopteşte el mut.

— Te voi săruta, moş Ipotenuză. Iar asta va fi tot. Nicio Ipostază n-a mai făcut aceasta.

Sărutul este doar un început de sărut, pentru că Ipostaza se desprinde şi fuge prin valurile mititele. Ipotenuză dă să se apropie de una dintre celelalte Ipostaze, însă simte cum este apucat strâns de braţ, aproape de încheietura cu umărul.

Eufrosina, îşi spune el. Trebuie…

Este cu mult mai înaltă şi mai voinică decât Eufrosina. Îmbrăcată într-un combinezon de piele, cizme cu toc. Întors spre ea, vede insigne cu simbolul yin-yang pe sânii bine conturaţi din combinezon, care sunt la nivelul

frunţii lui.

Ridică ochii.

— Da, eu sunt, Cecilia, spune ea. Am vorbit cu… ştii tu cine – şi mi-a spus că te găsesc aici. Am venit să te iau acasă.

Supus, Ipotenuză se lasă remorcat de femeia aceasta cam de două ori cât el.

— Trebuie să recunosc că am făcut o greşeală, spune ea. Am bănuit că vei lipsi a doua zi de la universitate şi că nu vei ajunge decât pe la ora prânzului. Aşa că am rugat-o pe studenta aceea cu nume mitologic…

— Eufrosina?

— Da, ea. Să te aştepte în staţia de autobuz şi să ţâşnească pe partea cealaltă a bulevardului. Eram convinşi că o vei urma. Ipoteză aştepta; urma să te accidenteze uşor cu maşina lui şi să te aducă aici, la Constanţa.

— Dar pentru ce?

— Suntem parteneri cu ei într-un proiect multidisciplinar, din acelea despre care ţi-am povestit când ne-am văzut ultima dată…

(Dar visam atunci, vrea să strige el. Însă eu, de exemplu, nu-mi prea doresc să-l aud ţipând.).

— Pe de altă parte, tu, cu teoriile despre spaţiul bidual şi aplicaţii în realitate, în relaţiile vis-realitate sau alte asemenea, ne erai necesar în proiectul acesta.

Se îndreaptă spre o motocicletă de mare calibru.

— Însă, aşa cum te ştiu, nu vei reuşi niciodată să te concentrezi într-un mediu organizat. Aşa că am ales să te internăm în instituţia lui Ipoteză şi să te alimentăm cu ce trebuie. Întâi şi întâi, să te facem să visezi. Apoi…

Se apleacă spre el şi-l sărută.

— Trebuie să te recuperăm, „moş” Ipotenuză. Ai trăit cincizeci de ani de pomană, măcar nu-ţi rata şi restul eternităţii.

— Cecilia… ştii bine că… te-am iubit din prima clipă,

însă n-am îndrăznit…

— Dacă erai frustrat… Poftim, acum nu mai eşti. Hai, urcă pe motocicletă, urcă în faţă, mergem acasă.

Ghemuit la pieptul ei, înghesuit între coapsele ei, Ipotenuză închide ochii. Cecilia se apleacă, strivindu-i de rezervorul motocicletei, şi demarează într-un zgomot de început de Univers.

Niciunul nu poartă cască, iar, din când în când, Cecilia îl mângâie fie cu o mână, fie cu cealaltă. Intră pe şoseaua principală, însă în direcţia opusă Bucureştiului, spre Năvodari.

— Iubito, spune el cu glas subţirel în briza nocturnă, n-ai greşit cumva drumul?

— Pe aici este mai aproape. Şi, oricum, trebuie să-ţi mai arăt ceva.

Opresc după rafinăria din Năvodari. Luna a ieşit cu forţe proaspete, iar peisajul cu tufişuri joase, în lumina aceea razantă, îi sugerează că de multă vreme se află pe altă planetă. Aşa este, nu mai sunt pe Pământ.

— Şi nici n-ai fost vreodată.

Cecilia opreşte motocicleta, o pune pe cric, apoi se aşază într-o parte, pe şa.

— Vreau să ne sărutăm, vreau să ne iubim cum trebuie, îi spune. Acolo, în Mamaia… era prea multă lume.

Ipotenuză se simte precum porecla lui, în timp ce femeia întruchipează cele două catete ale unui triunghi aproape isoscel (adică, ea este de V2 ori mai mare ca el). O cuprinde pe după gât, ridicându-se pe vârfuri, şi-i savurează sărutul insaţios, întrerupt numai de câte un „te iubesc”. Cecilia îl mângâie viguros pe spate, îl ridică de la pământ cu un singur braţ, îl ciupeşte din ce în ce mai tare, îl apucă de fese, îşi strecoară palma sub şortul lui.

Înţepătură, apoi câteva furnicături.

— Ce-a fost asta? o întreabă.

— Zi-mi mai bine că mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Şi că vei merge cu mine, oriunde, în lumea asta. Şi în toate lumile, de altfel.

— Mergem unde vrei tu.

— Urcă pe motor, atunci.

Simte că nu se mai poate împotrivi. Strâns între coapsele Ceciliei, simţindu-i sânii monumentali deasupra umerilor, urmăreşte cu satisfacţie drumul, care se îndreaptă spre nord, apoi părăsesc şoseaua înspre mare, pe un drum îngust, însă bine întreţinut… Simte, din senin, fiorii aceia de panică, simte gustul de fier în gură, mirosul dimineţii din care tocmai scăpase.

— Aici?!… Nu… Suspină el. Nu vreau. Dă-mă jos, Cecilia. Te rog, opreşte…

Cecilia opreşte numai în faţa uşii cu telecomandă.

— Cecilia Vasilescu sunt. Vi l-am adus înapoi pe Ipotenuză.

Vrea să se smulgă, să fugă, însă constată că tonusul muscular i-a pierit de tot. Rămâne prizonier între coapsele Ceciliei, pe motocicletă, până când se opresc în faţa Pavilionului A.

— Chiar vrei să vezi că nu poţi face nimic, tataie? Uite, fugi acum, dacă poţi.

Face vreo trei paşi mai rapizi, apoi constată că nu poate să se deplaseze cu mai mult de un pas la zece secunde. Constată, de asemenea, că forţa musculară a Ceciliei este de cel puţin douăzeci de ori mai mare decât a lui, după cum îl ridică şi-l poartă ca pe o păpuşă. Urcă scările de la intrare în pavilion fără să le atingă cu picioarele.

— Ne-ai dat emoţii, moşule, spune Simona cu un zâmbet larg. Apoi, către Cecilia: este cuminte acum?

— Ca un copilaş.

Amândouă îl ajută să se aşeze pe un pat cu rotile.

— Uşor… hai cu mama… sus picioarele. Hai să ne

descălţăm… Uite, punem acum cămăşuţă de noapte, aşa, legăm mânuţele, apoi picioruşele.

Ipotenuză simte iarăşi vălul acela întunecându-i privirea. De la răsuflarea Simonei, probabil.

— Mergem în Corpul M, da? Uite, îţi pune mămica o pătură pe tine, să nu-i îngheţe odorul.

Corpul M este luminat în întregime. Ipotenuză vede ca prin ceaţă încăperea în care este împins cu patul. Albă cu linoleum roz.

— Vorbim acum, da? o întreabă Cecilia pe Simona.

— Să-l lăsăm puţin. Să-şi revină. Să se adapteze. Of, bine că ni l-ai adus înapoi. Era dintre cei mai prolifici Generatori pe care i-am văzut până acum…

Câteva mese de laborator, destul de joase. Vede trei cilindri de vreo jumătate de metru diametru şi cam un metru şi jumătate înălţime; Ipotenuză face eforturi să-şi adapteze privirea şi desluşeşte că aceşti cilindri conţin sisteme nervoase centrale, cu encefalul în partea superioară şi măduva spinării în continuare. Encefalele sunt împânzite de firişoare, care se pare că şi susţin, din punct de vedere mecanic, întregul sistem. Firişoare roşietice de sânge sunt direcţionate, când şi când, spre emisferele cerebrale de un ansamblu de pompe şi valve. Deasupra, pâlpâie câteva luminiţe. Mai vede şi un fel de antene, ca de recepţie prin satelit.

Creierii au şi globii oculari conectaţi.

Fascinat de groază, Ipotenuză realizează că ochii aceia îl privesc. Cu interes, cel din dreapta, precum unul din boschetarii care-l ascultau, pe vremuri, prin spelunci. Cu dispreţ, cel din mijloc (acesta sunt eu, ca să nu existe dubii). Cu indiferenţă, cel din stânga (un cititor oarecare, probabil).

Încearcă să se zbată Ipotenuză, evident, în zadar. (Ia spune tu acum, care-i ăla neputincios? Şi aparţine lui V sau lui V*?).

Iar în partea inferioară a măduvei spinării aferente fiecăruia, desluşeşte aparate genitale masculine, conectate la măduva spinării şi susţinute de nişte tije subţiri şi albastre.

Unul din acele penisuri se înviorează brusc (nu veţi afla niciodată al cui).

În încăpere intră din nou Cecilia şi Simona.

— Te pupă mama, spune Cecilia şi-l sărută pe obraz. Ne vedem curând… ştii tu unde. Să ştii că nu sunt geloasă. Visează cât mai multe femei, voi veni şi eu, din când în când, la tine. Dacă ţi-e dor, strigă-mă. Aşa cum ai făcut până acum.

Simona manevrează o seringă mov.

— Vise plăcute.